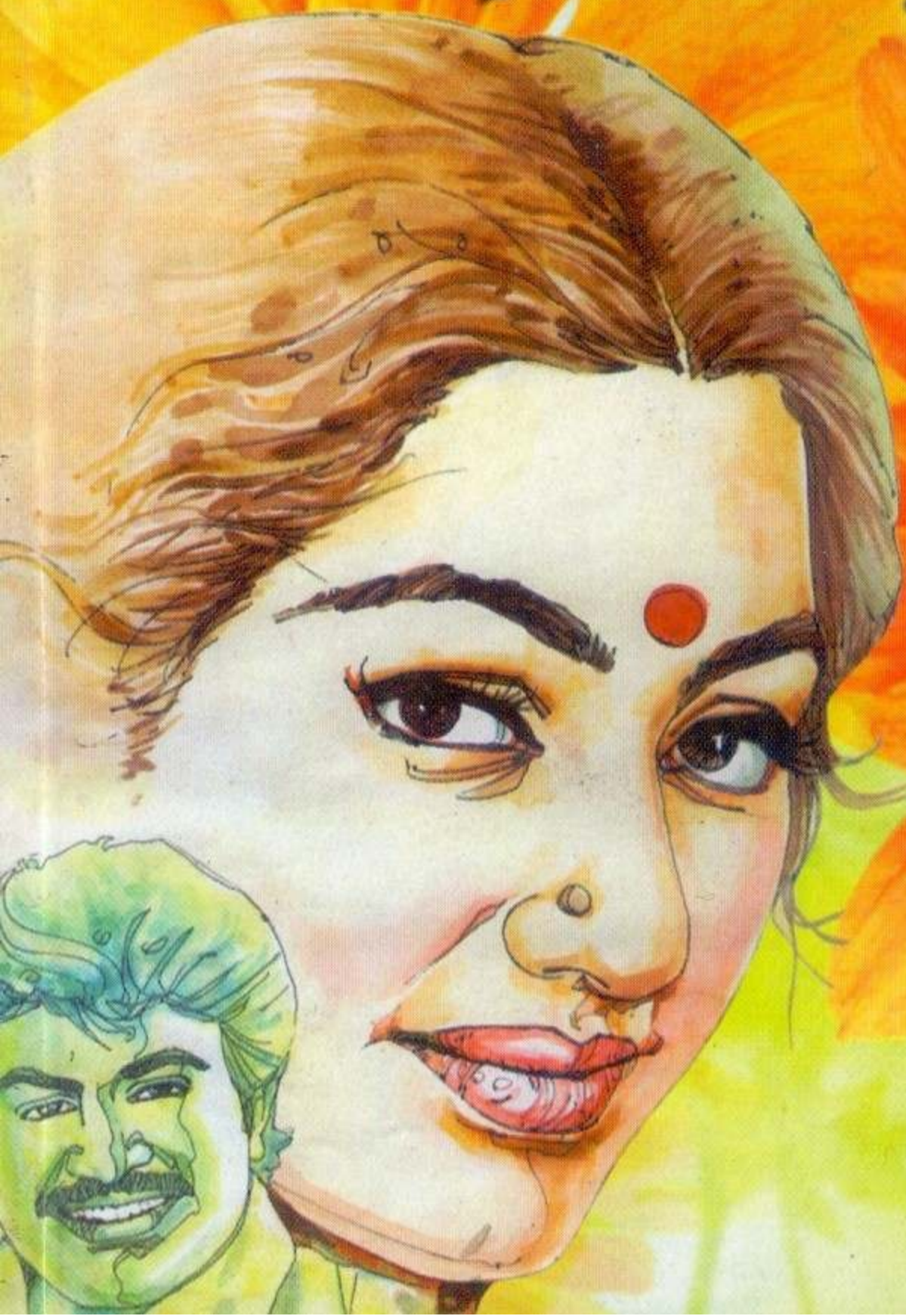
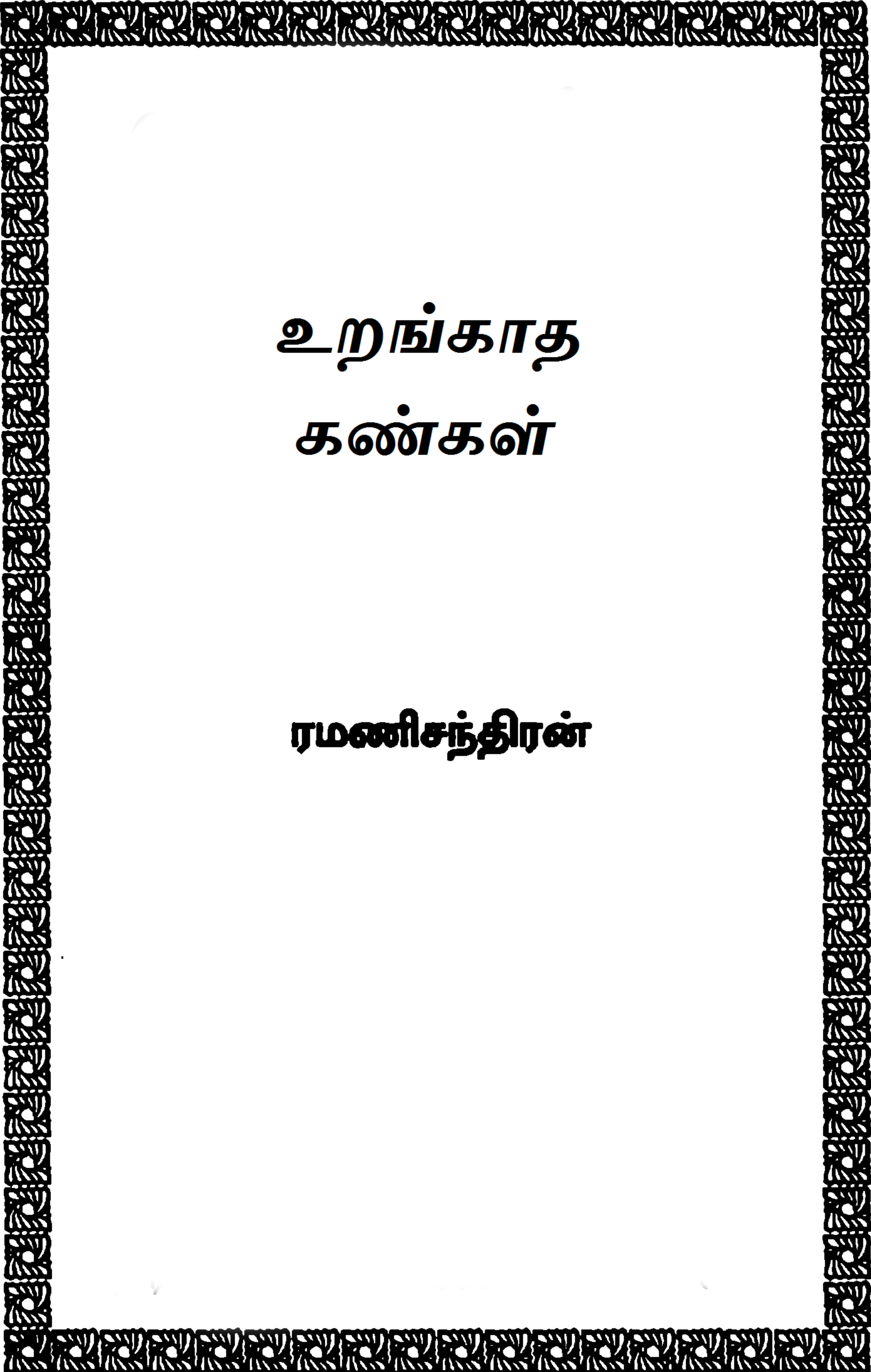

உறங்காத

கண்கள்

ரமணிசந்திரன்

உறங்காத கண்கள்

ரமணிசந்திரன்

நூல் விளக்கக் குறிப்பு

நூல் தலைப்பு	: உறங்காத கண்கள்
ஆசிரியர்	: ரமணி சந்திரன்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு	: ஜனவரி 1980
பதினாராம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி 2013
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 192
மொழி	: தமிழ்
தாளின் தன்மை	: 11.6 k.g வெள்ளைத்தாள் 60 GSM
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
கணிப்பொறி	: பிரிண்ட் பாய்ண்ட் கிராபிக்ஸ் சென்னை-20
அச்சிட்டோர்	: சேகர் கிராபிக்ஸ், சென்னை - 5.
வெளியீடு	: புத்தகப் பூங்கா 17/9, சுந்தரேஸ்வரர் கோயில் தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14,

---

விலை : ரூ. 75.00

பதிப்புரை

எனக்கு என்றுமே புத்தகங்கள், பத்திரிக்கைகளிலே அதிகமான ஆர்வமுண்டு. என்னைச் சார்ந்தவர்கள் பலரும் இந்தத் துறையில் இருப்பதாலும், இது ஒரு அமைதியான கௌரவமான தொழில் என்பதாலும் உங்கள் ஆதரவல்லாம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையாலும் “புத்தகப் பூங்கா” என்ற பெயரிலே புதியதொரு புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தைத் தொடங்கியுள்ளேன்.

இதன் முதல் வெளியீடாக புகழ் பெற்ற பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையிலே, முதலிடம் வகிக்கும் சிலரிலே, குறிப்பிடத்தக்கவராகத்திகழும் திருமதி ரமணிசந்திரன் அவர்களின் ‘உறங்காத கண்கள்’ என்ற இந்த நாவலைத் தருகிறேன். தொடர்ந்து நல்ல நல்ல நாவல்கள், இலக்கியங்கள், வரலாற்று நூல்களை வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளேன்.

உங்கள் ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் புத்தகப் பூங்காவின் வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் என நம்புகிறேன். வெற்றிக்கு உதவுங்கள்.

அன்புடன்

தேவகோட்டை பஞ்சநாதம்

எமது வெளியீடுகள் – நாவல்கள்

ரமணிசந்திரன்

உறங்காதகண்கள்	50.00
வளைஒசை	40.00

ராஜசியாமளா பிரகாஷ்

உயிரே.... உயிரே....	58.00
கனா கண்டேனடி	50.00
சிலநேரங்களில் சில மனுஷிகள்	48.00
வளர்பிறைநிலவுகள்	50.00
வானவில் வாழ்க்கை	65.00
கண்ணாமூச்சி ஏனடா?	50.00

G.A. பிரபா

பூக்கள் மலரும்	56.00
மின்மினிப் பூக்கள்	45.00
ஆகாயம் வெல்வோம்	70.00
ஊசி இலைக் காடுகள்	60.00

எஸ். குமார்

எந்தக் கதவும்திறக்கும்	62.00
தெற்கே அன்புமகா சமுத்திரம்	50.00
ராஜகுமாரன்	62.00
சத்யா	36.00

தேவைக்கு ஒரு அஞ்சலட்டையில் எழுதவும். புத்தகத்தை

V.P.P. மூலம் அனுப்பி வைக்கிறோம்.

புத்தகப் பூங்கா

3/1, சுந்தரேஸ்வரர் கோயில் தெரு
இராயப்பேட்டை, சென்னை – 600 014.

போன் : 044-55366816

உறங்காத கண்கள்

1

அவசர அவசரமாகச் சாமான்களைத் தூக்கிக் கொண்டு காருக்கு ஓடி வந்தாள் தீபா.

பின் இருக்கையில் வாங்கிய சாமான்களைப் போட்டு விட்டுக் காரில் ஏறிக் கொண்டு விரைவாகச் செலுத்தத் தொடங்கினாள்.

ஸ்டிரிங் வீலில் இருந்த மெல்லிய கரத்தில் கட்டியிருந்த அழகிய கடிகாரத்தில் அவளது பார்வை பதிந்து மீண்டது.

மணி நாலே முக்கால்!

இனி வீடு சென்று பொம்மைக்கு ராதை அலங்காரம் செய்துகூடத்தையும் பொருத்தமாக அலங்காரம் செய்ய வேண்டும். நானும் தயாராக வேண்டும். எல்லாம் ஆறு மணிக்கு விருந்தினர் வரத் தொடங்குமுன் முடிய வேண்டும். முடியுமா?

எப்படியும் அம்மாவிடம் நிச்சயம் “டோஸ்” வாங்கி கட்டிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்! அதுவும் பிறந்த நாளும் அதுவுமாக.

தீபாவின் கால் “ஆக் சிலேட்ட”ரில் அழுந்தியது.

கார் பறந்தது...

வந்தாயிற்று-இனி அடுத்த திருப்பத்தில் திரும்பி நேராகச் சென்றால் ஐந்து நிமிடத்தில் வீடு சேர்ந்துவிடலாம் ஆனால் இங்கே திரும்பக் கூடாதே.

இன்னமும் அவ்வளவு தூரம் சென்று திரும்புமுன் பொன்னான முன்று நிமிடம் வீணாகிவிடும். அதைவிட...தீபாவின் பார்வை சாலையை அளந்தது.

எதிரே சற்று தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு “பியட்” தவிர வேறு வாகனங்கள் ஏதும் இல்லை.

இவள் திரும்புவதைக் கண்டு அந்தக் காரோட்டி வேகத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள மாட்டானா?

என்னுமுன் தீபா செயலாற்றத் தொடங்கினாள்.

விரைவான ஓர் அரைவட்டம் அடித்து, திரும்பியது கார்.

ஆனால் எதிரே வந்தவன் வேகத்தைக் குறைக்கவில்லை. அதுமட்டும் அல்ல. முன்னிலும் அதிக வேகம் எடுத்து அவளது காரைத் தாண்டிச் சென்றான். கூடவே காரை நிறுத்தும்படி ஜாடை காட்டி வேகத்தையும் குறைத்தான்.

போக்குவரத்து அதிகாரி யாரும் “மப்டி”யில்வந்திருப்பாரோ என்று நினைத்தாள் தீபா.

யாராக இருந்தாலும் முதலில் ஒரு “லெக்சர்” அடிப்பான். கேட்டுக் கொண்டு நிற்பதைவிட...

நிற்பது போலப் பாவலா காட்டிவிட்டு வேகத்தை அதிகப்படுத்தினாள் தீபா.

ஆனால் அவனது காரைத் தாண்டும் சமயம் அவனும் அதை உணர்ந்தவனைப் போல வேகத்தை அதிகரித்ததோடு, அவளது வழியையும் அடைக்க முயற்சித்தான் சொர்....ர்....ர்...க்....ர்...! உரசல்!

ஒரு பயங்கர உரசல்! கட்டாயமாகக் காரை நிறுத்த வேண்டிய நிலை.

ஆத்திரத்துடன் அதரங்களை அழுந்த முடிக் கொண்டு எதிரே பார்த்தபடி அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள் தீபா.

வேகமாக அழுத்தத்துடன் நெருங்கிய காலடிகள்.

“உனக்குக் கொஞ்சமேனும் அறிவு இருக்கிறதா? இங்கே திருப்பக் கூடாது என்று தெரியாது? இதுகூடத் தெரியாமல் கார் ஓட்டவந்துவிட்டாயா? எந்த மடையன் உனக்கு லைசென்ஸ் கொடுத்தான்? அல்லது லைசன்சே இல்லையா?”

எதுவுமே பேசாமல் அவனையும் பாராமல் “டாஷ் போர்டை”த் திறந்து லைசன்ஸ் புத்தகத்தை எடுத்து நீட்டினாள் தீபா.

அவனோ அதை வாங்காமல் “அலங்காரம் செய்வதில் இருக்கும் அக்கறையைக் கார் ஓட்டுவதில் காட்டு... நான் சொல்வது காதில் விழுகிறதா? அல்லது ஏதேனும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனால் தான் காது கேட்குமா?” என்று அவள் பதிலே கூறாமல் இருப்பதைக் கண்டு ஆத்திரம் அடைந்து இரைந்தான்.

“என் அலங்காரத்தை இவன் என்ன சொல்வது” என்று உள்ளூரப் பொருமிக் கொண்டிருந்த தீபா போலீஸ் ஸ்டேஷன் என்றதும் திடுக்குற்றாள்.

போலீசிடம் அவளுக்கு பயம் இல்லைதான். ஒரு புன்னகையாலேயே மன்னிப்புக் கேட்டு சமாளித்து விடலாம். அவ்வளவு அழகான பெண்ணை எந்தப் போலீஸ்காரனும் மன்னிப்பான்! முடியாமல் போனால் அப்பாவை வரவழைத்து சீர் செய்து கொள்ளலாம், ஆனால் நேரம் எவ்வளவு வீணாகும்? அதைவிட இந்த முசுடை இளிச்சவாயன் ஆக்குவது மேல்!

சிரமப்பட்டு முகத் தோற்றத்தைப் பணிவாக மாற்றினாள். பெரிய கருவிழிகளால் அவனைக் கெஞ்சுவது போலப் பார்த்தாள். “சாரி, சார் ரொம்பவும் அவசரமாகப் போக வேண்டும். அதையே நினைத்ததில் இங்கே கவனியாமல் திரும்பிவிட்

டேன். தயவுபண்ணி என்னை மன்னித்து விடுங்கள் சார். இனி மிகவும் கவனமாக இருப்பேன் சார் எனக்கு...எனக்கு போலீஸ் என்றாலே ஒரே பயம் சார். ப்ளீஸ் சார்” என்று அடிக் கொரு “சார் போட்டு ஐஸ் வைத்து மன்றாடினாள்.

அவன் முகத்தில் இரக்கமே காணவில்லை. “என் தயவோ மன்னிப்போ உனக்கு எதற்கம்மா? இனியேனும் சாலை விதிகளைக் கவனித்து சென்றாயானால் மற்றவர்கள் பிழைப்பார்கள். அவர்களின் காரும் பிழைக்கும் என்று போகிற போக்கில் ஓர் அம்பை எய்துவிட்டுத் தன் காரை நோக்கி நடந்தான்.

அப்படியானால் இவன் போலீஸ் இல்லையா? பெரிய இவன்! திமிரைப்பார்! என்று ஆத்திரம் வந்தது அவளுக்கு.

வழியை விட்டு அவன் விலகியதும் காரை பின்னே எடுத்து அவனைச் சுற்றிக் கொண்டு அருகில் வந்து நிறுத்தினாள்.

“சார்” என்று இனிமையாக அழைத்தாள்.

காரில் ஏறிக் கொண்டிருந்த அவன் தலையை மட்டும் நிமிர்த்தி அவளைப் பார்த்தான்.

உடனே நாக்கை நீட்டிக் கண்களை உருட்டி அழகு காட்டி விட்டு வினாடிக்குள் காரை வெகு வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு பறந்தாள் தீபா.

2

இப்பொழுது நினைத்தாலும் சிரிப்பு பொங்குகிறது தீபாவுக்கு!

அந்த இளைஞனின் முகத்தில் படர்ந்த திகைப்பையும் சினத்தையும் எண்ணி எண்ணிச் சிரித்தாள் அவள்.

அந்த மனநிலையில் தாமதம் செய்ததற்காக அன்னையிடம் பெற்ற திட்டுக் கூட உறைக்கவில்லை. நினைத்து நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டே பரபரவென்ற பொம்மைக்கு ராதைபோல அலங்கரித்தாள்.

கூடத்தில் ஆங்காங்கே கண்ணன் லீலை பற்றி படங்கள் மலர்க் கொத்துக்கள்.

ஐந்தரைக்கு அறைக்குள் வந்து தந்தையிடம் “எப்படி?” என்று பெருமையாகக் கேட்டாள்.

தலையாட்டிவிட்டு ‘அம்மா புகார் சொல்லுகிறா’ னேம்மா. நீ இன்னமும் தயார் ஆகவில்லையாமே. ஒரு பக்கம் கார் பெயிண்டை வேறு சாப்பிட்டு இருக்கிறாயாம்” என்று செல்லமாகக் கடிந்தார் சிவராமன்.

சலுகையுடன் அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்தாள் தீபா.

“இந்த ராதை அலங்காரத்துக்கு வேண்டியதை வாங்க லேட்டாகி உரசல், அவ்வளவுதான். ம... அப்புறம்தான் இரண்டே நிமிடத்தில் ரெடியாகி விடுவேனே அப்பா” என்று மொழிந்து விட்டுத் துள்ளி ஓடினாள்.

அவள் இதிரே வந்தான் சிவராமனுடைய தமக்கை மகன் வேணுகோபால் வழிவிடாமல் நின்று “இப்போதே நீ அழகாகத்தான் இருக்கிறாய்” என்றான்.

ஆனால் உன்னை அப்படிச் சொல்ல முடியவில்லையே அத்தான், முதலில் 24 இஞ்ச் பெல்ஸ் வைத்து இரண்டு பான்ட் தை” அவனைச் சுற்றிக் கொண்டு ஓடினாள் தீபா.

அவன் முகம் மாறிய விதத்தை நல்லவேளையாக அவளும் கவனிக்கவில்லை. பொம்மை ராதையை ரசித்துக் கொண்டு இருந்த தந்தையும் கவனிக்கவில்லை.

மஞ்சள் வெயில் காய்ந்து கொண்டு இருந்தது.

மாலைக் காற்றுடன் சேர்ந்து விருந்தினர்களும் ஒவ்வொருவராக வர்த் தொடங்கினார்கள்.

கையில் பூங்கொத்துடன் வந்த குடும்ப டாக்டர் ராமநாதன் கூடத்தை ஒரு நோட்டம் விட்டார்.

பிருந்தாவனம் போலத் தோன்றியது அந்தக் கூடம்.

“ஒவ்வொரு தடவை வரும்போது இந்தமுறை தீபாவின் கைவண்ணம் எதுவோ என்று ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டே வருகிறேன். அவளும் ஒரு தரம்கூட ஏமாற வைப்பதில்லை” என்று முறுவலித்தார் டாக்டர் ராமநாதன். ஆனால் அவளது திருமணத்துக்குப் பின் இந்த வீட்டில் இது ஒரு குறையாகத்தான் தோன்றும்.

“வெறும் பூ அலங்காரம் என்றால் பிரபா செய்வாள். ஆனால் இந்த பொம்மைப் புதுமை இராது” என்ற சிவராமன் “ராமா தீபாவுக்கு நல்லதாக நாலைந்து வரன்சுள் வந்திருக்கின்றன... கலெக்டர் நாராயணனுடைய மகன் எப்படி? நீதானே அங்கேயும் வைத்தியம் செய்கிறாய்? பையன் ஆரோக்கியமானவன் தானா?” என்று கேட்டார்.

அப்பொழுது வேணு வந்து நின்றான். “என்ன வேண்டும் வேணு?”

“பீடத் தட்டை இங்கே வைத்ததாகப் பிரபா சொன்னாள்...” என்று அந்தத் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு அகன்றான் அவன்.

★ ★ ★

இரவு விருந்துக்குப் பின் கூட்டம் கலைந்தது, வீட்டினரும் படுக்க ஆயத்தமானார்கள்.

தனது அறைக்குச் செல்ல ஒரு பாட்டை உல்லாசமாக முணுமுணுத்தபடி மாடிப் படிக்கட்டில் ஏறினாள்

தீபா.

அறைப்பக்கம் திரும்பிய இவளைத் தடுத்து நிறுத்தினான் வேணு.

“தீபா உனக்கு மாமா மாப்பிள்ளை பார்க்கிறாராமே வேண்டாம் என்று மாமாவிடம் சொல்” என்றான்.

“ஏன் அத்தான்?” என்று விழிகளை விரித்தாள் அவள். “எனக்கு கல்யாணமாக வேண்டாமா! குதிர் போல வளர்ந்து விட்டேனே. இன்னமும் திருமணம் ஆகா விட்டால் என்றைக்கு நான் பாட்டியாகி பூட்டியாகி பேரன் , பேத்தி எல்லோரும் கியா மியா என்று கத்த சிவலோக பதவி அடைவது?” என்றாள் போலியான சோகத்துடன்.

“போதும் தீபா! விளையாடாதே! நான் கோபமாக இருக்கிறேன்” என்றான் வேணு நெறித்த புருவத்துடன்.

அவனை விழித்துப் பார்த்து இமைகளைப் படபட வென்று கொட்டினாள் தீபா. “அம்மாடி யோவ்! நரசிம்ம அவதாரம்மா? எனக்கு பயமாக இருக்கிறதே! திரும்பி ஓடிவிடவா?” என்று மாடிப்படிப் பக்கமாக, பயந்தவள் போல் பின்னடைந்து சென்றாள்.

“தீபா” என்று அதட்டினான் அவன். “சீரியசாகப் பேசு. நான் நம் திருமணம் பற்றிப் பேசுகிறேன், உனக்கும் எனக்கும்...!”

“கொஞ்சம் கூடப் பொருத்தம் இராதே அத்தான் என்று இடைமறித்துப் பேசினாள் தீபா.

“அத்தான், என்னால் முடிந்த அளவு சீரியசாகப் பேசுகிறேன் கேள். தலையிலிருந்து கால் நகம்என் அலங்காரத்தைப் பார். உன் பாண்டில் 20 இஞ்ச் பெல்ஸ் கூட இல்லையே. என் ஸெட்டுடன் கலந்து பழக - உன்னால் முடியுமா? நிச்சயமாய் முடியாது” என்றாள்.

அவனைப் பேசவிடாமல் அவளே தொடர்ந்தாள். “நாக ரீகத்தை விடு. குணமேனும் பொருந்த வேண்டாமா; எனக்கு சிரியஸ் பேச்சே வராது. உனக்கோ சிரிக்கவே தெரியாது. உனக்கு வயல்ததான் உயிர் முச்சு எல்லாம். எனக்கோ அதில் விளையும் அரிசியைச் சாப்பிட மட்டும் தான் தெரியும். ஊகம் உனக்கு நானோ எனக்கு நீயோ சரியில்லை அத்தான்” என்று கைகளை விரித்தாள்.

“பேசாமல் நம் கிராமத்தில் யாராவது விவசாயம் பற்றித் தெரிந்த ஒருத்தியைப் பண்ணிக் கொள். அவள் உனக்கு எவ்வளவோ உதவியாக இருப்பாள். அம்மாடி யோவ் எவ்வளவு நேரம் பேசிவிட்டேன். ஹா எங்கே சோடா? எங்கே 77’ என்று முடித்தாள்-நடித்தாள்!

அவன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான். “சிறுவயதிலிருந்து உன்னை என் சொத்தாகவே நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்” என்றான்.

சட்டென தீபாவின் முகம் மாறியது. ‘என்னை மட்டுமா, அத்தான், உன் கண்காணிப்பில் அப்பா விட்டு வைத்திருக்கிறாரே அந்த நிலங்களையும் தானே?’ என்றாள் கண்களில் கூர்மையுடன்.

அவன் முகம் சுறுத்தது. “அப்படியே நினைத்தால்தான் என்ன?” மாமாவுக்கு நீயும் பிரபாவும் தானே, உன் சீதனமாக அந்த நிலங்களையும் எனக்கே சொந்தமாக்கினால் தான் என்ன?”

“ஆகா, ஆகா? என்ன தாராள மனசு!” என்று சிரித்தபடி திரும்பினாள் தீபா.

“நில்லு தீபா. எனக்கு ஒரு பதிலைச் சொல்லிவிட்டுப் போ, இல்லாவிட்டால்....” என்று அவளை நிறுத்தினான் அவன் சினத்துடன்.

அவள் புன்னகை மாறாமல் “இல்லாவிட்டால்.... தலையைக் கிள்ளி விடுவாயா? அல்லது முன்போல ஏணிப் படியில் உருட்டி விடுவாயா?” என்று தன் உச்சந் தலைதயைத் தடவினாள்.

“முன்னைவிட வளர்ந்து விட்டோமே அந்த வயதுக்கு ஏற்றபடி” சட்டென முன்னே வந்து அவள் கையைப் பற்றி இழுத்தான் வேணு.

“சீ விடு” என்று கையை உதறிக் கொண்டு வேகமாகப் பின் வாங்கிய தீபாவின் கால் தடுமாறியது.

பளிங்குச்சிலை ஒன்று கீழே விழுந்தது போல படிகளில் உருளத் தொடங்கினாள். “அம்மா” என்ற அவளது அலறலைத் தொடர்ந்து “சொத்” தென்று அவள் தலை எங்கோ மோதும் சத்தம் கேட்டது.

அதன் பின் ஒரே அமைதி.

ஆனால் அந்த அமைதி சில கணங்களே நீடித்தது அவளது கூச்சலைக் கேட்ட வேலைக்காரர்கள், தீபாவின் தாய் அமுதா, அதுவரை பிரமித்து நின்ற வேணு, எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள்.

இரத்தினக் கம்பளத்தை நனைத்துக் கொண்டு செங்குருதி ஓட, அலங்கோலமாய் தன் நினைவு இழந்து கிடந்தாள் தீபா.

3

தீபாவை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து சேர்த்து ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது.

டாக்டர் ராமநாதனின் மருத்துவமனையில் அவள் சேர்க் கப்பட்டு இருந்தாள்.

அவர் இரவு பகல் பாராது தீபாவை கண்ணும் கருத்து மாகக் கவனித்து வந்தார்.

அதன் காரணமாகத் தீபா உயிர் பிழைத்தாலும் முழுமையாகக் குணம் அடைந்து விடவில்லை.

இன்னும் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து நடமாட முடியாத நிலை.

ஒருநாள் பிற்பகலில்...

தீபாவுக்குத் தலை தாங்கமாட்டாமல் வலித்தது. உச்சந்தலையின் உள்ளே ஒரு பொட்டில் இருந்து அலை அலையாக வலி தலை முழுவதையும் பரவி அவளைத் தாக்கியது. கண் மூக்கு முகம் எல்லாம் தாளமாட்டாமல் வலித்தது. வெகு நேரம் அடக்கிப் பார்த்து விட்டு பொறுக்க முடியாமல் படுக்கை அருகில் இருந்த மணியை அழுத்தினாள்.

நர்ஸ் ஓடோடி வருகையில் அவள் வலி மிகுதியால் அரை மயக்க நிலையை அடைந்திருந்தாள். “ம்...” என்று சிரமத்துடன் முணுமுணுத்தாள்.

“திரும்புமா?” என்று நர்ஸின் குரலைத் தெளிவற்றுக் கேட்டுவிட்டு உணர்வு இழந்தாள் தீபா.

மீண்டும் அவள் உணர்வு திரும்புகையில் யாரோ விம்மி அழுது கொண்டு இருக்கும் ஒலி கேட்டது.

வேறு யாருமல்ல. அவளுடைய தாயார்தான். கூடவே தந்தையின் குரல் உரத்து ஒலித்தது.

“நான் நம்பமாட்டேன். ராமா இது அநியாயம் உனக்குத் தெரியாதா? அவள் ஒரு சிட்டுக்குருவி அவளா.... அவளுக்குத் திருமணம் என்று நான்...” எனுமுன் அவரது குரல் உடைந்தது. தான் ஓர் ஆண் பிள்ளை என்பதையும் மறந்து கேவினார்.

அப்பாவும் அழுவதா? ஏன்? யோசனையில் புருவம் நெறியக் கண்களைத் திறக்க முயன்றாள் மகள்.

“உஷ் சிவா, அவளுக்கு நினைவு திரும்புகிறது” என்று எச்சரித்தார் டாக்டர் ராமநாதன்.

பிறகு அவள் கரத்தைப் பற்றி நாடி பார்த்தார்.

“விழித்துக் கொள் அம்மா. இன்னமும் தலைவலிக்கிறதா?” என்று இமைகளை விரலால் மெல்ல வருடினார்.

அந்த விரலின் பலத்தில் விழிகளைத் திறந்தாள் தீபா.

டாக்டர், நர்ஸ், அம்மா, அப்பா...

அட அம்மாவும், அப்பாவும், வயதாகிவிட்ட மாதிரி தெரிகிறார்களே!

“அம்மா!” என்றாள் வியப்பும் வருத்தமுமாக.

“தீபாம்மா, தீபாக்கண்ணு எப்படியடா இருக்கிறது?” என்று பதறினாள் தாயார்.

தீபா லேசான புன்னகை செய்தாள். “எங்கோ பறக்கிற மாதிரி, வானத்துக்கே போய் விட்டது போல...” என்று மெல்லிய குரலில் தொடங்கியவள் தாயின் விம்மலைக் கேட்டு நிறுத்திவிட்டு “என்னம்மா?” என்றாள் திகைப்புடன்.

பதில் சொல்லாமல் முகத்தை மூடிக் கொண்டு வெளியே ஓடினாள் அன்னை அமுதா.

தந்தையும் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு தாயைத் தொடரவும் மகள் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தாள்.

யோசனையோடு கை கால்களை அசைத்துப் பார்த்தாள் பிறகு கேள்விக் குறியுடன் டாக்டரை நோக்கினாள். “ஏன் அங்கிள்?”

அவள் கையைத் தட்டிக் கொடுத்தார் ராமநாதன். “முதலில் படுக்கையை விட்டுக் கிளம்ப முயற்சி செய்” என்று முறுவலித்தார் அவர்.

★ ★ ★

அடுத்த சில நாளிலே தீபா வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள்.

ஆனால் மறுவாரமே மீண்டும் டாக்டர் ராமநாதனிடம் வந்து நின்றாள்.

டாக்டர் அவளை வரவேற்று அமரச் செய்தார்.

அவள் முகம் தெளிவற்று குழம்பிய குட்டை போல காணப்பட்டது. வழக்கமான மலர்ச்சியை- புன்னகையை அவள் முகத்தில் காண முடியவில்லை.

“எனக்கு என்ன ஆயிற்று அங்கிள்?” எடுத்த எடுப்பில் அவள் கேட்டாள்.

“என்ன கேட்கிறாய்?” தெரியாதவர் போல அமைதியாக வினவினார் டாக்டர்.

“அங்கிள், அம்மா உணர்ச்சிவசப்படுகிறார்கள் ஆனால் அப்பா அவ்வளவு எளிதில் மனம் உடைகிறவர் அல்ல. இரு வரையும் பார்க்க முடியவில்லையே ஏன்? எனக்குக் கைகால் ஏதும் முடமாகி விட்டதா? என் கால் நேராக இருப்பது போலத்தானே தெரிகிறது. அல்லது கண் கெடப் போகிறதா? அல்லது மெல்ல மெல்ல முடக்கு வாதம் வரப் போகிறதா? எது வானாலும் சொல்லுங்கள் டாக்டர். எதையும் நான் தாங்கிக் கொள்வேன். நீங்களும் மழுப்பப் பார்க்காதீர்கள்.”

சிறிது யோசனைக்குப் பின் டாக்டர் சொன்னார், “ஒரு வேளை உண்மை உனக்குத் தேவையற்ற ஒன்றாக இருக்கக் கூடும்.”

“அங்கிள் நீங்கள் அப்பாவின் நண்பராக மட்டும் பேசாமல், ஒரு டாக்டராகவும் பேசுங்கள். எப்போதும் உண்மையை மறைக்கலாமா? அங்கிள், அம்மாவும் அப்பாவும் படும் வேதனையை என்னால் தாங்க முடியவில்லையே! அதோடு என்ன என்றே புரியாமல் தவிக்கும் இந்தத் தவிப்பைவிட சாவுகூட மேல் என்பேன் நான். தயவு பண்ணிச் சொல்லுங்கள் அங்கிள்” என்று மன்றாடினாள் அவள்.

பேச்சின் இடையே அவள் தலை உச்சியை அழுத்தி விட்டுக் கொள்வதைக் கண்டதும், “உன் தலைவலி மாத்திரை எங்கே?” என்று அவசரமாகக் கேட்டார் டாக்டர்.

“நீங்கள் சொன்னது போலக் கையிலே வைத்திருக்கிறேன்!” கையிலிருந்த பையினை நீட்டினாள் தீபா.

விரைவாக வாங்கி உள்ளிருந்து இரண்டு மாத்திரைகளை எடுத்து அவளை விழுங்கச் செய்தார் டாக்டர்.

“சற்று பேசாதிருந்துவிட்டு “உன் மருந்துகளை ஒழுங்காகச் சாப்பிடுகிறாயா? இல்லையா,” என்றார் சிறு கோபத்துடன்.

“நாலு நாளாகச் சரியாக இல்லை அங்கிள். வீட்டில் அம்மா, அப்பாவை பார்த்துக் குழம்பியதில் இதை மறந்து விட்டேன்” என்றாள் தீபா. சாதாரணமாக, “மருந்தை விட்டதால் தான் இப்போதும் தலை வலிக்கத் தொடங்கியதா?”

“இப்போதும் என்றால்? வேறு எப்போது வந்தது?

“நாலாம் நாள் அம்மா அழுதார்கள். அப்போது ஒரு தடவை, அப்புறம் முந்தா நாள் இரவில் அப்பா... அங்கிள் சொல்லுங்களேன் எனக்கு என்ன ஆயிற்று? விழுந்ததில் ஏதேனும் படக்கூடாத இடத்தில் உள் அடிபட்டு நான் மலடகி விட்டேனா? அல்லது இந்தத் தலைவலியால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கப் போகிறதா? உணர்விழந்து வாழப் போகிறேனா? என்ன என்று தெரியாமல் இப்படி இருட்டில் சிங்கமோ புலியோ என்று தவிப்பதைவிட இன்னது தான் என்று தெரிந்தால் அது எவ்வளவு கொடூரமாக இருந்தாலும் எதிர்நோக்கலாமே” என்றவள் கடைசியில் அழுது விட்டாள்.

அவளது கண்ணீரைக் கண்டதும் டாக்டருக்கும் தாங்கவில்லை. ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர் போல “தீபா உன் மெடிக் கல் ரிப்போர்ட் சிவாவிடம்தான் இருக்கிறது.

நான் தரச் சொன்னதாக அதை வாங்கிப் படித்துப்பார்” என்றார்.

“அப்பாவிடந்தான் இருக்கிறதா?” அவள் வியப்புடன் வினவினாள்.

“ஆமாம்” என்றார் டாக்டர். “நீ படித்த பெண் புத்திசாலி, தெரியமாக இரு.”

அவர் கடைசியாக சொன்னதை, தீபா காதில் வாங்கிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. “ரொம்ப தேங்ஸ் அங்கிள்” என்று எழுந்தாள்.

“இரு, நானும் உன்னோடு வருகிறேன். இல்லாவிட்டால் சிவராமன் தரமாட்டான்” என்று டாக்டரும் அவளுடன் கிளம்பினார்.

4

மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்டை தீபாவிடம் படிக்கக் கொடுக்கும்படி டாக்டர் ராமநாதன் சொன்ன பொழுது முதலில் சிவராமன் சம்மதிக்கவில்லை.

“எங்கள் துன்பம் எங்களோடு, அவளேனும் நிம்மதியாக இருக்கட்டும்” என்றார்.

“அவள் நிம்மதியாக இல்லையேப்பா. ரொம்பவும் தவிக்கிறாளே. அதுமட்டும் அல்ல. இந்தத் தவிப்பில் அவளுக்குத் தலைவலி அடிக்கடி வருகிறது அதன் விளைவு தெரியும் அல்லவா? நீயே துரிதப்படுத்துகிறாயா?” என்று ராமநாதன் அழுத்தமாகக் கேட்டார்.

அதன் பிறகுதான் சிவராமன் இசைந்தார்.

மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்டை மகள் கையில் கொடுத்து விட்டு அவளது அருகிலேயே அவள் தலையை வருடியபடியே அவரும் அமர்ந்தார்.

அழகும் அறிவும் இளமையும் இனிமையும் நிறைந்த மகள், அதற்கெல்லாம் பொருளே இல்லையா? தந்தை மனம் தவித்தது.

தீபா ஒவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டினாள்.

அவள் முகத்தில் ஆயிரம் உணர்ச்சிகள் பிரதிபலித்தன.

★ ★ ★

மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்டின் முதல் பகுதி தீபாவின் தலையில் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு ரத்தக் கட்டியைப் பற்றி விவரித்திருந்தது.

சின்ன வயதில் ஏணிப் படியில் விழுந்தபோது உருவாகி இருந்தது. அது அறுவை சிகிச்சை மூலம் அகற்ற முடியாதபடி சற்று அபாயமான இடத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனால் அச்சிறு கட்டியால் எந்தவித அபாயமும் இல்லை என்பதால் அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள் அப்போது.

இம்முறை மாடிப் படியில் உருண்டு விழுந்ததில் மீண்டும் அதே இடத்தில் அதிர்ச்சி ஏற்பட கட்டி இடம் பெயர்ந்து விட்டது. அதுமட்டுமின்றி சற்று பெரியதாகவும் மாறி முன்னிருந்ததை விடவும் அதிக ஆபத்தை விளைவிக்கும் இடத்தை அடைந்து விட்டது.

இதய துடிப்பு, முச்சு போன்ற முக்கியச் செயல்களை இயக்கும் “முகுளம்” எனப்படும், “மெடுல்லா”வுக்கும் நினைவையும் ஐம்புலன்களையும் கட்டுப்படுத்தும் பெருமுளை எனப்படும் “செரிபிர”த்துக்கும் இடையே நிலை கொண்டு விட்டது.

இந்தச் சிக்கலான இடத்தில் அறுவை செய்து கட்டியை நீக்க முடியாது.

“போகட்டுமே முன்போல் விட்டுவிடுவது” என்று நினைத்தபடி அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்டினாள் தீபா.

இந்தக் கட்டி இப்போது மெல்ல வளர்கிறது.

இதன் வளர்ச்சியாலும் இயற்கை அழுத்தத்தாலும் நாளடைவில் அடுத்துள்ள திசுக்களைப் பாதிக்கத் தொடங்கும் போது, நோயாளிக்கு மரணம் நேரிடும்.

மரணம்!

சாவு!

தீபாவுக்கு முச்சே நின்றுவிடும் போல இருந்தது.

பேயடித்தவள் போல் ஆகிவிட்டாள்.

முகம் வெளுத்து விட்டது-பனியில் நனைந்த ரோஜா போல.

ஆடாமல் அசையாமல் சிலைபோல் அமர்ந்து விட்டாள் அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்ட அவளால் முடியவில்லை.

அருகில் இருந்த டாக்டர் ராமநாதன், வாஞ்சையுடன் அவள் தோளை தட்டினார்.

அவள் உடல் சிலிர்த்தது.

அவரை நோக்கினாள்.

அவர் முறுவலித்தார்.

அது அவளுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவது போல இருந்தது.

அடுத்த பக்கத்தைப் படி என்பதுபோல அவர் சைகை காட்டினார்.

அவள் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு அடுத்த பக்கத்தைத் திருப்பினாள்.

★ ★ ★

இவ்வாறு பாதிக்கத் தொடங்கும் நாளுக்கும் இன்றைக்கும் உள்ள இடைவெளி ஓர் ஆண்டு காலம்.

மரணம் துரிதமாகவும் நிகழ்க்கும்.

இதை தவிர்க்க வழியே கிடையாது.

உள் அதிர்ச்சிகளின் காரணமாக இந்த கட்டியின் உடனடி பாதிப்பு தாங்க முடியாத தலைவலி.

தொடர்ந்து பயன்படுத்தினால் சில மருந்துகளின் மூலம் இந்தத் தலைவலியைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

கடைசி நாட்களில் அதுவும் கடினம்.

கட்டியைக் கரைப்பது இயலாது.

எனவே, நோயாளியின் வாழ்வு அதிகமாகப் போனால் ஓர் ஆண்டு.

தீபாவின் வாழ்க்கை ஒரு வருடத்தில் முடிந்து போகும்.

“பாட்டியாகிப் பூட்டியாகி...” என்று பேசிய நினைவு அவளுக்கு வந்தது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அவளுடைய பாட்டியின் சடலத்தை எடுத்துச் சென்ற நினைவு வந்தது.

ஒன்றும் புரியாதவளாகி தந்தையை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். “அப்பா...” என்றாள் குழந்தை போல.

“என் கண்ணே...” என்று அவளைத் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டார் சிவராமன்.

“தெய்வத்துக்கும் கண் இல்லாது போயிற்றே என் செல்வமே... அச்சமே அறியாத என் குழந்தை பயப்படுகிறாளே ராமா!” என்று அரற்றினார்.

தீபா ஆறுதலாக அவருடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

5

எவ்வளவு கலகலப்பான இல்லம் இது! எந்நேரமும் சிரிப்பும் களிப்புந்தான். இப்பொழுதோ வவ்வால் அடையும் இருளடைந்த மண்டபம் போலத் தோன்றியது.

தீபாவுக்கு நடக்கத் தெரியாது. துள்ளி ஓடத்தான் தெரியும்- புள்ளிமான் போல, பூனைக் குட்டிபோல வீட்டை வளைய வளைய வந்து கொண்டு இருப்பாள், சிரிக்காமல் அவளுக்குப் பேசத் தெரியாது. அவள் இருந்தாலே வீடு சந்தைக் கடை போல இருக்கும்.

அப்படிப்பட்டவள் திரைப்படங்களில்....வெள்ளைச் சேலை கட்டிக் கொண்டு விரிந்த கூந்தலுடன் “நானே வருவேன்” என்று பாடிக் கொண்டு புகை நடுவே ஆவிகளாக கதாநாயகிகள் வருவார்களே அதுபோல நடைப் பிணமாக உலா விக் கொண்டு இருந்தாள்.

அவள் முகம் நிரந்தரமாக வெளுத்து விட்டது.

மீனாகத் துள்ளி விளையாடும் கண்கள் கிணற்றில் விழுந்த கல் போல ஆகிவிட்டன.

எப்பொழுதும் சூனியத்தை வெறித்தபடி எங்காவது தலை சாய்த்திருந்தாள்.

அவளது வாழ்க்கை இன்னமும் பன்னிரு மாதமே..

அதன்பின் அவள் ஒரு பிடி சாம்பல்

“ஆகக்கூடாது என்றார்” தந்தை. அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

பெரிய பெரிய முளை நிபுணர்களான டாக்டர்களை ஆலோசனை கேட்டார். அனைவரும் ஒன்றையேதான் கூறினார்கள். தீபா மரணத்தின் வாசலில் நிற்பதை உறுதிப்படுத்தினார்கள்.

★ ★ ★

இதற்கு இடையே வேணுவின் தாயார் வந்து சேர்ந்தாள்.

சாகப் போகிற மருமகளுக்கு வாய்க்கு சுவையாகப் பொங்கிப்போட என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.

கூடவே இன்னொன்றும் சொன்னாள், “இருக்கிறவரை வாழ்வை அனுபவிக்கட்டும் - ஒரு திருமணத்தையும் முடித்துவை தம்பி.”

தீபாவின் பெற்றோருக்கும் அது சரியாகவே தோன்றியது. மகள் வாழப்போவதோ இன்னமும் பத்தோ பதினோரோ மாதங்கள். இதை நிறைவுடன் வாழ்ந்து முடிக்கட்டுமே.

பெற்றோரின் அன்பினாலோ சேலை நகைகளாலோ நிறைவு செய்ய முடியாதது ஒன்று உண்டு. அதுதான் கணவனின் அன்பும் அணைப்பும், அதையும் மகள் அனுபவித்துப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டனர் தாயும் தந்தையும்.

ஆனால் மாப்பிள்ளை?

மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் ஒருத்தியை எவன் மாலை யிடுவான்?

அதற்கும் அதை ஆலோசனை சொன்னாள்.

அவள் பெற்ற பிள்ளை வேணு இல்லையா? மாமனுக்காக எந்தவிதத் தியாகமும் செய்வானே. சாகப்போகிற பெண் என்றாலும் மணப்பானே. அந்தத் திம்மாச்சிபுரம் நிலங்களை மட்டும் பையன் பேரில் எழுதி விட்டால் மனைவியை இழந்த துயரத்தை மண்ணில் தீர்த்துக் கொள்வான் என்றும் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

அந்த சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத்தான் தீபாவுக்கு தாலிகட்ட வேணு தயாராக இருக்கிறான் என்பது சிவராமனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. தீபா இறந்தாலும் அந்த சொத்து அவனுக்கு நிரந்தரமாக இருக்கும். இன்னொருத்தியை வேண்டுமானாலும் மணந்து கொள்ளலாம். எல்லாம் தெரிந்த சங்கதிதான்.

ஆனால் வேறு வழி?

யாராக இருந்தாலும் இந்த சொத்து சுகத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத்தானே தீபாவை மணக்க முன் வருவார்கள்!

அதை வேணுவே அனுபவிக்கட்டுமே!

தீபாவிடம் தனிமையில் இந்த யோசனையை சிவராமன் தெரிவித்தார்.

“அப்பா, வேணுவையாப்பா?” என்ற தீபா பரிதாபமாகக் கேட்டாள்.

“உன் நிலைமை தெரிந்து வேறு யாரம்மா முன் வருவார்கள்” என்று கண் கலங்கினார் தந்தை.” இவனாலும் நம் ஆதரவில் வளர்ந்த பிள்ளை, உன் நிலைமை புரிந்து நடப்பான்.”

நிலைமை!

இந்த நிலைமையை மறந்து ஒரு கணமேனும் வாழ இயலாதா?

மேலே பேசவில்லை தீபா. ஆனால் அவளது மவுனத்தையே சம்மதமாகக் கொண்டு ஏற்பாடுகள் தொடங்கின.

★ ★ ★

அன்று சேலைகள் வந்தன. ஒரு அடர்பச்சை நிறம் நன்றாயிருக்கிறது என்றாள் தீபா. தனக்கும் அதுதான் வேண்டும் என்று எப்போதும் போல தங்கை பிரபா போட்டிக்கு வந்தாள்.

இயல்பாகப் போயிருக்கும். ஆனால் தாய் குறுக்கிட்டாள். “என்னடி பிரபா அக்காவிடம் இப்போதுமா போட்டி? அவள் நிலை தெரியாதா?” என்று சின்ன மகளைக் கண்டித்தாள்.

பிரபாவின் முகம் வாடிப்போயிற்று. “அக்கா சாரிக்கா நீயே இதை எடுத்துக்கொள். இன்னமும் என்னிடம் உள்ள எது வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்.

தீபா விக்கித்து நின்றாள்...

வீட்டில் இருந்த அத்தனை பேரும் அவளிடம் தனியான பரிவு காட்டினார்கள்.

“பெரிய பாப்பா, உனக்கு என்னென்ன வேணுமோ சொல்லம்மா சமைக்கிறேன். இனிமே உனக்கு பிடித்தது மட்

டுந்தான் சமைக்க வேணும்னு அம்மா சொன்னாங்க.” என்று பணிந்து வந்தார் சமையல்காரர்.

பாதி மொட்டிருக்க பாதி விரிந்த பல ரோஜா மலர்கள் அத்தனையும் பறித்து அவள் அறைக்கு அனுப்பி வைத்தான் தோட்டக்காரன்.

மாலை சிற்றுண்டியின்போது “அல்வா என்றால் உனக்கு உயிராயிற்றே ஆசை கொண்ட மட்டும் உண்ணம்மா. என்ற தாயின் பாசம் தொண்டையில் குத்தியது.

“அல்வாவை அப்படி விழுங்காதடி உடம்பு உப்பிவிடும்” என்ற தாயின் பழைய அதட்டலுக்காக மனம் ஏங்கியது.

அன்பு காட்டுவதாக நினைத்துக் கொண்டு, அவளது மரணத்தை அல்லவா ஒவ்வொரு கணமும் நினைவு படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்!

“என்னைப் பழைய மாதிரி நடத்துங்களேன்” என்று கதறி விடலாம் போல ஓர் ஆத்திரம் வந்தது. விருட்டென்று எழுந்து போய்விட்டாள்.

யோசித்தபடியே தோட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த போது வேணு வந்து சேர்ந்தான்.

“இதென்ன தீபா குளிரில் இருக்கிறாய்? சளி பிடித்து ஏதாவது தொல்லை வந்து இருக்கிற ஆயுளும் குறைந்து விடாதோ? வா, உள்ளே போகலாம், என் உயிரல்லவா?” என்று உருகி வழிந்தான் அவன்.

சகிக்கவில்லை அவளுக்கு. “சொத்து கைவந்து சேருமுன் செத்து விடுவேனோ என்று பயமா?” என்று ஆத்திரம் தீரக் கேட்டு விட்டாள்.

அவன் முகம் கறுக்க, நிற்கும்போதே அவள் உள்ளே போய் விட்டாள்.

தூக்கம் பிடிக்காமல் மாடியில் வராண்டாவில் மெல்ல நடந்தாள்.

தன்னியல்பாக நடந்து கொண்டே இருந்தவள் “தீபா” என்ற பெயர் கேட்கவும் தன்னையறியாமல் நின்றாள்.

எங்கிருந்தோ மெல்லிய குரல் கேட்டது.

“திமிர் பிடித்த கழுதை! நாக்கு இன்னமும் அரம்போல் இருக்கிறது. அன்று என்னை கிராமப் பெண்ணை மணக்கும் படி சொன்னாள். இவளை அங்கே பழையது தின்ன வைக்கப் போகிறேன். நிலம் கைக்கு வந்தபின் இந்த நாயை ஒருகை பார்க்கிறேன்” என்று பொருமினான் வேணு.

“கல்யாணம் ஆகும்வரை உன் கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ளடா, பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று ஆலோசனை கூறினாள் அருமைத் தாயார்.

ஆக, சாகிறவளிடம் அருள் இல்லை; அன்பில்லை; பரிவில்லை; பச்சாதாபமும் இல்லை. எல்லாம் நடிப்பு; பசப்பு!

கழுதையாம்! நாயாம்!

பழைய தீபா என்றால் அவர்களை ஒருகை பார்த்திருப்பாள். ஆனால் இப்போது அதெல்லாம் தோன்றவில்லை, கொம்புளதற்கு ஐந்துமுளம் பாட்டில்” வருகிறது போல் வம்பு செறி தீங்கினர் கண்ணில் படாத தூரம் நீங்குவதே மேல்” என்று தோன்றியது.

மெல்லத் தன் அறைக்குள் திரும்பி கட்டிலில் சாய்ந்தாள்.

பொறி தட்டினாற் போல ஓர் எண்ணம் தோன்றியது.

தூரத்தே ஒதுங்கினால் என்ன?

இந்த மரணக்கோடு தெரியாத ஓர் இடத்திற்குச் சென்று இயல்பாக வசித்தால் என்ன?

இருக்கிற நாள் வரையாவது மரணத்தை மறந்து வாழலாமே!

6

இரவெல்லாம் அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தே தீர்த்தாள் தீபா.

பலத்த மனப் போராட்டம்.

விடிகாலை வேளையில் தான் முடிவான தீர்மானத்துக்கு வந்தாள்.

அதன்பின் சற்றே கண் அயர்ந்தவள் காலையில் தாமதமாகத்தான் கண் விழித்தாள். வழக்கம் போலக் குளித்து முடித்து சாப்பிடக் கீழே வந்தாள்.

அவள் கடைசிப் படியில் இருந்து இறங்கவும் அங்கே வேணு வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது.

“வா தீபா, நாம் இருவரும் சாப்பிடுவோம்” என்று அவன் அழைத்தான்.

“நான் வரவில்லை” தீபா அமைதியாகச் சொன்னாள்.

எனக்குப் பசிக்கிறதே! வந்து எனக்காவது சாப்பாடு எடுத்துவை” அவன் உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டு அவள் கையைப் பற்றி இழுத்தான்.

அவள் பொறுமை இழந்தாள். வெடுக்கென்று கையை விடுவித்துக் கொண்டு “அடுப்படிக்குப் போ. வேலைக்காரி இருப்பாள், கொட்டிக் கொள். அதற்காகத்தானே என்னை திருமணம் செய்துக் கொள்ளப் போகிறாய்?” என்று சூடாகச் சொன்னாள்.

“சாகப் போகிற நாய்க்கு இன்னும் திமிர் அடங்க வில்லையா? என் வீட்டுக்கு வா உன்னை அடக்குவது எப்படி என்று எனக்குத் தெரியும். ஒரு வருடம் அல்ல; ஒரே நாளில் நீயே மரணத்தைக் கூவி அழைப்பாய்?” என்று கனல் கக்கினான் வேணு.

அப்பொழுது சிவராமன் அங்கே வந்தார். “என்ன பேசிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.”

“ஒன்றுமில்லை மாமா” மழுப்பிக் கொண்டே வேணு நழுவினான்.

சிலையா நின்றாள் தீபா.

மலையாகக் கனத்தது அவள் மனம்.

ஏற்கனவே எடுத்த முடிவு கல்லாக இறுக்கியது.

“வாம்மா தீபா, சாப்பிடுவோம்”

★ ★ ★

தீபா, பிரபா, சிவராமன் மூவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். அமுதா பரிமாறினாள்.

பூப்போன்ற இட்லி, தேங்காய் சட்னி.

“மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது அம்மா” என்று சொல்லிக் கொண்டே வழக்கத்தைவிட இரண்டு இட்லி அதிகமாகச் சாப்பிட்டாள் தீபா.

“நீயும் இரண்டு போட்டுக்கொள்ளடி” என்றாள் தங்கையிடம். அவ்வளவுதான் நான் பூசணிக்காய் போலப் போய் விடுவேன்” என்று அவசரமாக எழுந்தாள் அவள்.

கை கழுவிக் கொண்ட சிவராமன் அலுவலகத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

தீபா அவரிடம் வந்தாள்.

“ராமன் அங்கிளை பார்க்க வேண்டும் அப்பா, நீங்கள் போகும் வழியில் அங்கே என்னை இறக்கிவிடுகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“ராமனா? ஏனம்மா?” என்றார் தந்தை பதட்டத்துடன்.

“கம்மாதான் அப்பா. வாரா வாரம் செக் பண்ண வரச் சொன்னாரே?” என்று தீபா புன்னகைத்தாள்.

இதற்குள் பிரபாவும் கல்லூரிக்குப் போகத் தயாராகி வந்தாள்.

அவளைப் பார்த்து “பிரபா! நீ நன்றாக படிக்க வேண்டும் என்றாள் தீபா.

“அக்கா என்று அவளை திகைப்புடன் நோக்கினாள் பிரபா.

“பரீட்சை நெருங்கிவிட்டது அல்லவா? ” என்று முறுவலித்தாள் தீபா.

மூவரும் “போர்டிகோ”வுக்கு வந்தார்கள்.

அவர்களை சுமந்து செல்ல அங்கே கார் காத்துக் கொண்டு நின்றது.

டிரைவர் கதவைத் திறந்துவிட்டார்.

பிரபா முதலில் ஏறிக் கொண்டாள்.

அருகில் இருந்த ரோஜா செடியில் புத்தம் புதிய பூ ஒன்று மலர்ந்து இருந்தது.

தீபா அதை காம்புடன் கிள்ளி எடுத்தாள். தந்தையின் கோட்டில் சொருகி வைத்தாள். அந்தக் கருப்புக் கோட்டில் பெரிய இரத்தினக் கல் ஒன்றை பதித்தது போல சிவப்பு ரோஜா பளபளத்தது.

வழக்கம் இல்லாத வழக்கம். “என்னம்மா இது?” சிவராமன் மகளைப் பார்த்தார்.

“அப்பா மாலைக்குள் இந்த மலர் வாடிவிடும். அதற்குள் நாம் அனுபவிக்க வேண்டாமா?” என்று சிரித்துக் கொண்டே தீபா காருக்குள் நுழைந்தாள்.

சிவராமனும் ஏறிக்கொள்ள கார் நகர்ந்தது.

அப்பொழுது சிவராமன் சொன்னார்! “தீபா! நீ டாக்டர் வீட்டிலேயே இரு. நான் இறங்கிக் கொண்டு காரை அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

டாக்டரின் வீட்டில் இருந்து தீபா திரும்பி வர இரண்டு மணி நேரத்துக்கு மேல் ஆயிற்று.

★ ★ ★

மதியச் சாப்பாட்டுக்குப் பின் அமுதா ஒரு கோழித் தூக்கம் போடுவது உண்டு. தூங்கி விழித்ததும் மிக்சரோ பக் கோடாவோ கொரித்துக் கொண்டே காப்பி குடிப்பாள்.

அன்றும் அப்படி காப்பி குடித்துக் கொண்டு இருந்த பொழுதுதான் இரண்டு பெட்டிகளுடன் தீபா மாடியில் இருந்து கீழே வந்தாள். அந்தப் பெட்டிகளைக் கொண்டு போய் காரில் வைக்கும்படி வேலைக்காரியை ஏவினாள்.

“என்னம்மா பெட்டி? எங்கே போகிறாய்?” மிக்சரை வாயில் போட்டுக் கொண்டே அமுதா கேட்டாள்.

“என்னிடம் பழைய துணிகள் நிறையச் சேர்ந்து விட்டன அம்மா, காந்திமதி விடுதிக்குப் போய் பெண்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வரலாம்” என்று போகிறேன் என்றாள் தீபா.

அது ஓர் அனாதைப் பெண்களின் ஆசிரமம், சிவராமன் தனது பழைய துணிமணிகளை அங்கேதான் அனுப்பி வைப்பார். பணமும் கொடுப்பது உண்டு.

“டிரைவரை அழைத்துப் போம்மா” என்றாள் அமுதா.

தீபா சிரித்துக் கொண்டே தாயின் தோளைத் தழுவினாள். ஒரு கணம் அணைப்பு இறுகியது.

“என்னடி கண்ணா?” தாய் புரியாமல் குழைந்தாள்.

“அசட்டு அம்மா?” என்று சிரித்தவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் நடந்தாள்.

அடுத்த நிமிடவம் கார் கிளம்பிச் செல்லும் ஓசை கேட்டது.

7

மாலையில் பிரபா கல்லூரியில் இருந்து திரும்பினாள்.

அவளுக்கு சிற்றுண்டியும் காப்பியும் வந்தன.

“அக்கா எங்கே அம்மா?” சாப்பிட்டுக் கொண்டே பிரபா கேட்டாள்.

“காந்திமதி விடுதிக்குப் போகிறேன் என்று போனாள். மூன்று மணிக்கே போனாள். இன்னும் வரக் காணோம்.”

“அங்கே நிறையப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் களுடன் பேசிக் கொண்டு இருந்தால் இவளுக்கு ஒரு மாறுத லாக இருக்கும்... எதற்கும் போன் செய்து சீக்கிரம் வரச் சொல். உன் அப்பா வரும் நேரமாகிவிட்டது.”

சிற்றுண்டியை முடித்த பின்புதான் பிரபா போன் செய்தாள்.

அவள் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

“அம்மா! அக்கா அங்கே வரவே இல்லையாமே” என்றாள். அறியாத அச்சம் ஒன்று அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.”

“அங்கே வரவேயில்லையா?” பிறகு எங்கே போயிருப் பாள்” அழுதா பரபரத்தாள்.

“அப்பாவுக்குப் போன் பண்ணட்டுமா அம்மா?.” என்று பிரபா கேட்டுக் கொண்டு இருந்தபொழுதே சிவராமன் வந்து விட்டார்.

விவரம் தெரிந்ததும் அவர் துடித்துப் போனார். “அவளை ஏன் தனியாக அனுப்பினாய்?” என்று மனைவி மேல் பாய்ந்தார்.

“அய்யோ... என்னை கட்டிப் பிடித்து “அசட்டு அம்மா” என்றாளே... அவள் என்னவோ செய்து கொண்டாள் போலிருக்கிறதே... முருகா....” என்று தொடங்கிவிட்டாள் அமுதா.”

“கடிதம் ஏதாவது எழுதி வைத்திருக்கிறாளா என்று பார்ப்போம்” என்று மாடிக்கு ஓடினாள் பிரபா.”

சென்றதுமே “அம்மா, அக்காவின் சோப்பு சீப்பு பிரஷ் பவுடர் ஒன்றையும் காணோம், மருந்துகளையும் காணோம்...” என்று கீழே குரல் கொடுத்தாள்.

அதற்குள் அவள் பின்னேயே மாடிக்கு வந்த சிவராமன் படுக்கை மேல் வைக்கப்பட்டு இருந்த கடித உறையைப் பார்த்து விட்டார்.

கை நடுங்க அதை எடுத்தார்.

தீபா தான் எழுதியிருந்தாள்.

“அம்மா அப்பா,

“முதலிலேயே தெரிவித்து விடுகிறேன்- நான் தற் கொலை செய்து கொள்ளமாட்டேன்.”

“இந்த ஊரை விட்டுப் போவதாகத்தான் முடிவு செய்திருக்கிறேனே தவிர, உலகை விட்டு அல்ல. கடவுள் அனுமதிக்கும் காலம் முழுமையும் வாழ்ந்தே தீருவதாக இருக்கிறேன். எனவே நிம்மதியாக மேலே படியுங்கள்.

“அப்பா! ஆறிலோ நூறிலோ நிச்சயமாக வரப்போவதுதான் சாவு. அதை எண்ணி யாரும் கலங்குவதில்லை. ஆனால் நம் வீட்டில் எனக்கு அதை மறக்க வழி இல்லை. எனது முடிவு நான் தெரிந்து விட்டதாலேயே என்னிடம் அதிக அன்பும் பரிவும் காட்டுகிறீர்கள், ஆயினும் என்னால் அதை ஏற்க முடியவில்லையே.”

“உங்கள் கண்டிப்பையும் அம்மாவின் அதட்டலையும் பிரபாவின் போட்டியையும் அனுபவிக்கத்தான் எனக்கு ஆசையாய்

இருக்கிறது. ஆனால் இனியும் என்னிடம் பழைய மாதிரி உங்களால் நடந்து கொள்ள முடியாது. நீங்கள் பரிவு காட்டும் ஒவ்வொரு நேரமும் எனக்கு என் சாவை நினைவுபடுத்துவது போல இருக்கிறது.

“அதுமட்டும் அல்ல அப்பா. கலகலப்பாக இருந்த நமது வீட்டில் இப்போது இயற்கைக்கு விரோதமான ஓர் அமைதி காணப்படுகிறது. யாருமே சிரித்துப் பேசுவது இல்லை. சில நேரம் தங்களை அறியாமல் நீங்களோ, அம்மாவோ பிரபாவோ சிரித்து விடுகிறீர்கள். என்னைப் பார்த்ததும் தவித்துப் போகிறீர்கள் இவள் மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நாம் சிரிப்பது தவறு அல்லவா என்ற குற்ற உணர்ச்சி உங்களிடம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அப்பா! எனக்கு மரணத்தை மறக்கத்தான் ஆசை. மனம் விட்டு சிரிக்கத்தான் ஆசை. ஆனால் நான் இங்கு இருக்கும் வரை நம்மில் யாராலும் அது முடியாது.”

“வேணு அத்தானிடம் சொல்லுங்கள். திம்மாச்சிபுரம் வயல்களை அவன் சும்மாவே உங்களிடம் கேட்டுப் பெறலாம் அதற்காக என்னை மணந்தாக வேண்டிய கட்டாயம் ஏதும் இல்லை, நேற்று இரவு அவனும் அத்தையும் பேசிக் கொண்டது என் காதில் விழுந்தது என்று சொன்னால் அவன் புரிந்து கொள்வான்.

“உங்களுக்கும் ஒரு வேண்டுகோள் அப்பா. திம்மாச்சி புரத்து நிலங்களை அவனுக்கே கொடுத்து விடுங்கள். அவனை எதற்காகவும் கடிந்து கொள்ளவும் வேண்டாம்.” ஏனெனில் இந்தத் திருமணத்தில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்காக மட்டும் என்று நான் வீட்டை விட்டுச் செல்லவில்லை. “அத்தான் வேண்டாம்” என்று சொல்லும் தைரியம் எனக்கும் உண்டு. “பின்னே ஏனம்மா” என்று கேட்கிறீர்களா அப்பா சொல்லுகிறேன்.

என் நிலைபற்றி அறியாத ஓர் இடத்தில் எல்லோரையும் போல சிரித்து வாழும் ஆசை எனக்கு. ஓய்வாகவே இருந்து மரணத்தைப் பற்றியே எண்ணி உழல்வதைவிட உழைத்துப் பிழைப்பதில் அதை மறந்து வாழ நினைக்கிறேன். அதை மறந்தால்தான் அப்பா, 'என் மனதுக்கு நிம்மதி.'

“டாக்டர் அங்கிளிடம் கேட்டேன். இந்தத் தலைவலி லேசாகத் தோன்றிய உடனேயே மாத்திரைகளைப் போட்டுக் கொண்டாலே இவ்வளவு அதிகவலி வராதாம். மருந்துகளை ஒழுங்காகச் சாப்பிட்டாலும் தலைவலி அதிகம் இராதாம். பிறகு... பின்னாளில் அதிகமாத் தலைவலி வரும்போது- என்றைக்கு 24மணி நேரத்திற்குள் இருமுறை வலி வருகிறதோ, அதன்பின் முப்பது நாளில் எல்லாம் முடிந்து விடும் என்றார்.”

“அப்பா! அம்மா! அந்த ஒரு மாதத்தின் போது நான் உங்கிளிடம் வந்துவிடுவேன். அந்த நாளைத் தனித்திருந்து தாங்கும் தைரியம் எனக்கும் இல்லை.”

“ஆனால் அதுவரை என் விருப்பம் போல விட்டுவிடுங்கள். சிட்டுக் குருவிபோல வெட்ட வெளியில் பறந்து திரிய ஆசைப்படுகிறேன். ஏதேனும் கஷ்டமோ தேவையோ ஏற்பட்டால் நானே உங்களுக்குத் தெரிவித்து விடுவேன்.”

“அதுவரை தயவுசெய்து என்னைத் தேடாதீர்கள், அப்பா, இந்தப் பத்து மாதங்களையும் என் விருப்பம் போலச் செலவிட அனுமதி அளியுங்கள்.”

உங்கள் அன்பு மகள்
தீபா

பி.கு. எழும்பூர் ஸ்டேஷனில் கார் நிற்கிறது. கார் சாவி இருக்கைக்கு அடியில் இருக்கும் என் செலவுக்காக ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்திருக்கிறேன்.”

“மகளே!” என்று அலறித் துடித்தாள் அமுதா.

“ஓடுங்கள்! ஓடுங்கள்! அவளைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அழைத்து வாருங்கள்!” அவள் இல்லாமல் என்னால் இருக்க முடியாது!” என்று முட்டி மோதி கதறினாள்.

விழிகளில் நீர் பெருக சிவராமன் செயலற்று நின்றார்.

“ஏன் சிலையாக நிற்கிறீர்கள்? என் மகளை கண்டு பிடித்து அழைத்து வாருங்கள்” என்று அமுதா அவரைப் பிடித்து உலுக்கினாள்.

சற்று நேரம் மனைவியை வெறித்தார் சிவராமன். பிறகு “இதோ பார் அமுதா; அமைதிப்படுத்திக் கொண்டு யோசி. போன பிறவியில் நாம் என்ன பாவம் செய்தோமோ நம் வயிற்றில் பிறக்க அவள் என்ன தப்பு செய்தாளோ-கடவுள் முடிவுத் தேதி தந்து விட்டார். இடைப்பட்ட காலத்தை அவள் தன் விருப்பம் போல நிம்மதியாகக் கழிக்க வேண்டாமா? நம் விருப்பம் போல நம்முடன் சேர்ந்து தவிக்க வேண்டுமா? அவளைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். ஏன்; உன்னைக் காணாமல் அம்மா பட்டினி கிடக்கிறாள்” என்று பத்திரிக்கையில் ஒரு விளம்பரம் போட்டால் போதும் ஓடோடி வந்து விடுவாள். நமக்காக நம்முடனே இருக்கவும் செய்வாள். ‘ஆனால் அது அவளை மகிழ்விப்பது ஆகுமா? அதனால்... என்று கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“என் மகளுக்கு ஒன்று என்றால் யார் பார்ப்பார்கள்?” தாய்ப் பாசம் பொங்கியது.

“அவள்தான் எழுதியிருக்காளே. டாக்டர். ராமநாதனிடமும் யோசனை கேட்டு இருக்கிறாள். தேவையென்றால் அவளே நம்மிடம் தொடர்பு கொள்வாள்” என்றார் சிவராமன்.

“அதுவரை நாம் அக்காவைத் தேட வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறீர்களா அப்பா?” பிரபா விம்மினாள்.

“உங்கள் எல்லாருக்கும் இருக்கும் துயரம் எனக்கும் இருக்கிறது” அழுகை வெடிக்காதபடி சிவராமனே அதரங்களை அழுந்த முடிக்கொண்டார்.

சற்று கழித்து அவரே சொன்னார். “அவளது வாழ்க்கை இன்னும் சில காலந்தான். இருக்கிறவரை அவளது விருப்பம் போல இருக்கட்டும். அவளது அமைதியை நான் கெடுக்கமாட்டேன்.”

குடும்பத் தலைவருக்கு உரிய குரலில் கூறிவிட்டு வேறு பேச்சுக்கு இடம் இல்லாமல் அவர் விருட்டென்று அங்கு இருந்து நகர்ந்து விட்டார்.

8

வில்லில் இருந்து விடுபட்ட அம்புபோல காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு கடும் வேகத்தில் சென்று கொண்டு இருந்தது ரெயில்.

“கிச்சகிச்ச...கிச்சகிச்ச...” என்று அதன் பல்லவி தெளிவாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

அதற்குப் பின்னணி இசைபோல தீபாவின் நெஞ்சம் “திக்திக்” என்று அடித்துக் கொண்டது.

ஏதோ ஒரு துணிச்சல், அவள் வீட்டில் இருந்து வெளியேறி விட்டாள்.

ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்ல அவளது தைரியம் அவளை விட்டுச் சென்று கொண்டு இருந்தது.

அம்மாவோ அப்பாவோ இல்லாமல் தனியே செல்கிறோம் என்ற நினைவில் உள்ளூரக் குளிர்பிறந்தது.

ரெயிலில் இருந்து குதித்து வீட்டுக்கு ஒடிவிட வேண்டும் போலத் துடித்த கால்களைக் கட்டுப்படுத்தினாள்.

கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு “முருகா முருகா” என்று உருப்போடத் தொடங்கினாள்.

துன்பம் வருப்போது முருகனை அழைத்தால் அந்த வேலாயுதன் வந்து வேதனை தீர்ப்பான் என்பது அவளுக்குப் பாட்டியார் கற்றுக் கொடுத்த பாடம்.

இடைவிடாமல் “முருகா! முருகா” என்று ஜெபித்துக் கொண்டு இருந்தவள் ஆள் அரவம் கேட்டு கண்களைத் திறந்தாள்.

ஓர் அம்மா உள்ளே ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார்.

தீபாவை ஒருமுறை பார்த்து விட்டு எதிரில் அமர்ந்தார்.

அழகான வட்ட வடிவ முகம். அன்பே உருவான அந்த முகம் தன் வேதனையைத் தீர்க்க வேலாயுதன் அனுப்பி வைத்ததோ என்று தீபாவுக்குத் தோன்றியது.

வண்டி நகர்ந்தது.

அந்த அம்மா மீண்டும் தீபாவைப் பார்த்தார்.

அவள் முறுவலித்தாள்.

பதிலுக்கு அந்த அம்மாவும் புன்னகை பூத்தார்.

அந்த முதல் வகுப்புப் பெட்டியில் இவர்கள் இருவர் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

அந்த அம்மா தீபாவை மீண்டும் பார்த்தார்.

சின்னப் பெண்...

20, 21 வயதுதான் இருக்கும்.

அவளைப் பார்த்தால் வீட்டை விட்டு வெளியேறியவள் போலத் தோன்றுகிறது.

அனுபவம் நிறைந்த அம்மா அவளை எடை போட்டார். அவரது பார்வையை சந்திக்கத் தீபாவிற்கு கூச்சமாக இருந்தது.

ஒரு குற்றவாளியைப் பார்ப்பது போல அவர் தன்னை நோக்குவதை அவள் உணர்ந்தாள்.

பார்வையை 'சன்னல் வழியாக வெளியே ஓட்ட முயற்சித்தாள்.

அதற்குள் அந்த அம்மா "எங்கேம்மா போகிறாய் தஞ்சைக்கா? திருச்சியா?" என்று கேட்டார்.

அறிமுகமற்ற ரெயில் பயணிகளின் முதல் கேள்வி இது.

"தஞ்சைக்கு" என்றாள் தீபா.

"நானும் அங்கேதான் போகிறேன். பட்டணத்தில் இருந்து போகிறாயா?"

"ஆமாம்"

"பட்டணத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்?"

"என் சொந்த ஊரே சென்னைதான்"

"அப்படியா? நான் பட்டணம் பார்க்க வந்தேன். என் பிள்ளை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். ஜெயிலில் பிடித்துப் போட்டது போல என்னை ஓட்டல் அறையிலேயே வைத்து விட்டுப் போய்விட்டான்"

இதைக் கேட்டு தீபா சிரித்தாள். "மகனும் மருமகனும் உல்லாசமாக ஊர் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்படும் பொழுது நீங்களும் ஒட்டிக் கொண்டது உங்கள் தப்புதான் அம்மா."

"நல்லா சொன்னே போ. என் மகனுக்கு இன்னும் கல் யாணமே ஆகவில்லை. வரமாட்டேன் என்றவளை அவன் தான் பிடித்து வந்தான்."

"பிறகு ஏன் உங்களுக்கு ஊரைச் சுற்றிக் காட்டவில்லை."

"என்னவோ கான்பரன்சாம். அவன் அதுக்குப் போய் விட்டான். நான் ஓட்டல் அறையிலேயே நாலு நாளா அடைபட்டு கிடந்தேன். முச்சு முட்டிப் போச்சு. எனக்கு நீ

பட்டணம் காட்டியது போதும் டாட்டா என்று புறப்பட்டு விட்டேன்.”

“உங்கள் பிள்ளை?”

“அவனுக்கு இன்னும் முன்று நாள் கான்பரன்ஸ் இருக்கிறதாம். வரட்டும். நன்றாக நாலுசாத்து சாத்துகிறேன்.”

“முதுகிலா? பாவம்!” என்று சிரித்தாள் தீபா.

“நான் பாவம் இல்லையா? இவன் கூப்பிட்டானே என்று வீட்டைப் போட்டுவிட்டு, மாட்டைப் போட்டுவிட்டு தோட்டத்தைப் போட்டுவிட்டு இவனோடு வந்தேன். என்னை அம்போன்னு தவிக்க விட்டுப் போய் விட்டானே! கான்பரன்குக்கு வருகிறவன் என்னை ஏன் கூட்டி வர வேண்டும்.”

“என்ன கான்பரன்ஸ்”

“டாக்டர்கள் கூட்டம்”

“உங்கள் மகன் ஒரு டாக்டரா?”

“ஆமாம். தஞ்சாவூரிலே என் மகன் தான் பெரிய டாக்டர்” பெருமிதத்துடன் சொன்னார்.

“ஏழடி இருப்பாரா?” தீபா சிரித்தாள்.

குறும்புக்காரியாக இருப்பாய் போலிருக்கிறதே!” அந்த அம்மா தீபாவைப் பார்த்தார்.

அந்த பார்வையைத்தான் அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“உன் பெயர் என்னம்மா?”

“என் பெயர்...என் பெயர்...” தீபா தடுமாறினாள்.

“சொல்லக் கூடாது என்றால் பரவாயில்லை அம்மா.”

தனது உண்மைப் பெயரைச் சொல்லத் தீபா தயங்கினாள்.

அந்த அம்மா தொடர்ந்தார்; என் பெயர் காந்திமதி.”

இனியும் தீபா தாமதித்தால் நாகரிகமாக இருக்காதே. ஆனால் உண்மைப் பெயரையும் சொல்லக் கூடாது. “என் பெயர் ஜோதி.”

“உன்னைப் பார்த்தால் பெரிய வீட்டுப் பெண்போலத் தெரிகிறது.”

“பெரிய வீடு... ஆமாம் பனைமரம் உயரம் இருக்கும்” தீபா சிரித்தாள்.

“உன் வாய் சிரித்தாலும் முகம் சிரிக்கவில்லையே அம்மா.”

“அம்மா”

“உன் மனதுக்குள் ஏதோ சோகம் இருப்பது முகத்தில் நன்றாகத் தெரிகிறது.”

காந்திமதிக்கும் ஐம்பது வயது இருக்கும். யாரையும் பார்வையிலேயே எடைபோடும் அளவுக்கு வாழ்க்கையில் அனுபவப்பட்டு இருந்தார்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை அம்மா.”

“தஞ்சையில்... யார் வீட்டுக்குப் போகிறாய்? உறவினர்கள் இருக்கிறார்களா?”

“தஞ்சையில் ...குறிப்பாக யார் வீட்டுக்கும் என்று போகவில்லை?”

“பிறகு ஏன் தனிமையில் தஞ்சைக்குப் போகிறாய்?”

“தனிமைதான், பெற்றோரின் துணையும் பாதுகாப்பும் அற்ற தனிமை” கலங்கினாள்.

காந்திமதி புன்னகைத்தார், “ஏனம்மா கவலை? நான்தான் உன் பயணம் முடியும் வரை துணையிருப்பேனே” என்றார் கனிவுடன்.

எந்தப் பயணம்?

இந்த ரயில் பயணத்துக்கா? இறுதிப் பயணத்தைத் தொடங்கும் போது யார் துணை?

“உற்றார் ஆர் உளரோ உயிர்கொண்டு போம்போது” என்ற திருப்பாடல் நினைவு வந்தது. அடக்க மாட்டாமல் அழுதுவிட்டாள் தீபா.

உருகிப்போன காந்திமதி தீபாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தார். ஒரு தம்ளரில் நீர் எடுத்து அவளிடம் கொடுத்து அருந்தச் செய்தார்.

தீபாவின் கண்ணீர் நின்றதும் பிரியமான குரலில் ‘ஜோதி. உன்னைப் பார்த்தால் வீட்டை விட்டு வெளியேறியவள் போலத் தோன்றுகிறது அம்மா. உன் வயதுப் பெண்கள், பெற்றோர் பாதுகாப்பை உதறிச் செல்வது ஆபத்து தெரியுமா? பூஞ்சிறகு முளைக்கத் தொடங்கியதும் சில குருவிக்குஞ்சு தாங்களே பறக்க முயற்சி செய்யும் ஆனால் பறக்க முடியாமல் கூட்டில் இருந்து கீழே விழுந்துவிடும். பறக்கவும் முடியாமல் மீண்டும் கூட்டுக்கு வரவும் முடியாமல் தவிக்கும். காக்கையோ கழுகோ அதைத் தூக்கிச் சென்று இரையாக்கிக் கொள்ளும். பெற்றோருடன் சேர்ந்து பறந்து பழகும் குருவிக்குஞ்சோ விரைவில் வானவெளியில் சுதந்திரமாகப் பறந்து திரியும். காலத்தில் தனக்கு என்று ஒரு தனிக் கூடும் அமைத்துக் கொள்ளும்” என்று பக்குவமாகச் சொன்னார்.

தீபா தலை குனிந்தபடி இருந்தாள்.

“வீட்டில் என்னம்மா நடந்தது? மாற்றாந்தாய் கொடுமையா?”

மறுப்பது போலத் தலையசைத்தாள் தீபா.

“பின்னே பிடிக்காத மாப்பிள்ளை பார்த்தார்களா?”

“மாப்பிள்ளை பிடிக்கவில்லைதான் ஆனால் வேண்டாம் என்று உறுதியாகச் சொன்னால் என் பெற்றோர் தட்டமாட்டார்கள்.”

“பிறகு ஏன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாய்? எதுவானாலும் என்னிடம் சொல்லம்மா. பேரழகு படைத்த நீ எங்கேனும் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதே என்று எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது” என்றார் காந்திமதி.

“வேலைக்கு ஆள் தேவை என்று தஞ்சாவூரில் இருந்து யாரோ பத்திரிக்கையில் விளம்பரம் செய்து இருக்கிறார்கள். இன்று காலையில்தான் பார்த்தேன். அவர்களை சந்திக்கத்தான் இந்த ரெயிலில் ஏறினேன்.”

“அப்படியா? என்ன வேலையாம்.”

“ஒரு வயதான அம்மா தனியாக இருக்கிறார்களாம். அவர்களுக்குத் துணையாக வீட்டோடு இருக்க ஒரு பெண் தேவையாம்.”

காந்திமதி புன்னகை ததும்ப தீபாவைப் பார்த்தார்.

“அந்த வேலைக்கு உன்னை வரச்சொல்லியிருக்கிறார்கள்?”

“இல்லை மனு செய்யத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான்தான் நேரில் புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

“உன்னை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டால்...”

“நான் அதைப்பற்றி யோசிக்கவே இல்லை அம்மா. என்ற தீபா, “என்னைப் பார்த்த பின்பும் ஒருவர் அப்படிச் சொல்லிவிடுவார்களா? அம்மா!” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டாள்.

“பால் நிலா போன்ற களங்கமற்ற உன் முகத்தைப் பார்த்து அப்படிச் சொல்ல யாருக்கும் மனம் வராது? என்றார் காந்திமதி.

“ஆமாம் நீயோ பெரிய இடத்துப் பெண். வீட்டை விட்டு வந்தவள். வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளத் தயங்குவார்களே. குறைந்தது உன் பெற்றோர் சம்மதம் வேண்டும். நீ ஏன் வீட்டைவிட்டு ஓடி வந்தாய் என்று கேட்பார்கள்.”

“நான் ஓடி வரவில்லை அம்மா.”

“நடந்து வந்தாயா?”

காரில் வந்தேன்! அம்மா என் அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுத்தான் வந்தேன்.

“உன் மன அமைதி கெடும்படியாக என்ன நடந்தது?”

“அம்மா...”

“சொல்ல வேண்டாம் ஜோதி.”

“காந்திமதி அவளை அரவணைத்துக் கொண்டார். “ உன் துயரத்தை அதிகப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. கடவுள் உனக்கு அமைதியைக் கொடுப்பாராக?”

பத்திரிக்கையில் வந்த விளம்பரத்தை வெட்டி தீபா பெட்டியில் வைத்து இருந்தாள். அதை வெளியில் எடுத்து காந்திமதியிடம் காட்டினாள். அதில் இருந்த முகவரியைக் கூறி “இவர்களை உங்களுக்குத் தெரியுமா அம்மா” என்று கேட்டாள்.

“நன்றாகத் தெரியும், நானே உன்னை அங்கே கொண்டு போய் விடுகிறேன்” என்றார் காந்திமதி.

பூரித்துப் போன தீபா ஆயிரம் நன்றி கூறினாள்.

★ ★ ★

திஞ்சாவூர்.

இருவரும் இறங்கினார்கள்.

காந்திமதியை அழைத்துச் செல்ல கார் வந்து இருந்தது.

“என் மகனுக்கு வேண்டியவர்கள் வீட்டுக் கார்” என்றார் காந்திமதி.

இருவரும் காரில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

பதினைந்து நிமிடத்தில் ஒரு பெரிய வீட்டின் முன்னே கார் நின்றது.

“நீ தேடி வந்த வீடு இதுதானம்மா?” என்றார் காந்திமதி அவருக்கு நன்றி கூறி கை கூப்பிவிட்டு தனது பெட்டிகளுடன் தீபா இறங்கினாள்.

வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

அவள் பின்னாலே காந்திமதியும் வந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லை.

மாளிகை போன்ற வீடு, ஆனால் மனித நடமாட்டமே இல்லை.

கூடத்தில் நின்ற தீபா குரல் கொடுத்தாள்.

“என்னம்மா என்றார் காந்திமதி.

“நான் உங்களை கூப்பிடவில்லை அம்மா. இந்த வீட்டுக்காரம்மாவைக் கூப்பிட்டேன்” என்றாள் தீபா திரும்பிப் பார்க்காமல்.

“நான் தானம்மா இந்த வீட்டுக்காரம்மா” என்று காந்திமதி சிரித்தார்.

“அம்மா” திகைப்புடன் தீபா கூறினாள்.

“ஆம், ஜோதி, பத்திரிக்கையில் விளம்பரம் செய்தது என் மகன்தான்?”

தீபாவுக்கு இன்னும் திகைப்புத் தீரவில்லை.

“உங்கள் துணைக்குத்தான் உங்கள் மகன் இருக்கிறாரே?”

“பட்டணத்தில் இருந்தானே! அதே கதைதானம்மா. அவனது நர்சிங்ஹோம்-மெடிக்கல், காலேஜ்-ஆராய்ச்சி

கான்பரன்ஸ் அவன் உலகமே தனி. அதற்காகத் தனி வீடு எடுத்து இருக்கிறான். என்னைப் பார்க்க எப்பொழுதாவது வருவான், “என்னால் தனியே இருக்க முடியாது; ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கொள்ளடா” என்றேன். ‘உங்களுக்குத் துணையாக ஆள்தானே வேண்டும்? வரவழைக்கிறேன்’ என்று பத்திரிக்கையில் விளம்பரம் போட்டுவிட்டான்.”

“அப்படியானால் நான் வருகிறேன் அம்மா.”

தீபா குனிந்து கையில் பெட்டிகளை தூக்கிக் கொண்டாள்.

எங்கே புறப்பட்டு விட்டாய்?”

“இங்கே எனக்கு இடம் கிடைக்குமா?”

“நிச்சயமாக இடம் மட்டும் அல்ல. நீ விரும்பிய மன அமைதியும் இங்கே கிடைக்கும்!.”

“அம்...மா...”

கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் தீபா.

அணை உடைந்தது போல அவள் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது!

பொழுது விடிந்து நல்ல வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தோட்டம் மிகவும் அழகாகத் தோற்றம் அளித்தது. இனிய மணமும் நல்கியது.

கொடி மல்லியில் கமான் வளைத்திருந்தது. அங்கங்கே நட்சத்திரங்களாக இருவாட்சியும் மல்லிகையும் பூத்துக் குலுங்கின. இடையிடையே இளஞ்சிவப்பு வண்ணத்தில் இயற்கை வாசனையோடு ரோஜாக்கள்.

சாதிப்பூவுக்குச் சில பந்தல்கள். ஒன்றில் வெண்ணிற பூக்களும் மற்றதில் வாடாமல்லி வண்ணப் பூக்களும் மணம் பரப்பின.

ஓரமாக மனோரஞ்சிதத்தில் அங்காங்கே தங்க நிறப் பூக்கள் எட்டிப் பார்த்தன. இது போதாதென்று ஒரு பெரிய செண்பக மரத்தில் பொன் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின.

ஆழ்ந்த முச்சுகளாக எடுத்து அந்த மணத்தை ரசித்தாள் தீபா.

“நல்ல வாசனை இல்லை? இதை விட்டுவிட்டு என்னை ஓட்டலில் இருக்கச் சொன்னால் எப்படி? உன் வீட்டில் தோட்டம் இருக்கிறதா?” என்று வினவினார் பூக்குவளையுடன் வந்த காந்திமதி.

“தோட்டம் உண்டு. ஆனால் இதுபோல் வாசனை இல்லை அம்மா. குரோட்டன்ஸ் ஃபெர்ன் அப்புறம் ஊட்டி பெங்களுர் ரோஜாக்கள். டேலியா இதுமாதிரிதான். பெரிதாகப் பார்க்க அழகாக இருக்கும். ஆனால் வாசனை இராது” என்று சிறு வெட்கத்துடன் பார்த்தாள் தீபா.

பாதி மலர்ந்த ஒரு ரோஜாப் பூவைப் பறித்து தீபாவிடம் கொடுத்தார் காந்திமதி. “வைத்துக் கொள். பின்புறம் தோட்டம் பார்த்தாயா? பெரிய மரங்கள் இரண்டு இருக்கின்றன. ஒன்று மல்கோவா; அடுத்து பங்கனபள்ளி. நிரம்ப சுவையாக இருக்கும். கொடி எலுமிச்சை இருக்கிறது. பண்டிதர் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டு வந்தது. பண்டிதர் தெரியும் அல்லவா?”

“தெரியாதே...”

“அபிரகாம் பண்டிதர்-இதே தஞ்சாவூர்தான். முன்னெல்லாம் பிள்ளைகள் வைத்தியத்துக்கு அவர் மருந்துதான். எல்லாம் மூலிகைதான். இப்போதும் அவருடைய வாரிசுகள்

எல்லோருமே அநேகமாக டாக்டர்தான்..." என்று பேசியபடியே உள்ளே சென்றனர்.

★ ★ ★

கூடத்தில் மாட்டியிருந்த ஒரு பெரிய புகைப்படத்தின் முன் இருந்த பீடத்தில் கை நிறைய மலர்களை அள்ளிவைத்து வணங்கினார் காந்திமதி.

பிறகு தீபாவிடம் திரும்பி "இவர் என் வீட்டுக்காரர்" என்றார்.

தீபா ஆச்சரியத்துடன் அந்த அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

கழுத்தில் கிடந்த சங்கிலிகளில் தாலி இருந்ததோ இல்லையோ ஆனால் காந்திமதியின் முகத்தில் பொட்டும் கூந்தலில் மலரும் இருந்தன.

ஆனால் படத்திற்குப் பூப்போடுவது என்றால் அர்த்தம் வேறாயிற்றே என்று குழப்பமடைந்தாள் தீபா.

அவளது திகைப்பை உணர்ந்து புன்னகை செய்தார் காந்திமதி. 'முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எங்களுக்குக் காதல் திருமணம் நடக்க இருந்தது. விதி வேறாக இருந்தது. திருமணம் நடக்கு முன்பே அவர் இறந்து போனார். கடைசி வேளையில் பூவும் பொட்டுமாக வாழ வேண்டும் என்று என்னிடம் வாக்கு வாங்கிக் கொண்டார்.

இன்னொருவரை மணந்தால்தானா பூவும் பொட்டும்? மனதளவில் இவரை மணந்தாயிற்று அவருக்காகவே பொட்டு வைக்கிறேன். பூசுக்குகிறேன். வாழவும் செய்கிறேன்"

தீபாவின் மனதில் அவர் மீது ஒரு பெரும் மரியாதை உண்டாயிற்று. இன்றைக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தப் புரட்சியைச் செய்ய இவருக்கு மனதில் எவ்வளவு உறுதி இருக்க வேண்டும்!

திடீர் என்று தீபாவுக்கு ஒரு சந்தேகம்.

அந்த அம்மாவுக்கு ஒரு மகன்...அவர் டாக்டர்....இது எப்படி?

காந்திமதியிடமே கேட்டாள்.

அவர் சிரித்தார். “பெற்றால்தான் பிள்ளையா? ராஜா என் வளர்ப்புப் பிள்ளை. ஆனால் சொந்தத் தாயினும் மேலாக என்னை மதிக்கிறான். நானும் அப்படிதான்.”

★ ★ ★

அந்த வீட்டில் ஒரு சமையல்காரி இருந்தாள். பெயர் மரகதம். சுற்று வேலைக்கு ஒருசிறுமி, தோட்டக்காரர் கிழவன் முனியாண்டி, கெய்சர், சீசர் என்று இருநாய்கள்.

“இங்கே நான் என்ன வேலை செய்வது?” என்று விசாரித்தாள் தீபா.

“அதிகம் ஒன்றும் இல்லை. எனக்கு ஒரு பேச்சுத்துணை அவ்வளவுதான்” என்றார் காந்திமதி. “வீட்டையும் அழகாக சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

உழைப்பில் தன்னை மறக்க வேண்டும் என்று வந்த தீபாவுக்கு இது சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஒரு பெரிய மனிதனுக்கு செயலாளராக இருப்பது போல் அல்லவா இருக்கிறது? அவள் முகத்தில் சிறு ஏமாற்றம்.

அதை கவனித்த காந்திமதி கேட்டார். “என்னம்மா ஜோதி!”

“எனக்கு இன்னும் நிறைய வேலைகள் எதிர்பார்க்கிறேன் அம்மா” என்றால் தீபா. “சோம்பேறியாக சும்மா உட்கார்ந்திருக்க என்னால் முடியாது.”

“சரிதான் உன் விருப்பம் காலையில் இதோ இந்த மாமா படத்துக்கு ஒரு சரம் தொடுக்க வேண்டும். பூஜைக்குப் பூப்பறித்து வரவேண்டும். அப்புறம் என்னோடு சேர்ந்து மரகதத்துக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அதன் பின் எனக்கு ஏதேனும்

கதைகள் வாசித்துக் காட்ட வேண்டும். மாலையில் என்னோடு கோயில், சினிமா, வாக்கிங் வரவேண்டும். நிமிடம் ஓயாமல் என் குரலுக்கு கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்க வேண்டும்” என்று விரைப்பாக முடித்தார்.

“கோபமா அம்மா?” தீபாவின் குரல் தணிந்து விட்டது.

“பைத்தியம்! விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். கடைசியாக சொன்னது தவிர மற்றது எல்லாம் உன் வேலைகள் ஒகோ மறந்தே போனேனே. உனக்கு டைப் பண்ணத் தெரியுமா?”

“தெரியாதே” என்றாள் தீபா கவலையுடன். “விளையாட்டாக ஒருதடவை விரல்கள் மட்டும் கற்றுக் கொண்டேன். பிறகு விட்டுவிட்டேனே. ஏன் அம்மா கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமா?”

“இல்லை...என் பையன்தான் ‘உன் கம்பனியாளைக் கொண்டு என் தீசிஸ், கடிதங்கள் எல்லாம் டைப் செய்து கொள்வேன்’ என்றான். அதெல்லாம் முடியாது போடா” என்று சொல்லிவிடுகிறேன்...அல்லது அவன் வர ஒரு வார மேனும் ஆகும். அதற்குள் கற்றுக் கொண்டு விடுகிறாயா? என்று கேட்டார் காந்திமதி.

கற்றுக்கொள்வதாகச் சொன்னாள் தீபா. காந்திமதி கூறிய அந்தச் சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்த நேரம் தவிர மற்ற வேளை எல்லாம் முயன்று ‘டைப்’ செய்ய ஓரளவு நன்றாகவே தேர்ந்து விட்டாள்.

★ ★ ★

வேலைக்குச் சேர்ந்து இந்த ஒரு வாரத்தில் காந்திமதியைத் தன் தாய் அமுதா போலவே எண்ணி நேசிக்கவும் தொடங்கி விட்டாள் தீபா.

காந்திமதிக்கும் தீபாவிடம் ஆழ்ந்த பாசம் தோன்றிவிட்டது. அவளது அழகுடன் இணைந்து பேச்சும் சிரிப்பும் குறும்

பான பார்வையும் அவர் மனதைக் கவர்ந்தன. இத்தனையும் பாலைவனத்துப் பால் நிலவாயக பயணற்றுப் போகிறதே என்று சில நேரம் நினைப்பாள்.

தீபா ஏன் வீட்டைவிட்டு வந்தாள் என்று கேட்கவோ அவளது திருமணம் பற்றிப் பேசவோ அஞ்சினார். அதற்குப் பதில் சொல்லப் பயந்து தீபா இங்கு இருந்து ஓடி வேறு எங்கும் மோசமான இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்ளக் கூடாதே என்று எண்ணினார். அதைவிட தனது பாதுகாப்பில் அவள் இருப்பதுதான் நல்லது என்று நினைத்தார்.

இருவருமாகப் பேசிக் கொண்டு இருக்கும் போது பழைய கதை எல்லாம் கூறுவார். முதல் பார்வையிலேயே கொண்டுவிட்ட காதல். அந்தத் தியாகராஜனின் பெருமை, காதல் நிறைவேறும் நிலையில் சாவு குறுக்கிட்டது. பிறகு வேறு திருமணம் செய்யும்படி வீட்டில் நிர்ப்பந்தம் செய்தது. தங்கைகளுக்கு திருமணம் தடைபட்டதால் எல்லோரும் வெறுத்தது. தற்செயலாக இதுபற்றி அறிந்த தியாகராஜனுடைய அண்ணனும் அண்ணியும் காந்திமதியைத் தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தது. காந்திமதி வந்தபின் அந்த அண்ணிக்கு குழந்தை உருவாகிப் பிறந்தது. அவர் இறந்தது. குழந்தையை காந்திமதியின் கையில் கொடுத்து விட்டு அந்த அண்ணன் வெளியேறி விட்டது...

காந்திமதியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை முழுக்க முழுக்கத் தெரிந்து கொண்டாள் தீபா. அவரை எண்ணுகையில் தீபாவுக்குத் தன்னை நினைத்தே வெட்கம் உண்டாகும். இணையப் போகிற வேளையில் துணையை இழந்து பெற்றோரும் மற்றவரும் வெறுக்க எந்த நம்பிக்கையில் இந்தப் பெண்மணி வருங்காலத்தை எதிர் நோக்கினார்? முடிவு காலம் தெரிந்து விட்ட ஒரு காரணத்தினாலேயே அன்னை தந்தை அத்தனை பேரின் அன்பும் நிறைந்த செல்வமும் இருந்தும் இவள் மனம் அலை பாய்ந்து விட்டதே.

காந்திமதி பேசப் பேச தீபாவின் மனதில் ஓர் அபூர்வ அமைதி உண்டாயிற்று. அவள் கண்ணில் அமைதியைக் கண்டு காந்திமதியும் மன நிம்மதி பெற்றார்.

★ ★ ★

ஒருநாள் “ஷாப்பிங்” சென்றபோது அழகான பொம்மை ஒன்று தீபாவின் கண்ணில் பட்டுவிட்டது.

கரம் கூப்பினாற் போலவும் நாட்டிய பாணிகளிலும் அமைக்கக் கூடிய அந்த பொம்மை தீபாவுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது. உடனே வாங்கிவிட்டாள்.

“பாப்பா பொம்மை வைத்து விளையாடப் போகிறது” என்று நகைத்தார் காந்திமதி.

“நான் உங்களுக்காக அல்லவா வாங்கினேன்” என்று கண்ணாலேயே சிரித்தாள் தீபா.

“போக்கிரி! உன்னை அடக்க என் மகன் வரட்டும்” என்றார் காந்திமதி சிரித்துக் கொண்டே.

“வரட்டுமே” என்று அலட்சியமாகச் சிரித்தாள் தீபா.

10

காந்திமதி ஓய்வாகப் படுத்திருந்தார்.

“அம்மா அங்கே வந்து பாருங்களேன். அந்த பொம்மை அலங்காரம் செய்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று தீபா வந்து அழைத்தாள்.

“இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிறாள்” என்று எண்ணிச் சிரித்தபடி காந்திமதி எழுந்து வந்தார்.

பொம்மையைப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனார்.

தியாகராஜனின் படத்துக்கு எதிர்புறமாக இருந்த சிறு ஸ்டாண்டில் இரு கரம் கூப்பி அஞ்சலி செலுத்தியபடி நின்றது பொம்மை.

முகத்தில் மிகுந்த பக்தியும் பணிவும் தோன்றும்படி மை புருவம் உதட்டுச் சாயம் எல்லாம் தீட்டியிருந்தாள் தீபா.

அங்கங்கே, மலர்க் கிண்ணங்கள் ஊதுபத்தி மணம் வேறு நெறுக்கமாகத் தொடுத்த மலர்ச்சரம் மாலையாகத் தொங்க தியாகராஜனுடைய படம் முறுவலித்தது.

“என் கண்ணே” என்று தீபாவை அணைத்துக் கொண்டார் காந்திமதி. “என் மகன் மட்டும் இப்பொழுது இந்த பொம்மையைப் பார்த்தால் உன்னைப் புகழோ புகழ் என்று புகழ்ந்து பொன்னாடை போர்த்தி விடுவான்.”

“உங்கள் பையன் ஒரு டாக்டர் என்கிறீர்கள். இத்தனை நாளாக நோயாளிகளை அம்போ என்று விட்டுவிட்டு அவர் ஊர் சுற்றுகிறாரோ?” என்று கேட்டாள் தீபா. இத்தனை நாள் பழக்கத்திலேயே இப்படிக் கேட்கும் தைரியம் அவளுக்கு வந்துவிட்டது.

“அம்போ என்று விடவில்லையடி வாயாடி!” என்று அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளினார் காந்திமதி. “அவனோடு கூட்டாக இன்னொரு டாக்டர் சந்தானம் என்று பெயர் - இரு வரும் சேர்ந்துதான் தொழில் நடத்துகிறார்கள். அவசரத்துக்கு இங்கே மெடிக்கல் காலேஜ் நண்பர் ஒருவரும் உதவுவார்” என்றார் காந்திமதி.

“ஓகோ பொறுப்பை மற்றவர்கள் தலையில் கட்டி விட்டுத் தான் ஊர் சுற்றுகிறாராக்கும்” என்று வேண்டுமென்றே சொன்னாள் தீபா.”

“அவன் சுற்றவில்லை ஒரு மெடிக்கல்...” எனும் போதே தீபாவின் கண்களில் குறும்பைக் கண்டுவிட்டு” இங்கே சுற்றி அங்கே சுற்றி அவனிடம் குற்றம் காண்பதே உன் வேலை” என்றார் முறுவலுடன்.

“இங்கே சுற்றி அங்கே சுற்றி அவரைப் புகழுவதே உங்கள் வேலை” என்றாள் இவளும் விடாமல். “அவர் சீக்கிரம்

வந்தால் எனக்கு வேலை கிடைக்குமே என்று தான் கை துறு துறுக்கிறது.”

“உனக்கு டைப்பிங் நன்றாக வந்துவிட்டதா ஜோதி?” என்று சிறு கவலையுடன் விசாரித்தார் காந்திமதி.

கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டு “ஓ, நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடிவந்ததே. நீங்கள் பார்க்கவில்லை?” என்று சிரித்தாள் தீபா. “குறைந்தது வரிக்கு நாலு தப்பும் பக்கத்துக்கு ஏன் அம்மா என்ன?” தலையைச் சரித்துக் கொண்டு பேசத் தொடங்கியவள் காந்திமதியின் கவலையைக் கண்டு வினவினாள்.

“ஒன்றுமில்லை ஜோதி. இந்த ராஜன் வந்து உன்னை ஏதேனும் சொல்லிவிடக் கூடாதே என்று இருக்கிறது. நோயாளிகளிடம் மிகவும் பொறுமையாக இருக்கிறவன் மற்றவர்களிடம் சிறு தப்பையும் சகித்துக் கொள்ளவே மாட்டான்.”

கண்களை அகல விரித்தாள் தீபா. என்னம்மா உங்கள் பிள்ளை கிழே விழாமலே எழுந்து நடந்து விட்டாரோ?” என்று கேட்டாள் அக்கறையோடு.

“கேள்வியின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டு நம்பினால் நம்பு ஜோதி. சின்னஞ்சிறு வயதில்கூட அவன் அதிகம் விழுந்தது இல்லை. பிறகு மரம் ஏறி மதில் ஏறி விளையாடிய நாளிலும் கூட அவன் விழுந்து அடிபட்டுக் கொண்டு வந்தது கிடையாது” என்றார் காந்திமதி பெருமையாக.

“அப்பப்பா விட்டால் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் “பிள்ளை புகழ்” பாடி விடுவீர்கள். நான் போகிறேன் டைப்ரைட்டருடனாவது போராடலாம்” என்று நடந்தாள் தீபா.

“செய் ஜோதி, வேறு வகையில் அவன் உன்னிடம் குற்றம் காண முடியாது. இதிலும் இல்லாதிருந்தால் நல்லது.”

தீபா சற்று நின்று “குறை இருந்தால் வேலைக்கு வேண்டாம் என்று விரட்டி விடுவாரா அம்மா” என்று வினவினாள்.

காந்திமதி புன்னகை செய்தார் “அப்படி செய்யக் கூடிய வன் தான் ஆனால் என் விருப்பத்துக்கும் மதிப்பு உண்டு அல்லவா?”

★ ★ ★

ஆனால் இரண்டு நாளில் மகன் வந்தபோது மதிப்புத் தரும் மனதுடன் வரவில்லையே?

மேரி என்று ஒரு ஜூனியர் நர்ஸ். தினமும் காலையில் வந்து காந்திமதியிடம் உடல் நலம் விசாரித்துவிட்டுப் போவாள். (இது ராஜனின் ஏற்பாடு) பதினாறு வயதுதான் இருக்கும். தந்தை குடிகாரன். தமையன் சரியில்லை தாய் நோயாளி. ஆனால் அத்தனைக்கும் மேல் சிரித்த முகத்துடன் பேசும் அவளிடம் ஜோதிக்கும் மிகுந்த அன்பு உண்டாயிற்று. அன்று அவள் கேட்டுக் கொண்டாள் என்று கிறிஸ்தவப் பெண் போல பொம்மையை சிங்காரித்தாள். வெண்ணிற ரிப்பனில் பெரிய “பட்டர்ஃப்ளை” முடிச்சு, கழுத்திலும் கையிலும் போலி முத்தால் ஆன ஆரங்கள் சன்னமான குரலில் பாடியபடியே அலங்காரத்தை முடித்தவளுக்குத்தான் தனியே இல்லை என்ற உணர்வு உண்டாயிற்று. யாரோ பின்னாலிருந்து பார்க்கும் உணர்வு.

சட்டெனத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அப்படியே திகைத்துப் போனாள்.

தீபாவின் முகத்தைப் பார்த்த அவனும் கூட பிரமித்துப் போனான்.

ஆனால் ஒரே கணம்தான் , “உன்னை யார் இந்த வீட்டின் உள்ளே அனுமதித்தது? போ வெளியே” என்றான் சேற்றத்துடன்.

“சென்னையில் மோதிய ‘காராளன்’ இங்கே எப்படி வந்தான் என்று திகைத்த தீபாவுக்கு அவன் சீறியதும் சுரனை வந்தது. “முதலில் உங்களை யார் அனுமதித்தது. போங்கள்

வெளியே” என்று சீறி விழுந்தாள். “திறந்த வீட்டில் என்னவோ ஒன்று போல நுழைந்துவிட்டுப் பேசுவதைப் பார். முனியாண்டி.... ஏ முனியாண்டி இங்கே வா இந்த ஆள்...”

“என்னங்கம்மா” என்று வந்த தோட்டக்காரனை ‘நீ போ முனியா’! என்று திருப்பி அனுப்பினான்.

“மறுபேச்சின்றி முனியாண்டி செல்வதைக் கண்டதும் தீபாவின் விழிகள் அகன்றன. “வந்து...வந்து நீங்கள்தான் மிஸ்டர் ராஜனா?” என்று திக்குத் திணறித் திண்டாடினாள்.

“பரவாயில்லை! கண்டுபிடித்து விட்டாயே! கோணல் என்றாலும் கொஞ்சம் முளையும் இருக்கிறதே” என்றான் ராஜன் ஏளனமாக.

அப்பொழுது மகனின் குரல் கேட்டு காந்திமதி வந்தார்.

“வாடாப்பா வா. எப்படியிருக்கிறாய்? இப்பொழுதுதான் வீட்டின் ஞாபகம் வந்ததா? சென்னையில் உன் வேலையெல்லாம் முடிந்ததா? இங்கே எப்பொழுது வந்தாய்? மீண்டும் எப்பொழுது போகப் போகிறாய்?” என்று கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டார்.

“போதும் போதும் நிறுத்துங்கள்” என்றான் ராஜன் “ஒரு கேள்வி கேளுங்கள். அதற்கு பதில் சொன்னதும், அடுத்த கேள்வி, இத்தனையும் ஒருமிக்க கேட்டால் எனக்கு மறந்து விடாதோ? மம்...முதல் கேள்வி? நான் எப்படி இருக்கிறேன்? நீங்களே பாருங்களேன். ஜம்மென்று ‘ராஜா’ மாதிரி இருக்கிறேன் அல்லவா? உட்கார்ந்து பார்த்து சொல்லுங்கள் அம்மா” என்று காந்திமதியை ஒரு சோபாவில் உட்கார வைத்துவிட்டு பான்ட்பாக்கெட்டில் கைவிட்டுக் கொண்டு ஸ்டைலாக அரை வட்டம் சுழன்று காட்டினான்.

வியப்புடன் பார்த்தாள் தீபா. வெண்ணிற பாலியெஸ்டர் முழுக்கைச் சட்டை, அதே நிறத்தில் டெரிகாட்டன் பான்ட், இடையே அகன்று கறுப்பு பெல்ட், ஆறடி உயரமும் அதற்

கேற்ற உடல் அமைப்புமாக மெய்யாகவே ஓர் அரசனைப் போலத்தான் நின்றான் மம்ம்...?

“போடா அரட்டை! முதலில் வந்து சாப்பிடு. மற்றதைப் பிறகு பேசுவோம்” அழைத்தாள்.

“ஊகும், காண்டினில் இன்று தயிர் வடை ஸ்பெஷல் பத்து விழுங்கினேன். வயிறு டொம்” மாகிவிட்டது. இப்போது கொஞ்சம் காபி மட்டும் கொடுங்கள்” என்று தாயின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான் ராஜன்.

உடனே தீபா நிற்பது நினைவு வந்தவனாக “அம்மா இந்தப் பெண் யார்? முன்பின் அறியாதவர்களை” என்று ஒரு முகச் சுளிப்புடன் தொடங்கினான்.

“ஜோதி மிகவும் நல்ல பெண்ணடா” என்று அவசரமாகக் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார் காந்திமதி.

“வேலைக்காக நாம் விளம்பரம் கொடுத்தோமே அதைப் பார்த்துவிட்டு வந்தாள்...”

“வேலைக்கா? இவளா?” என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் ராஜன்.

தீபாவுக்குப் புரிந்தது. சென்னையில் தன் சொந்தம் போலக் காரை ஓட்டிச் சேதம் செய்த பணக்காரி. வேலைக்கு வருகிறாளா என்று அவன் சொல்லாமல் சொல்வது தெரிந்தது. உதடுகளை அழுந்த மூடிக் கொண்டு பேசாது நின்றாள்.

“ஏன் இவள் வேலைக்கு வரக்கூடாதா? என்னவோ இவளை முன்னப் பின்ன தெரிந்தவன் போலப் பேசுகிறாயே, வேலைக்கு வந்தாள் எனக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது” என்றார் காந்திமதி.

“உங்களுக்கு யாரைத்தான் பிடிக்காது?” என்றான் அவன் ஒரு மாதிரியாக.

அதை விளையாட்டாக எடுத்துக் கொண்டு “மெய்தான்டா உன்னைக் கூடப் பிடித்திருக்கிறது பார்” என்று சிரித்துவிட்டு,

“உடனே வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டேன்” என்றார் காந்திமதி.

“என்னிடம் கேட்காமலா? நான் பேட்டி நடத்தவில்லையே” என்று வியப்புக் காட்டினான் மகன்.

“எனக்கு மிகவும்...”

“அம்மா இவள் யார், படிப்பு என்ன, யாருடைய சிபாரிசு இவளுக்கு என்றெல்லாம் பார்த்தீர்களா?”

“அவள் முகத்தைப் பார்த்தால் போதுமே. அதைவிட வேறு சர்டிபிகேட்டும் உண்டா?” எனவே காந்திமதி பேச்சை மாற்றினார்.

“ஜோதி நீ போய் இவனுக்குக் காபி கொண்டு வரும்படி மரகதத்திடம் சொல்” என்று அவளை அனுப்பினார்.

யோசனையுடன் உள்ளே சென்ற தீபாவின் காதில் “ஏன் இந்த மகாராணிக்குக் காபி போடத் தெரியாதோ?” என்று அவன் உதாசினமாக வினவியது விழுந்தது.

டாக்டர் ராஜனுக்கு தன்னைப் பிடிக்கவில்லை என்பதை தீபா உணர்ந்தாள். பிடித்தால்தான் ஆச்சரியம் தன்னை முட்டாளடித்த ஒருத்தியை யாருக்குத்தான் பிடிக்கும்? அதிலும் இவன் சும்மாவே முகடுபோல் தெரிகிறது.

மரகதத்திடம் காபி கொண்டு போய்க் கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டுப் பின்புறம் சென்றாள். ஒரு மாங்காயைப் பறித்துக் கடித்துக் கொண்டே யோசித்தாள்.

“என் மகன் என் விருப்பத்தை மதிப்பான்” என்றார் காந்திமதி. ஆனால் இவனைப் பார்த்தால் மற்றவர் விருப்பத்துக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவன் போலத் தெரியவில்லை. அதிலும் தன் விஷயத்தில் அவன் இறங்கி வரக்கூடும் என்று தீபாவுக்கு தோன்றவில்லை.

இதில் அவனைக் குற்றம் சொல்லவும் வழியில்லை. அவனைப் பொறுத்த வரையில் அவள் பொறுப்பறவள். திமிர் பிடித்தவளும் கூட. இத்தகைய ஒரு பெண்ணை எப்படித் தன் தாய்க்குத் துணையாக இருக்க விடுவான்?

முட்டை முடிச்சுகளை தூக்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான்!

11

அன்றைய தினம் விதி சற்று அதிகமாகத்தான் தன் வாழ்வில் விளையாடி விட்டது என்று தீபா நினைத்தாள்.

தனக்கு ஏற்பட்ட விபத்தை மட்டும் எண்ணவில்லை அவள். அது வாழ்வின் முடிவுக்கு வந்த காரணமாகி விட்டுப் போகட்டும். எஞ்சிய நாட்களை இங்கு மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்கலாம் என்று நினைத்ததையுமா பொய்யாக்க வேண்டும்?

இங்கிருந்து எங்கே போவது?

பெற்ற தாயின் நினைவு வந்தது.

இவள் எழுதி வைத்துவிட்டு வந்த கடிதத்தைப் பார்த்து என்னபாடுபட்டார்களோ? இப்போது அங்கே போய் நின்றவுடன்... நினைக்கும்போதே உள்ளம் துள்ளிற்று.

ஆனால், துள்ளலைத் தொடர்ந்து வீட்டை விட்டு ஏன் வெளியேறினோம்? என்ற நினைவு வந்தது. அங்கே திரும்பிச் சென்றால் மீண்டும் அதே கதைதானே.

ஊகம் இப்போதைக்கு திரும்பிச் செல்லக்கூடாது!

வேறு வழி?

இவனிடம் மன்னிப்பு வேண்டிப் பார்க்கலாமா?

ஆனால், ஏற்பது சந்தேகம். (சுடு கண்ட பூனையாயிற்றே!

தீபா யோசிக்கையிலேயே மரகதம் வந்தாள். “அய்யா ருமுக்குப் போக வேணுமாம்; சர்டிபிகேட் எல்லாம் கொண்டு போகணுமாம்” என்று கூறிவிட்டுப் போனாள்.

சர்டிபிகேட் அதற்கு எங்கே போவது?

அதுதான் சாக்கு என்று விரட்டப் போகிறான்... செய்யட் டும் இந்த வேலை போனால் இன்னொன்று இந்தக் காந்திமதி யிடம் இருக்கும் பாக்கியம் இல்லாவிட்டாலும் இன்னொரு சாந்திதேவி கிட்டாமலா போய்விடுவாள்?

பாட்டி சொல்லும் பாட்டு தானாக வாயில் வந்தது. “இட்டமுடனே என் தலையில் இன்னபடி என்று எழுதிவிட்ட சிவனும் செத்து விட்டானோ? முட்ட முட்டப் பஞ்சமே ஆனாலும் பாரம் அவனுக்கு...”

★ ★ ★

அந்த வீட்டின் முற்பகுதியில் ராஜனுக்கு, என்று ஓர் அறை இருந்தது. கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றாள் தீபா.

அவளை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு சாவ தானமாக ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்து ஒரு தரம் புகையை இழுத்து விட்டான் ராஜன்.

பெரிய டாக்டராம். புகை பிடிப்பது கெடுதி என்று தெரி யாதவர். இவர் மகாப் பெரிய மனிதர் என்று உள்ளூரப் புகைந்த படி சிலைபோல நின்றாள்.

அவளைப் பலவீனப்படுத்தவே அவன் நிதானம் காட்டு கிறான் என்பது புரிந்தபோதும் அவளிடம் லேசான படபடப்பு உண்டாகத்தான் செய்தது.

அந்தப் படபடப்பில் அவன் திடீர் என்று “உன் பெயர்” எனக் கேட்டது “ஜோ...ஜோதி” என்று தடுமாறி விட்டாள்.

அவன் உதடுகள் ஏளனமாக வளைந்தன. “அதென்ன “ஜோ ஜோ” என்பது இனிஷியலா?”

ஆத்திரத்துடன் பல்லைக் கடித்தாள் தீபா, உடனே தன்னை அடக்கிக் கொண்டு “வெறும் ஜோதிதான் சார்” என்றாள்.

“என்ன படித்திருக்கிறாய்?”

“பி.ஏ. படித்துக் கொண்டு இருந்தேன்”

“பெயிலாகி விட்டாயாக்கும்” என்றான் அவன் திருப்தி யோடு.

அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் “நான் ஒரு நாளும் பெயில் ஆனதில்லை” என்று வெடித்தாள் தீபா.

“பின்னே ஏன் முடியவில்லை? இடையில் விட்டு விட்டு இங்கே ஏன் வந்தாய்?”

“அது...அது என் சொந்த விஷயம் சார்” என்றாள் சமாளித்துக் கொண்டு.

“டைப்ரைட்டிங் என்ன பாஸ் பண்ணியிருக்கிறாய்?”

“அது...அது...பழக்கம்தான்...” என்று சொல்லு முன் தீபாவின் முகம் சிவந்தது. ஒன்றையும் நிமிர்வுடன் சொல்ல முடியவில்லையே.

உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டு “உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த இன்னொன்று இருக்கிறதே, நாக்கை நீட்டிக் கண்ணை உருட்டி அழகு காட்டுவது, அதிலேனும் ஏதாவது சர்டிபிகேட் வைத்திருக்கிறாயா?”

தீபாவின் முகம் ரத்தமெனச் சிவந்து போயிற்று. பதில் சொல்ல முடியாதபடி தாக்குகிறானே. போதுமே என்று கெஞ்சுவது போல அவனைப் பார்த்தாள்.

ஒரு கணம் தயங்கிய ராஜனின் முகம் மீண்டும் கடினமுற்றது. “இப்படிப் பார்த்து உலகம் அறியாத என் அம்மாவை ஏமாற்றினாயா? உன் முந்தைய தொழில் நடிப்பா?”

அவன் ஏளனமாகப் பேசு பேசு அவளுக்குத் ஆத்திரம் வந்தது. குனியக் குனியக் குட்டுகிறானா? சட்டென்று நிமிர்ந்து “நீங்கள் என்னதான் சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

அவன் உச்சுக் கொட்டினான். “மிகவும் கேட்டுக் கொண்டார்கள் அவர்கள்...”

‘என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுவீர்களோ? அதைச் சொல்ல வேண்டியது உங்கள் அம்மாவாக்கும். நீங்கள் இல்லை. அவர்கள் சொல்லும்வரை நான் அசையப் போவது இல்லை’ என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

அவன் இரண்டெட்டில் அவளுக்கு முன்னே வந்து வழியை மறைத்தான். “உன் சம்பளம் யாரிடமிருந்து வருவதாக நினைத்தாய்?” என்றான் கோபத்துடன்.

தீபா அதிர்ச்சியுற்று நின்றாள். “நீங்....நீங்களா?”

அவன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான். “நான் நானேதான் ஆகவே இதில் கடைசி முடிவும் என்னுடையதுதான், ஆனாலும் அம்மா ரொம்பவும் கேட்டுக் கொண்டதால்” என்று திரும்பி மேசைமேல் கிடந்த கடிதங்களுள் ஒன்றை எடுத்தான். அங்கேயே இருந்த லெட்டர்பேடிஸ் ஏதோ எழுதினான். இரண்டையும் அவளிடம் கொடுத்து “டைப் பண்ணிக் கொண்டு வா” என்று ஓர் ஓரமாக இருந்த டைப் மிஷினைக் காட்டினான்.

அப்பாடி தெரிந்த வேலை என்று மனதில் மகிழ்ந்தபடி ஒரு நிமிடத்தில் டைப் அடித்துக் கொண்டு திரும்பினாள் தீபா.

ஆனால் அதைப் பார்த்ததும் அவன் மீண்டும் கொம்பேறி முக்கனாகி விட்டான். ஆத்திரத்துடன் “செல்ல வேண்டியவர் பெயரை முதலில் அடிக்க வேண்டாமா? வேறு எதற்காக இரண்டையும் தந்தேன்? இதுகூடத் தெரியாமல் நீ என்ன டைப் பிஸ்டு? சுத்த மடக்...” என்று நிறுத்தினான்.

“ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள், சொல்லி முடியுங்கள்” என்றாள் தீபா ஏளனமாக.

“தெரியாவிட்டால் கேட்பதற்கு என்ன?” என்று எரிந்து விழுந்த போதிலும் அவன் குரல் இறங்கியிருந்தது.

“சார்” என்று தீபா, அழுத்தமாக அழைத்தாள் “நீங்கள் சுத்த மடக்” என்று நிறுத்தினீங்களே. நீங்கள் சொல்ல நினைத்தது எல்லாம் நீங்கள்தான். நீங்கள் தான் “வெவ்வெவ்வே” என்று அழகு காட்டிவிட்டு ஒடியே போய்விட்டாள்.

★ ★ ★

அவன் சற்று நேரம் பிரமித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தான் பிறகு ஆவேசத்துடன் அம்மாவிடம் வந்து “எதைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாம் மரியாதைக் குறைவைப் பொறுக்கக் கூடாது. இவளை உடனே அனுப்புங்கள் அம்மா” என்று முடிவு கூறி விட்டான்.

தீபா அங்கேதான் நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

“என்னடா சொல்லுகிறாய்?” என்று திகைத்தார் காந்திமதி.

“இவள் என்னை மடக்கமுதை என்றாள்.”

“ஆ! ஜோதி என்னம்மா இது?”

“நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை அம்மா” என்று தொடங்கி நடந்ததைச் சொன்னாள் தீபா.

காந்திமதி சிரித்துவிட்டு “சின்னப் பிள்ளைகள் போலச் சண்டை போட்டீர்களாக்கும்” என்று நிலைமையை லேசாக்க முயற்சித்தார்.

ஆனால் பிள்ளையோ சற்றும் இளகுவதாக இல்லை “இவள் வேண்டாம் அனுப்பிவிட வேண்டும் அம்மா” என்று ஒரேயடியாக முடித்து விட்டான்.

காந்திமதி அவனுடன் எவ்வளவு வாதாடிப் பார்த்தார். ஆனால் முன்னே சென்னையில் நிகழ்ந்ததை சொல்லி ராஜன் மறுத்த போது அவளால் மேலே பேச முடியவில்லை.

“எத்தனை நாள் வேலை செய்தாள் என்று கணக்குப் பார்த்து அதற்கு உரிய ஊதியத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிடுங்கள் அம்மா. உங்களுக்கு ஒரு நல்ல வேலைக்காரிக்கு நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டு ராஜன் விருட்டென்று போய்விட்டான்.

12

கொஞ்சம் இருந்த நம்பிக்கையையும் தீபா இழந்து விட்டாள்.

காந்திமதி அம்மாவாக இருக்கலாம். ஆனால் இங்கே ஆண்பிள்ளை ராஜன்தானே? அவன் இவ்வளவு பிடிவாதமாக முடிவாகச் சொன்ன பின்பு காந்திமதி அதை மீற முடியுமா? எங்கிருந்தோ வந்த எவளோ ஒருத்திக்காக மகனை பகைத்துக் கொள்வாரா?

தீபா பரிதாபத்துடன் காந்திமதியைப் பார்த்தாள்.

“உங்கள் அன்புக்கு மிகவும் நன்றி அம்மா” என்று புறப்படத் தயார் ஆனாள்.

“அவசரப்படாதேம்மா” என்றார் காந்திமதி “மாலையில் அவன் வரும் பொழுது மீண்டும் சொல்லிப் பார்க்கலாம்.”

“அம்மா அவர் இவ்வளவு சொன்ன பிறகு....” தீபா நம்பிக்கை இழந்து பேசினாள்.

“என் மகன் கோபக்காரன்தாம்மா. ஆனால் கோபமுள்ள இடத்தில் குணம் இருக்கும் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?”

என்றார் காந்திமதி, “உன்னை அனுப்ப எனக்கு விருப்பம் இல்லை மாலைவரை பொறுத்து இரு.”

ஆனால் மாலையில் மகன் வரும் வேளையில் காந்திமதி எதையும் கோவையாகச் சொல்லக் கூடிய நிலையில் இல்லை. “அப்பா...அம்மா....” என்று முனகிக் கொண்டு இருந்தார்.”

குளியல் அறையில் வழக்கி விழுந்து கைகளில் சிராய்ப்புகள். காலில் நல்ல அடி. காலை ஊன்றவே முடியாமல் திண்டாடினார். தீபாவும் மரகதமுமாக காந்திமதியைத் தூக்கிக் கட்டிலில் படுக்க வைத்தார்கள்.

ராஜனுக்கு டெலிபோன் செய்தாள் தீபா. அவசரமாக வந்த அவன் படுக்கையில் அன்னையைக் காணவும் பதறிப் போனான்.

“ஜோதி, ஜோதி, ஜோதும்மா; தண்ணீர் கொடு. ஜோதி தலையணையை இழுத்து வை” என்று அவர் மீண்டும் ஜோதியையே அழைத்தார். தீபாவும் அவர் கேட்பதை எல்லாம் நீர் மல்கிய விழிகளுடன் செய்ததை ராஜன் கவனித்தான்.

தாயின் காயங்களை பரிசோதித்துக் கழுவி மருந்து தடவினான் ராஜன். காலில் எலும்பு முறிவு ஏதும் இல்லை அம்மா, சுளுக்கியிருக்குமோ என்னவோ, இப்போது மருந்து தடவித் தேய்த்திருக்கிறேன். நாளைக் காலைவரை பார்ப்போம். வலி குறையாவிட்டால் எக்ஸ்ரே எடுக்க வேண்டும் என்றான்.

“அம்மா இந்த வயதில் கவனமாக இருப்பதில்லையா? பலமாக அடிபட்டிருந்தால் என்ன ஆவது?” என்று வேதனையுடன் கண்டித்தான்.

“இப்போது மாத்திரை தரப் போகிறேன். விழுங்கி விட்டுப் பேசாமல் தூங்க வேண்டும்” என்றவன் இளம் சூடாக ஒரு கப் பாலில் ஓவல் போட்டுக் கொண்டுவா ஜோதி என்று ஏவினான்.

எவ்வளவு இயல்பாக ஜோதி என்கிறான் என்று சிந்தனை ஓடியது அவளுக்கு.

காந்திமதி மகன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நான் தூங்கும்போதே அவளை விரட்டி விடுவாயாடா” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டார்.

சலனமற்ற விழிகள் அன்னை மீது பதிந்திருக்க “சேச்சே என்ன கேள்வி கேட்கிறீர்கள் அம்மா? நீங்கள் முழுக்க அவளையே சார்ந்திருக்கும்போது அனுப்புவேனோ?” என்று ஆறுதல் அளித்தான் ராஜன்.

காந்திமதி மாத்திரை போட்டுக் கொண்டதும் தூங்குங்கள் அம்மா. கண்ணை மூடிக் கொள்ளுங்கள்.” என்றான்.

“நீ வேண்டுமானால் போ ராஜன். ஜோதிதான் இருக்கிறாளே” என்றார் காந்திமதி மிகவும் பலவீனமான குரலில்.

ஒரு விநாடி ராஜனின் விழிகள் பளிச்சிட்டின; ஒரு கேஸ் விஷயமாக சைகாலஜிப் பேராசிரியர் கிரியைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நாளைக் காலையில் வருகிறேன்” என்று எழுந்தவன் ஒரு விரலால் தன் பின்னே வருமாறு தீபாவை அழைத்தான்.

“நான் என்ன அடிமையா, விரலால் அழைக்க” என்று மனம் பொருமியதும் காந்திமதியின் நிலையை எண்ணிப் பின் தொடர்ந்தாள் தீபா.

“உன் பயணத்தைச் சற்றுத் தள்ளிப் போடலாம் இல்லையா? அல்லது அம்மா எக்கேடும் கெட்டடும் என்று...”

“நான் ஒன்றும் செய்நன்றி கெட்டவள் இல்லை. நீங்கள் நம்பாவிட்டாலும் எனக்கு அம்மா மீது பாசம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தப் பொறுப்பை என்னை நம்பி நீங்கள் விடுவது தான் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது” என்று பதிலுக்குக் கொடுத்தாள் தீபா.

“கத்தமான பார்வை உள்ள ஆரோக்கியமான இரு கண்கள் எனக்கு இருக்கின்றன. அதோடு அம்மாவிடம் உனக்கு அன்பு இருப்பதை அறிந்து கொள்ளும் அளவு தனக்குப் புதியும் இருக்கிறது” என்றான் அவன்.

“நல்லவேளை இருக்கிறதே” துடுக்காகச் சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் தீபா.

போகிற போக்கில் அவன் கோபம் கொள்ளாமல் லேசாக முறுவலித்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

தீபா கவலையுடன் காந்திமதியிடம் வந்தாள்.

வாயிலை எச்சரிக்கையுடன் பார்த்துவிட்டு “ராஜா என்ன சொன்னான் ஜோதி? நீ இங்கே இருக்க அனுமதித்தானா?” என்று ஆவலுடன் வினவினார் காந்திமதி.

“உம்...கொஞ்ச நாள்....” என்று சொல்லும்போதே தீபாவுக்கு எல்லாம் புரிந்து போயிற்று. “என்னம்மா நீங்கள் எனக்காக இப்படிக் கையில் காலில் அடிபட்டுக் கொள்ள வேண்டுமா? பலமாகப் பட்டிருந்தால் என்ன ஆவது?” என்றவள் அழுதுவிட்டாள்.

“உஷ் நான் பலமாக அடிபட்டு விடாமல் ஜாக்கிரதையாகத்தான் விழுந்தேன்” என்று அசட்டு நகை புரிந்தார் காந்திமதி.

தீபாவுக்கு என்று காந்திமதி தனியாக ஓர் அறை ஒதுக்கிக் கொடுத்திருந்தார்.

இரவில் வேலைகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு காந்திமதியிடம் வந்தாள் தீபா.

“அம்மா இன்று உங்களுக்குத் துணையாக நானும் இங்கேயே படுத்துக்கொள்ளட்டுமா?” என்று கேட்டாள்.

“வேண்டாம்மா எனக்குத்தான் ஒன்றும் இல்லையே. நீ உன் அறையில் போய்ப் படுத்துக் கொள்” என்றார் காந்திமதி.

தீபா தனது அறைக்கு வந்தாள்.

கட்டிலில் ஏறிப் படுத்ததும் உடல் முழுவதும் ஒரே வலி.

வேலை ஒன்றும் கடுமையில்லை. ஆனால் மனதின் வலி உள்ளத்தைத் தாக்கியது.

காந்திமதியின் பாசத்தையும் ராஜனின் பாய்ச்சலையும் அசை போட்டுக் கொண்டே கண் விழித்தபடி கிடந்தாள்.

திடீர் என்று-

மின்சாரம் தாக்கியது போல இருந்தது!

துடித்துப்போய் எழுந்து அமர்ந்தாள்.

சந்தேகமே இல்லை.

அதேதான்!

அதே தலைவலிதான்.

உச்சந் தலையில் பரவிய வலி அலைகள் உடல் முழுவதையும் சிலிர்க்க வைத்தன.

கட்டிலில் இருந்து குதித்தாள்.

ஒடினாள்.

பெட்டியைத் திறந்தாள்.

இரண்டு மாத்திரைகளை வாயில் போட்டு ஒரு மடக்குத் தண்ணீருடன் விழுங்கினாள்.

இதற்குள் வலி வலுப்பெற்று இருந்தது.

உச்சியை கையால் அழுத்தியபடி மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்தாள்.

பத்துநாளாகக் கிட்டத்தட்ட மறந்தே போயிருந்த இந்த வலி இப்பொழுது ஏன் வந்தது.

மனதில் ஏற்பட்ட குழப்பந்தான் அதற்குக் காரணமா?

அமைதியை நாடி வந்தாள். ஆனால் அது இங்கே கிடைக்காது போலிருக்கிறதே!

ராஜன் அவள் மனக்கண் முன்னே விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்றான்.

அவள் இதயம் அம்பு பாய்ந்து வீழ்ந்த புறாப் போல் துடித்தது.

13

மறுநாள் காலையில் தீபா எழும்போது சற்று தாமதம் ஆகிவிட்டிருந்தது. வெள்ளியை வார்த்து ஊற்றியது போல வெயில் அவளது அறையில் பாய்ந்து கொண்டு இருந்தது.

காந்திமதியைப் பார்த்துவிட்டு குளிக்கச் சென்றாள். ஈரக் கூந்தலுடன் மலர்களைப் பறித்து வருகையில் ராஜனும் வந்து விட்டான்.

வந்ததும் வராததுமாக “அம்மாவுக்கு எப்படி இருக்கிறது?” என்று விசாரித்தான்.

தனக்காக காந்திமதி ஏற்பட்டுக் கொண்ட சுய விபத்து என்ற நினைவில் தீபாவின் முகம் குற்றம் புரிந்தாற்போலக் கன்றியது, “பரவாயில்லை” என்று பொதுப்படையாகப் பதில் அளித்துவிட்டுத் திரும்பினாள்.

சட்டென முண்ட எரிச்சலோடு அவன் “ஒன்றும் பார்க்க வில்லையா? அம்மாவானால் உனக்காக...” என்று நிறுத்தினான்.

“எனக்காக”

“உனக்காக உருகி வழிகிறார்கள்? நீயானால் அம்மாவைக் கவனிக்கவில்லை” என்று குற்றஞ்சாட்டினான்.

“கவனிக்கவில்லை என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? இப்போதுதான் அவர்களைப் பல் துலக்க வைத்து காபி கொடுத்து உடைமாற்றி விட்டு வந்தேன். அவ்வளவு செய்வேன் என்று நம்பிக்கை இல்லாமலா என் பொறுப்பில் விட்டு விட்டுப் போனீர்கள்? இப்படி அவ நம்பிக்கைப்படுகிறவர் அருகிலேயேயிருந்து அம்மாவைக் கவனிப்பதுதானே” என்று பொரிந்து கொட்டினாள் தீபா.

“என் கண்காணிப்பு எந்த அளவுக்கு தேவை என்பது எனக்குத் தெரியும். நீ உன் அளவை மீறிப்பேசாதே” என்று அதிகாரத்துடன் உத்தரவிட்டான் அவன்.

“இந்த அதிகாரத்தை எல்லாம் ஆஸ்பத்திரியில் உள்ள ஜூனியர் நர்சிடம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; என்னிடம் வேண்டாம்” என்று அலட்சியமாகத் தலையைச் சிலுப்பினாள் தீபா.

அவன் சட்டெனக் குரல் மாற “ஜூனியர் நர்ஸ் பற்றி உனக்கு எப்படித் தெரியும்? மேரி சொன்னாளா?” என்று வினவினான்.

தீபா நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள். இந்த நாவுக்கு சும்மா இருக்கத் தெரியாதோ? இப்போது மேரி மாட்டிக் கொண்டாளே?

ஓர் அசட்டு சமாளிப்புப் புன்னகையுடன் “ஏன், மேரி தான் சொல்ல வேண்டுமா? என் தோழி ஒருத்தி முன்பே சொன்னாள். வந்து டாக்டர்கள் எல்லாம் ஜூனியர் நர்ஸ் என்றால் கிள்ளுக்கிரைபோல...” என்று திக்குத் திணறினாள்.

அவள் திணறுவது அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது போலும், “போதும் போதும் அதிகமாகச் சிரமப்படாதே நான் மேரியையே கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்றான்.

தீபா பதட்டத்துடன் “மேரி உங்களைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. மெய்...மெய்யாகவேதான். தயவு பண்ணி அவளைத் திட்டி விடாதீர்கள்” என்றாள் கெஞ்சுவதுபோல

“அதெப்படி? வெறும் திட்டு மட்டுமா? அவளை ஆயிரத்தெட்டு தோப்புக் கரணம் போட வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்துவிட்டேனே” என்றான் அவன் இலகுவாக.

திகைத்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தவளுக்கு ஆறுதல் பிறந்தது. ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் “நான் மெய்யோ என்று பயந்து போனேன்” என்றாள்.

“ஏனோ? நான் மேரிக்கு தண்டனை கொடுத்தால் உனக்கு என்ன வந்தது?”

“என்னால் அடுத்தவருக்குத் துன்பம் வருவது என்றால் எனக்குப் பிடிக்காது.”

“ஓகோ, இந்தக் குணம் இருப்பவள்தான் சென்னையில் அடுத்தவர் காரைச் சேதப்படுத்தினாயா?” என்றான் அவன் ஏளனமாக.

‘அது...’ என்று தொடங்கியவள் உடனே அடங்கிப் போனாள்.

அவளையே பார்த்து “அது உன் சொந்தக்காரரேதானே?” என்று வினவினான் ராஜன்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் நின்றாள்.

“அவள் பதிலுக்காகச் சற்றுப் பொறுத்துப் பார்த்து விட்டு” அப்படி உன் கார் என்றால் ஒருமாதத்தில் நீ வேலை பார்த்து பிழைக்க வேண்டிய நிலை எப்படி வந்தது? அதுவும் வேலை வாய்ப்பு மிகுந்த சென்னையை விட்டு இங்கே ஏன் ஓடிவர வேண்டும்? காதல் தோல்வியா? மனமானவனை விரும்பிவிட்டாயா! திருடினாயா? கொலை செய்தாயா?” அவனாகவே ஊகத்தில் இறங்கினான்.

அவன் பேசப் பேசப் பொங்கிய சினத்தை சிரமத்துடன் அடக்கினாள் தீபா.

பிறகு “ஆகா மனிதர்களிடம் எவ்வளவு உயர்ந்த எண்ணங்கள் என் மீது நீங்கள் கொண்டிருக்கும் உயர்ந்த அபிப்பி

ராயத்துக்கு ஒரு கோடி வணக்கங்கள்” என்று கேலியாகக் கரம் குவித்துவிட்டுச் சட்டெனத் திரும்பி உள்ளே போய் விட்டாள்.

★ ★ ★

தீபா மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராஜனின் முகத்தில் மெல்ல ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது. லேசாகத் தோளைக் குலுக்கி விட்டுத் தாயை நாடிச் சென்றான்.

காந்திமதியின் காயங்களைப் பரிசோதித்து மீண்டும் மருந்து தடவிக் கட்டினான். “இப்போது ‘வலி பரவா யில்லையா அம்மா?’” என்று கூர்ந்து பார்த்தபடி கேட்டான்.

காந்திமதியின் பார்வை தாழ்ந்தது; “குறைந்துவிட்டது ஆனாலும் ஊன்ற முடியவில்லை...வந்து ராஜா அந்தப் பெண் ஜோதி இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே முடிந்திராது. பல் விளக்க பேஸ்ட் தந்து வாய் கொப்பளிக்க பேசின் கொண்டு வந்து...”

அவன் குறுக்கிட்டு காபி தந்து, முகம் கழுவி, உடை மாற்றி...இத்தியாதி இத்தியாதிதானே அம்மா. நான்தான் சொன்னேனே. உங்கள் உடம்பு குணமாகும் வரை அவள் இங்கே இருக்கட்டும். ஆனால் அதற்காக நீங்கள் மாதக் கணக் கில் படுக்கையில் இருக்க திட்டம் போட்டு விடாதீர்கள்” என்றான்.

“ராஜா ஜோதி ரொம்ப நல்ல பெண்ணடா...”

“விடுங்கள் அம்மா, அவள் விஷயத்தில் நமக்குள் ஒற்றுமை மலரப் போவது இல்லை” என்று முடித்து விட்டான் மைந்தன்.

★ ★ ★

ஆத்திரத்தில் புகைந்தபடி உள்ளே சென்ற தீபாவின் கைகளில் காபி கிண்ணத்தை வைத்தாள் மரகதம்.

“சின்னய்யாவுக்குக் கொஞ்சம் கொண்டு போய்க் கொடுத்து விடம்மா. நான் காலை டிபனுக்குப் பார்க்க வேண்டும்” என்றாள் ஒரு கெஞ்சதலோடு.

தீபாவுக்கு தயக்கம் அந்த சிடுமுஞ்சிக்கு இவள் காப்பி கொண்டு போய்க் கொடுப்பதா? அதே நேரம் இவளிடம் மறுத் தாலும் அசிங்கம் எனவே வாங்கிக் கொண்டாள்.

சாவி கொடுத்த பொம்மை போல வீர் என்று போய் காபியை ராஜனின் முன் வைத்தாள்.

அவனது புருவங்கள் நெற்றி வரை உயர்வதைக் கவனி யாதவள் போலக் காந்திமதியிடம் திரும்பினாள் “ஏதாவது வேண்டுமா அம்மா? நான் மாலை தொடுக்கப் போகிறேன் என்றாள்.

“பூவை இங்கேயே கொண்டு வா ஜோதி, நானும் தொடுக்கிறேன்” என்றார் அவர்.

“ம்ம்... என்று சிறு எரிச்சலோடு ராஜாவைப் பார்த்தாள் தீபா. ஓரக்கண்ணால்தான்!

ஆனால் அதைக் கவனித்துவிட்டுக் கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு வசதியாகச் சாய்ந்தான் அவன்.

“இன்று காலை என்ன டிபன் அம்மா?” என்றான் சாவதானமாக.

சிடுசிடுத்த முகம் மாறாமலே மாலையை தொடுக்கலா னாள் தீபா.

“மாலையை அவருக்குப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன் என்று எழுந்த காந்திமதி சட்டென நினைவு வந்தராக படுக் கையில் மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டார்.

தீபாவுக்கு சிரிப்பு ஒருபுறம் வந்தாலும், ராஜன் கவனித்துவிட்டானோ என்று அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் முகத்தில் கோபம் புன்னகையுடன் “சரி சரி எழுந்தவர்கள் மாலையைப் போட்டு விட்டு விடுங்கள் அம்மா” என்றான்.

“ராஜா...” என்று இழுத்தார் அவர்.

எழுந்து வந்து அவர் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான் ராஜன். தாயின் கையை வருடியபடி “அசட்டு அம்மா, இந்த ஜோதி இங்கே இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று என்னிடம் சொல்ல உங்களுக்கு உரிமை இல்லையா...? இதற்காக கீழே விழுந்து நாடகம் ஆட வேண்டுமா? மெய்யாகவே அடிபட்டிருந்தால் என்ன செய்வது?” என்று கடிந்து கொண்டான்.

“உனக்கு தெரியுமாடா?” என்று அசடு வழிந்தார் அன்னை.

“அம்மா! நான் ஒரு டாக்டர். என்னிடம் எவ்வளவு வேடம் போட முடியும்? கூடவே ஜோதி ஜபம் வேறு. என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாதா?” என்று சிரித்தான்.

“ஆமாம் இந்த ஐடியா ஒரிஜினலா அல்லது அங்கிருந்து வந்ததா?” என்று தீபாவைப் பார்த்தான்.

அவ்வளவு நேரம் வியப்புடன் கேட்டிருந்த அவளுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. “நான் ஒன்றும்...” என்று சினத்துடன் தொடங்கினாள்.

அதற்குள் “சேச்சே அவளுக்கு ஒன்றும் தெரியாதடா” என்றார் காந்திமதி.

“இதையெல்லாம் அவரிடம் ஏனம்மா சொல்கிறீர்கள்? பிறகு இப்படி எல்லாம் சொல்லும்படி சொல்லிக் கொடுத்தாளா என்று கேட்பார். மனிதர்களிடம் நல்லதை எதிர்பார்க்க அவரவரிடமும் கொஞ்சம் நல்லது இருக்க வேண்டும்?” என்றாள் தீபா சினம் தனியாமல்

“சாமியே சரணம்” என்று கைகளை உயர்த்தினான் ராஜன்.

திகைப்புடன் அவள் பார்த்தாள்.

“நான் நினைத்தது தப்பு. பேசியதும் தப்பு தயவுபண்ணி மன்னித்துவிடு” என்று முறுவலித்தான் அவன்.

தீபா மேலும் திகைத்துப் போனாள். ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு “நான்...நான் பரவா...இல்லை” உளறி கொட்டிக் கிளறி மூடினாள்.

அவன் நமட்டுச் சிரிப்புடன் “வாருங்கள் அம்மா எனக்குப் பசிக்கிறது” என்று எழுந்தான்.

மகனிடம் தோற்றுவிட்டோமே என்ற சிறிய நாணத்துடன் காந்திமதி கட்டிலில் இருந்து இறங்கி நடந்தார்.

அவர் பின்னே சென்ற ராஜன் திரும்பி தீபாவைப் பார்த்து குறும்பு தவழக் குறுநகை புரிந்தான்.

அவளுக்கு இதயத்தில் பன்னீர் தெளித்தது போல இருந்தது.

14

வாழ்க்கை வண்டி சற்று இலகுவாகவே ஓடிற்று.

அரசாங்க மருத்துவமனையில் ராஜன், “ஆனாரி சர்ஜன்” அது முடிந்ததும் தனது மருத்துவ மனையில் ஒருமணி நேரம் இருப்பான் பிறகு தாயைப் பார்க்க வருவான். ஒரு காபி லேசான டிபன் உண்டபடியே காந்திமதியிடம் பேசிக் கொண்டு இருப்பான். அரைமணி நேரத்தில் கிளம்பி விடுவான்.

அவனது நேரத்தில் பெரும் பகுதி ஆராய்ச்சியில் கழிந்தது. அதற்கான புத்தகங்களை படிப்பது, “நோட்கு”களை குறிப்பு எடுப்பது, மாணவர்களைச் சந்தித்து உரையாடுவது என்பது அவனது வழக்கமாகி விட்டது. அதில் தன்னையே மறந்து விடுவான்.

சில நாளில் இரவு சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்கு வருவது உண்டு. சாப்பாட்டுக்குப் பின் காந்திமதியுடன் பேசிக் கொண்டு இருப்பான். நேரம் போவது கூடத் தெரியாமல் பேச்சு நீளுவதும் உண்டு. அந்நாட்களில் வீட்டிலேயே படுத்துக் கொள்வான்.

மற்ற நாட்களில் தனது ஆராய்ச்சிக் கூடத்துக்குப் போய் விடுவான். படிப்பதிலும், எழுதுவதிலும் இரவில் பெரும் பகுதி கழியும். படித்துக் கொண்டோ எழுதிக் கொண்டோ தூங்கி விடுவதும் உண்டு. அந்த ஆராய்ச்சிக் கூடந்தான் அவனது உலகம்.

அப்படியிருந்தும் “மகன் மகன்” என்று காந்திமதி உயிரை விடுவது ஏன்? சின்னய்யாவை திருப்தி செய்ய வேலையாட்கள் எல்லோரும் முயலுவது ஏன்? என்பதெல்லாம் தீபாவுக்குப் புரிந்தது. மனம் இருக்கும் பொழுது அவன் பழகுவதற்கு இனியவனாக இருந்தான்.

தீபாவிடம் முதல் நாளைய வெறுப்பை அவன் பிறகு காட்டவில்லை. எனினும் அவளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அவ்வப்போது பேச்சினூடே முயலுவது உண்டு. ஆனால் பொதுவாக லேசான கேலியுடன் கூடிய முறுவலுடன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு போய் விடுவான்.

மாதத்தில் இரு ஞாயிறுகளைக் கண்டிப்பாகக் காந்திமதிக்கு என்று ராஜன் ஒதுக்கியிருந்தான். அந்த தினங்களில் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு எங்காவது செல்வது உண்டு. வீட்டிலேயே அரட்டை அடிப்பதும் உண்டு. முதலில் காந்திமதியின் விருப்பத்துக்காக இதில் கலந்து கொண்ட தீபாவுக்கு நாளாக ஆகத் தானாகவே ஈடுபாடு பிறந்து விட்டது.

ஒருதரம் வாழைத் தோப்புக்குப் போனார்கள். வாழைப் பூவில் தேன் எடுத்துக் குடிக்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு சேலை எல்லாம் கறையாக்கிக் கொண்டு வந்தாள் தீபா.

பின்னொரு நாள் கல்லணைக்குக் கிளம்பினார்கள் அலுப்பு என்று காரிலேயே படுத்துக் கொண்டார் காந்திமதி. “நீங்கள் இருவரும் போய் வாருங்கள்” என்று அனுப்பினார்.

கரிகால் சோழன் சிலையைக் காட்டினான் ராஜன். “கீழே நீர் மேல் நடக்கலாம் வா” என்று அழைத்துச் சென்றான். “யோகீஸ்வரா?” என்று கேலி செய்தபடி உடன் சென்றாள் தீபா. மதகு தட்டி வழிந்த நீர் சலசலக்க அதன் மேல் நடப்பது நன்றாயிருந்தது அவளுக்கு. “குளிக்கிறாயா?” என்று அவன் கேட்டபோது மறுத்து விட்டாள்.

மேலிருந்து யாரோ உரக்க ஏதோ சொல்லவும் அவளைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு உயரே ஏறினான். “மதகு திறக்கப் போகிறார்கள் பார்” என்று காட்டினான்.

இரண்டு மதகுகளைத் திறந்தார்கள். முட்டி மோதிக் கொண்டு நீர் வேகமாக நுரையுடன் செல்வதை ஆவலுடன் பார்த்தாள் தீபா.

பிறகு மறுபுறமாக ஆற்றின் கரையோரமாக அழைத்துப் போனான். திடீரென்று நினைவு வந்தவளாக, “இங்கே எங்கேயோ முதலைப் பண்ணை இருந்ததாமே? நூற்றுக்கு மேல் முதலைகள் புயலில் தப்பி ஓடிவிட்டதாகப் படித்தேன்” என்றாள் தீபா.

“ஆமாம் இப்போது கூட முதலைகள் ஆங்காங்கே மறைவாக இருந்து கொண்டு அகப்பட்ட ஆட்களை அப்படியே ஏப்பம் விடுகின்றன” என்று சிரிக்காமல் சொன்னான் அவன்.

“மெய்யாகவா” என்று கரையோரமாக அடர்ந்திருந்த மரங்களை சிறு நடுக்கத்துடன் பார்த்துவிட்டு அவளது அருகே நடந்தாள் அவள்.

“பின்னே? போன வாரம் கூட இந்த இடத்தில் ஒருவனை முழுசாக விழுங்கி விட்டதாமே?” என்று அளந்தான் அவன்.

அவள் நின்று விட்டாள் “முழுசாகவா? பொய்தானே?”

பொய்யா? ஜோதி உன் பின்னால்...”

பதட்டத்துடன் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தாள் தீபா.

அழகிய சோலைதான் இருந்தது அங்கே.

அவள் கையைப் பற்றி அழுத்தினான் அவன்.

“மக்கு. இப்படி நடுங்குகிறாயே! அப்படி ஏதும் நடந்திருந்தால் அந்த முதலையை இதுவரை விட்டு வைத்திருப்பார்களா?” என்று சிரித்தான்.

“...அதில்லை... பொன்னியின் செல்வன் கதையில் ஆற்றங்கரையில் முதலை வருவதாக நேற்று அம்மாவுக்குப் படித்துக் காட்டினேனா-அது நினைவுக்கு வந்து விட்டது” என்று சமாளிக்க முயன்றாள் அவள்.

“தேவுடே அந்தக் கதை முடிந்து எத்தனையோ காலம் ஆயிற்றே இன்னுமா அந்த முதலை உயிருடன் இருக்கும்?”

“ஆகா பெரிய “விட்” அடித்து விட்டதாக நினைப்போ? சிரிப்பே வரவில்லை. ஆனாலும் பாவம் இந்த அளவு சிரித்தால் போதுமா?” என்று முகத்தை லேசாக இளித்துக் காட்டினாள் தீபா.

“இது எதற்கு நாக்கை நீட்டிக் கண்களை உருட்டினால் கூடப்போதும்” என்று சிறு ஏளனத்துடன் கூறியபடி அவள் முகத்தையே பார்த்தான் ராஜன்.

அவள் முகம் சிவந்தது. “இன்னுமா அதை நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? ஏதோ சிறுபிள்ளைத்தனமா செய்து விட்டேன். மறந்து விடுங்கள்” என்று மன்னிப்புத் தோரும் பாவனையில் அவள் கூறினாள்.

திடீர் என்று அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு “ஓடி வா மழை வரப்போகிறது” என்று ஓடத் தொடங்கினாள் ராஜன்.

கூட ஓடியபடி “எப்படி?” என்று முச்சு வாங்கக் கேட்டாள் தீபா.

அவன் நின்று “பின்னே நீ என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டாயே! மழை வராமல் இருக்குமா?” என்று நகைத்தான்.

சிரிப்பு ஓய்ந்ததும் முகம்மாற, “மன்னிப்புக் கேட்டாலும் உன்னைப் பற்றி ஒருமுடிவுக்கு வர முடியவில்லையே” என்றான்.

மனதில் அதிர்ச்சியுடன் “என்னிடம் இன்னமும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா டாக்டர்?” என்றாள் தீபா.

“எப்படி நம்புவது? நீ இன்னமும் உன்னைப் பற்றி எதுவும் சொல்ல மறுக்கிறாயே அங்கே காரில் அலங்கார தேவதை போல பவனி வந்தாய். இங்கே மாதம் இருநூறு ரூபாய்க்கு ஏவல் வேலை செய்கிறாய்.”

“என்னைப் பற்றிய விவரம் உங்களுக்கு ஏன்? என் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்கிறேனே அது போதாதா?”

“எப்படிப் போதும்? ஆண்டுக் கணக்கில் பழகிவிட்டுக் கழுத்தை அறுப்பவர்களும் இருக்கிறார்களே!”

“எனக்கு ஒரு ‘ஸ்பை’ போடுங்கள்” என்றாள் தீபா வெடுக்கென்று; பிறகு திரும்பி “போவோமா?” என்றாள் எரிச்சலுடன்.

கல்லணையின் அழகு வினாடியில் மங்கிப் போயிற்று அவளுக்கு அன்றைய தினத்தின் இனிமையும் மறைந்து விட்டது. “இவன் என்ன நினைத்தால் நமக்கு என்ன?” என்று எவ்வளவு வேண்டியும் மனம் ஆறவில்லை.

இருவரும் காருக்குத் திரும்பினார்கள்.

இருவர் முகங்களையும் பார்த்துவிட்டு அங்கேயும் சண்டை போட்டீர்களா?” என்று காந்திமதி கேட்டார்.

தோளைக் குலுக்கினான் ராஜன்.

உச்சக் கொட்டினாள் தீபா.

அவளுக்குத் தலை வலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. மாத்திரைகளை வாயில் போட்டுக் கொண்டு மாத்திரை சுற்றியத் தாளைப் பறக்க விட்டாள்.

அதைப் பார்த்துவிட்டு “தலைவலி என்றால் சொல்லுவதற்கு என்ன?” என்று அதட்டினான் ராஜன்.

அது காதில் விழாதது போல பாவனை செய்தாலும் உள்ளூரக் கலக்கம் பிறந்தது அவளுக்கு.

மனம் சங்கடப்படுவதோ இந்த ராஜனுடன் தகராறு வரும் போதுதான். இனி அவனிடம் மிகவும் கவனத்துடன் பழக வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

★ ★ ★

மற்றொருநாள் முந்திரித் தோப்புக்குப் போனார்கள்.

கொத்துக் கொத்தாகக் காய்களைப் பார்த்து தீபாவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். “எங்கோ ஒரு மரம் பார்த்தேன் இங்கொன்று அங்கொன்றுமாக மொத்தமே பத்துப் பழம்தான் இருந்தது. இங்கே நூற்றுக்குக் குறையாது போல் இருக்கிறதே அதுவும் ஒரு கொத்திலேயே” என்று வியந்தான்.

“இங்கே பூமி பசுமை மிக்கதாயிற்றே-இங்குள்ள மனிதர் மனம் போல்” என்று சேர்த்துச் சொன்னான் ராஜன்.

“பசுமையா? இங்குள்ள மனிதர் மனதிலா? என்ன ஆச்சரியம்!” என்று வியப்புக் காட்டிச் சிரித்தாள் தீபா.

“பாருங்கள் அம்மா, உங்கள் மனதில் பசுமை இல்லையாம்” என்று மாட்டிவிட்டான் அவன்.

“நான் ஒன்றும் அம்மாவைச் சொல்லவில்லை” என்று அவசரமாக மறுத்தாள் தீபா.

“பின்னே? அம்மா தஞ்சாவூர்க்காரி இல்லையா என்றான் அவன் நமட்டு சிரிப்புடன்.

“கம்மா கம்மா சண்டையாடா? ஏன் அவளை சீண்டி விட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாய்?” என்று காந்திமதி மகனைக் கடிந்து கொண்டார்.

“நான் யாரைச் சொன்னேன் என்று உங்களுக்கே தெரியும்” என்றாள் தீபா வேகத்துடன்.

“தெரியவில்லையே” என்று கைகளை விரித்தான். பின் கண்களில் சிரிப்புடன் “தெரியவில்லையே ஜோதி, அதனால் நீயே சொல்லிவிடுகிறாயா? ஆமாம் யாரைச் சொன்னாய்?” என்று அறியாதவன் போலக் கேட்டான்.

வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு மறுபுறம் பார்த்தாள் தீபா. கண்ணுக்கு எட்டியவரை பசுமையைக் கண்டு ரசனையுடன் “அங்கே பசுமை கம்மிதான்” என்று ஒப்புக் கொண்டாள்.

“கம்மியாம்” என்று சிரித்தான் அவன்.

“எம்பளது” என்று பதிலுக்குத் தஞ்சைப் பேச்சை கேலி செய்தாள் தீபா.

“அப்பப்பா இம்மிகூட விடக்கூடாதே”

“அவ்விடம் மட்டும் எப்படியோ?”

இருவருமே சிரித்து விட்டார்கள்.

அந்தச் சிரிப்பு நிரந்தரம் ஆயிற்று இருவரும் எப்பொழுதும் சிரித்துப் பேசிக் கொள்ளும் வழக்கத்துக்கு வந்தார்கள்.

அப்படி ஒருநாள் பேசிக் கொண்டு இருந்த பொழுதுதான்...

தீபா தன்னையே மறந்து விட்டாள்.

15

அன்று காந்திமதியின் பிறந்த நாள்.

வேலைப்பாடு மிகுந்த சந்தனமாலை ஒன்று வாங்கி வந்து அவர் கையாலேயே சித்தப்பாவின் படத்துக்கு அணிவிக்க வைத்தான் ராஜன். காந்திமதிக்கு சரிகை வேலைப்பாடு செய்த சேலை ஒன்று.

அன்று முழுவதும் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மாலையில் சந்தானத்துக்கு போன் செய்து “முக்கியமான அப்பாயின் மென்ட் இருக்கிறதா?” என்று விசாரித்தான் “இல்லை” எனவும் “நீயே பார்த்துக் கொள்” என்று கூறிவிட்டான்.

அதைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்த தீபாவின் பார்வையின் வியப்பைக் காணவும் ஒரு புருவத்தைத் தூக்கி ” என்ன விமர்சனம்?” என்றான் கேலியாக.

தீபாவும் அதே குரலில் “எங்கள் ராமன் ஆங்கிள் அவரும் டாக்டர்தான்...இப்படி எல்லாம் விடமாட்டார். முக்கியம் அல்லாதது எல்லாம் அவரேதான் பார்ப்பார்.

“தன்னை விட்டால் வேறு யாருக்கும் புத்தியே கிடையாது என்று எண்ணும் கொம்பனாக இருப்பார்” என்றான் அவன் புன்னகையுடன்.

“அதெல்லாம் இல்லை” என்று ராமநாதனுக்குப் பரிந்து கொண்டு வந்தாள் தீபா.

“அல்லது சந்தானம் மாதிரி ஒரு கெட்டிக்கார கூட்டாளி கிடைத்திருக்க மாட்டான். ஆமாம் அவர் எங்கே இருப்பதாகச் சொன்னாய்?” என்று பேச்சோடு பேச்சாகக் கேட்டான் அவன்.

ஒரு கணம் ஏமாந்து போய் ‘அவர் ’ என்று தொடங்கி யவள், உடனே பேச்சை மாற்றினாள். கண்களில் குறும்புடன்

“எங்கள் ராமன் அங்கிள் இந்தப் பரந்த பாரத தேசத்திலே தென் திசையில் விரிந்த தமிழ் நாட்டிலே மாபெறும் இலட்சக் கணக்கான வீடுகளிலே ஒன்றிலே இருக்கிறார். வேண்டுமானால் ஒரு துப்புத் தருகிறேன் அவருடைய தனி வீடு” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

அவன் எழுந்து அவள் அருகில் வந்தான்.

மென்மையான பார்வையுடன் “இன்னமும் நான் உளவு பார்ப்பதாகவா நினைக்கிறாய்? உன்னைப் பற்றி அறியும் ஆவல் இயல்பாக எனக்கு வரக்கூடாதா? ஏன் மறைக்கிறாய்? ஜோதி, பெரிய தவறு ஏதும் செய்து விட்டாயா!...” என்று ஒரு விரலால் அவள் முகவாயைத் தொட்டு நிமிர்த்தினான்.

“குற்றம் புரிந்த குறுகுறுப்பு உன் முகத்தில்தான் கொஞ்சமும் இல்லையே. பின் ஏன் மறைக்கிறாய்? என்னிடம் சொல்லக் கூடாதா? ஜோதி. நான் உன் நண்பன் அல்லவா?”

கண்ணில் கனிவுடனும் ஆவலோடும் அவன் கேட்கையில் தீபாவுக்குச் சொல்லிவிட நா துடித்தது.

தன் அச்சம், கலக்கம், நோவு நெஞ்சின் சுமை அனைத் தையுமே அவனிடம் சொல்லி ஆறுதல் பெற மனம் துடித்தது.

ஆனால் அவன் ஒரு டாக்டர். உடனே பரிசோதனை அது இது என்பான். விஷயம் இங்கும் பரவும் எல்லோரும் பரிதாபத்துடன் பார்ப்பார்கள். அவள் தேடி வந்த அமைதி இங்கே யும் பறிபோய்விடும்.

அதுமட்டும் அல்லவே தன்னை சென்னையில் பரிசோதனை என்று அலைந்து ஒவ்வொரு டாக்டராகக் கையை விரித்த காட்சி நினைவு வந்தது. அம்மம்மா! போதும் போதும்.

“சொல்லேன் ஜோதி” என்று ராஜன் மென் குரலில் மீண்டும் கேட்டான்.

“ஊகம்” என்று கூந்தல் சுருள்கள் ஆடத் தலையசைத்து மறுத்து விட்டு நில்லாமல் ஓடி விட்டாள். அங்கே நின்றாள்

எல்லாவற்றையும் கொட்டிவிடுவோமா என்ற அச்சம் அவளுக்கு.

“மர்மக்கதை மன்னி” என்று கேலி செய்தது தவிர அவனும் வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை கேட்டுப் பலனில்லை என்று எண்ணினானோ என்னவோ?

★ ★ ★

சில தினங்கள் சென்றன.

இப்போது எல்லாம் சற்று அதிகமாக ராஜன் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டு இருந்தான்.

அன்று கூட “இரவு சாப்பாட்டுக்கு வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தான். ஆனால் மாலையில் மருத்துவமனையில் இருந்து “நான் வரமாட்டேன்” என்று போன் செய்தான்.

காந்திமதியும் தீபாவுமாக ஒன்பது மணிவரை போரடித்து விட்டுப் படுக்கச் சென்றனர்.

உறக்கம் இன்றிப் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டே இருந்தாள் தீபா. மணி பத்தடித்த பிறகும் அவளுக்கு உறக்கம் வர மறுத்தது. ஏதேனும் கதை படிக்கலாம் என்று அவள் எழுந்த போது வாசலில் கார் சத்தம் கேட்டது.

சிட்டாகப் பறந்து சென்று கதவை திறந்தாள்.

ராஜன்தான்.

வாடிக் களைத்திருந்த அவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு திக்கென்றது. என்ன என்ன நடந்தது? என்றவள் பதிலை எதிர்பாராமலே-“சாப்பிடுகிறீர்களா? முதலில் உள்ளே வந்து உட்காருங்கள். வாருங்கள்” என்று பரபரத்தாள்.

“சாப்பாடு வேண்டாம் ஜோதி, முடித்தால் ஒரு தம்ளர் ஆரஞ்சுப்பழச்சாறு மட்டும் கொடு போதும்” என்றுடையைக் கழற்றி வீசிவிட்டு, சோர்வுடன் சோபாவில் சாய்ந்தான் ராஜன்.

அதற்குள் காந்திமதியும் எழுந்து வந்துவிட்டார் என்னடா ராஜன், முகமெல்லாம் சோர்ந்திருக்கிறதே கண்ணெல்லாம் வேறு சிவந்திருக்கிறது? உடம்பு கிடம்பு ஏதும்..." தொட்டுப் பார்த்தார். "சூடு இல்லை. நீ சாப்பிட்டாயா? இல்லையா? என்ன கண்ணா? என்றார் கவலையுடன்.

சட்டையின் கழுத்து பட்டனைக் கழற்றியபடி "ஒன்று மில்லை அம்மா. இன்று இன்று ஒரு தப்பு நிகழ்ந்துவிட்டது" என்று மெல்லக் கூறினான் ராஜன்.

அவன் 'தப்பு' என்று எதை சொல்லுகிறான் என்பது காந்திமதிக்குத் தெரியும்.

"நம்ம கையில் என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் அவன் விதித்தது? சின்ன வயசா ராஜா?...நீ சற்றுக் கண்முடிக் கொண்டு சோபாவில் சாய்ந்திரு. இன்று இங்கேயே தூங்கி விட்டுக் காலையில் போகலாம்" என்றார்.

அதற்குள் ஒரு பெரிய கண்ணாடி தம்ளரில் ஆரஞ்சுச் சாறுடன் தீபா விரைந்து வந்தாள். மேலாக மிதந்த இரண்டு ஐஸ் துண்டுகள் லேசாகச் சத்தமிட்டன.

பழச்சாற்றை வாங்கி இரண்டு வாய் அருந்தியபின் நிமிர்ந்தான் ராஜன். "சின்ன வயதுதான் அம்மா" என்ற தாயிடம், "இளம் பெண். நம் ஜோதி வயதுதான் இருக்கும் ஒன்றும் பயனின்றி இறந்து விட்டாள்" என்றான் மொட்டையாக.

சின்னப் பெண், வாழ வேண்டியவள், விதி முடிந்து விட்டது. வேதனை தாங்கவில்லை காந்திமதிக்கு. மெல்ல தானும் சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

ஆனால் தீபாவுக்கு அது உறைக்கவில்லை. ராஜனின் முகவாட்டமே அவள் மனதை நிறைத்து விட்டிருந்தது. "அவள் உயிரைக் காக்கத்தான் இவ்வளவு நேரம் போராடினீர்களா?" என்று மெல்லிய குரலில் வினவினாள்.

“ஆமாம்” என்றபடி கையில் இருந்த பானத்தை மெல்ல குடித்தான் அவன். “அவளுக்கு இதயத்தில் பழுது உள்கவர் கிட்டதட்ட இற்றுப்போய் விட்டது. இருபது வயதுக்குள் தான் இருக்கும். துடிப்பும் ஆர்வமுமாக வாழ வேண்டிய பெண். எத்தனை போராடியும் எல்லாம் வீணாகிப் போயிற்று. எல்லா ரையும் ஏமாற்றிவிட்டுப் போயே போய் விட்டாள்” என்றான் வேதனையுடன்.

கேட்கக் கேட்கக் காந்திமதிக்கு நெஞ்சு தவித்தது அதற்கு நீ என்னடா செய்வாய்? அதுதான் உன்னால் முடிந்த அளவு பாடுபட்டாயே. அதையே நினைத்து மறுக்காதே. வேறு பேச்சு பேசு. இன்று நம் வீட்டுச் செண்பகம் பூ...” என்று பேச்சையே மாற்ற முயன்றார்.

ஆனால் மகனோ அதிலேயே நின்றான். “அந்த பெண் கூட ஒரு செண்பகப் பூவைக் காதோரம் செருகி இருந்தாள். அம்மா அதோடுதான் ஆபரேசன் தியேட்டருக்குள் வந்தாள் அமைதியாகத்தான். எதற்கும் தயாராகவே இருந்தாள், அப்புறம்...எல்லாம் முடிந்த பிறகு அவளுடைய முறைப் பையனாம்- அவன் துடித்த துடிப்பு அந்தப் பூவைப் பார்த்ததும் இந்தப் பூவில் வாசனை இருக்கிறது” உன் உடம்பில் உயிர் இல்லையே என்று செத்தவள் முகத்தை மூடக்கூட அவன்விடவில்லை. இப்போது முடிவிட்டால் இனி ஒருதரம் அவளைப் பார்க்க முடியாதே என் வாழ்வு முழுமைக்கும் இந்த ஒரு தோற்றம்தானே டாக்டர் என்று அவன் கதறியபோது, அம்மா எனக்கு உங்கள் நினைவுதான் வந்தது” என்று சோபாவை விட்டு எழுந்து தரையில் அமர்ந்து காந்திமதியின் மடியில் முகம் சாய்த்துக் கொண்டான்.

அவர் கையைத் தன் கையில் எடுத்து “நீங்களும் இப்படித்தான் துடித்தீர்களா அம்மா அப்படி என்ன ஒரு பற்றுதல் அம்மா; வாழ்வு முழுமைக்கும் என்றானே அது எத்தனை ஆண்டுகளோ யார் அறிவார்? இதே நினைவில் வாழ்ந்து முடித்து

விட முடியுமா? நீங்கள் வாழ்கிறீர்களே அம்மா உங்களைப் போலவே அவனும் இருப்பானோ? அம்மா அவன் முகத்தை என்னால் மறக்க முடியவில்லையே” என்று காந்திமதியின் கையில் தன் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டான் ராஜன்.

★ ★ ★

தாயையும் மகளையும் தனித்திருக்க விட்டு விட்டுக் காலி தம்ளருடன் ஓசையற்று விலகிப் போனாள் தீபா.

மீண்டும் படுக்கையில் வந்து விழுந்தாள். ஆனால் வெகு நேரம் ஆன பிறகும் உறக்கம் வர மறுத்தது.

இருபது வயதுப் பெண்ணுக்காக உருகினானே. அந்த வயதை எட்டு முன்பே தீபாவின் உயிர் பறக்கப் போகிறதே அதை அறிந்தால் என்ன சொல்வான்?

இன்று மறைந்த அவள் அந்தக் காதலனின் நினைவிலே னும் வாழுவாள். அதுவே அவளது பாக்கியமும் கூட ஒரு வேளை....தூர்பாக்கியமோ? தனியே அழியாமல் இன்னொரு வாழ்வையும் அழிப்பதாக ஆகுமோ?

இதில் யாரை எண்ணிப் பரிதாபம் கொள்வது? பிறந்தும் ஒரு பயனும் இன்றி அரைகுறையில் முடிந்தவளையா? இன்னமும் பல்லாண்டு காலம் நினைவிலேயே ஏங்கித் தவிக்க இருக்கும் அவளையா?

அப்படி ஒருவன் இருக்கிறான் என்ற நினைவு கூடச் சாகும் தருவாயில் அமைதி தருமோ? தைரியம் வருமோ.

அந்தப் பெண் அமைதியாக இருந்தால் என்றானே தன்னால் முடியுமா?

எண்ண அலைகளின் இறுக்கம் தாளாமல் தீபா எழுந்தாள்.

தலைவலி வந்துவிடுமோ என்ற பயம் வேறு.

தோட்டத்தில் சற்று நேரம் அமர்ந்து வர எண்ணி எழுந்து சென்றாள்.

16

தோட்டத்தில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கவும் “சீசர்” ஓடி வந்தது.

“கெய்சர்” “சீசர்” என்ற அந்த இரு நாய்களும் இரவு முழுமையும் தோட்டத்தில் சுற்றிக் காவல் காக்கும்.

“ரோமாபுரித் தலைவனையும் ஜெர்மனிய சக்கர வர்த்தி”யையும் நாய்களாக்கி விட்டார்களே? என்று தீபா சிரிப்பதும் உண்டு.

“பேசாதிரு சீசர்” என்று நாயை அடக்கிவிட்டு மேலே நடந்தாள்.

நித்தியமல்லிப் பந்தல் அருகில் வரும்போது மல்லிகை மணத்துடன் வேறு ஒரு வாசனையும் முக்கு உணர்ந்தது.

சிகரெட்.

ராஜனா?

திரும்பி விடலாமா? என்று எண்ணுகையிலேயே ‘ஜோதியா? வா’ என்று அவன் குரல் அழைத்தது.

சிமெண்ட் இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்து இருந்தவன் எதிரே இருந்த...

சிமிண்டு இருக்கையைக் காட்டி “உட்கார்” என்றான்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் அமர்ந்தாள்.

“உனக்கும் தூக்கம் வரவில்லையா?” இவன் வினவினான்.

“ஆமாம் அந்தப் பெண் அவரைப் பற்றி, நினைத்தேன். அமைதியுடன் எதற்கும் தயாராக இருந்தாள் என்றீர்களே. எப்படி என்று எண்ணினேன்.”

ராஜன் குரலில் வேதனை மிக; “எனக்கு அந்த இளைஞனின் நினைவுதான் ஜோதி. என்னமோ அவனை மறக்கவே முடியவில்லை” என்றான்.”

அவன் வேதனைப் படுவதைக் காணக் காண தீபாவுக்கு மனதில் வலித்தது. “நீங்கள் ஒரு டாக்டர். இப்படி எல்லாம் உணர்ச்சி வசப்படுகிறீர்களே, நீங்களே மனம் தளர்ந்தால் நோயாளிகளும் அவர்களுடைய உறவினர்களும் என்ன ஆவார்கள்? யோசியுங்கள்” என்றாள் மிருதுவான குரலில்.

“டாக்டரும் மனிதன் தானே ஜோதி. அதோடு மனித உணர்ச்சிகள் மற்றவரை விடவும் அதிகமாகவும் இருந்தாக வேண்டும். நோயாளிகளின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் அல்லவா? இருக்கும் உணர்ச்சிகளைப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் முன்னிலையில் மறைத்துக் கொள்ளப் பயின்றிருக்கிறோம். அவ்வளவுதான். ஆனால் தனிமையிலும் அதை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டுமானாலும் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்; என்றான் ராஜன்.

“ஆனாலும் இதுபோலும் எத்தனையோ பார்த்திருப்பீர்கள்...”

அவன் குறுக்கிட்டான். “இதுபோலப் பார்க்கவில்லை ஜோதி. சாவு நெருங்குகையில், சூழ உள்ளோரின் நகாசுப் பூக்கள் உதிர்ந்து அசிங்கமான உண்மைகள் அருவெறுக்கத் தக்க வகையில் நிர்வாணமாக தெரியப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அதுவேறு...இது வேறுதான்.”

“கண்ணுக்கு மறைந்த ஒன்று. கருத்தை விட்டும் விரைவில் மறைந்துவிடும் என்று ஆங்கிலப் பழமொழி படித்தேன்.”

“எவனாவது அரைவேக்காடு எழுதியிருப்பான்.”

“ஆனால் மறைந்துவிட்ட ஒன்றுக்காக, இருப்பவர் வாழ்வு முழுமையும் வீணாக்குவதா?”

“வீணாகிப் போவதாகவா நீ நினைக்கிறாய்? இல்லை ஜோதி. இத்தகைய அன்பை அடைவதே ஒரு முழுமை பரிபூரணத்துவம் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த மாதிரி மன இணைப்பை பெறுவதே பாக்கியம் ஜோதி.”

“பின்னே அந்த இளைஞனை நினைத்து நீங்கள் ஏன் வருத்தப்படுகிறீர்கள்?” என்று அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் கேட்டாள் தீபா.

“என் வருத்தமெல்லாம் இத்தகைய அன்பை அறிந்த இருவர் இணைந்து வாழ முடியாமல் போயிற்றே என்பதுதான். அம்மாவை எடுத்துக் கொள். சித்தப்பா வாழ்ந்திருந்தால் உலகத்துக்கே ஓர் எடுத்துக் காட்டாய் அவர்கள் வாழ்வு அமைந்திருக்கும்.” மேலே பேச முடியாமல் தவித்தான். சற்று கழித்துத் தொடர்ந்தான்.

“அதே போலத்தான். அந்த இளைஞனும் இருந்தானே அந்தப் பெண் மயக்கம் கொடுக்கு முன், அவளுக்கு வேறு யார் நினைவும் இல்லை. பரிதாபத்துடன் அவனையேதான் பார்த்தாள். அந்தப் பரிதாபம் அவனை எண்ணித்தான்” தான் பிழைப்பது மிகவும் அரிது என்று அவளுக்குத் தெரியும் ஆனால் அவள் தன்னைப் பற்றிச் சிறிதும் எண்ணவில்லை அவனைத் தன் அருகில் அழைத்து “தேரியமாக இருங்கள்” என்றாள். அத்தகைய பெண்ணும் அவனும் இணைந்து வாழ விதி இடம் கொடுக்கவில்லை. அதுதான் ஜோதி எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது.

அவனது குரல் தழுதழுத்தது.

தீபா அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“எப்படியோ போனவள் போய்விட்டாள். இருப்பவர்கள் தனித்து வாழாமல் இன்னொரு துணையைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். ஏன் நான் ஒரு பெண்ணை விரும்பி அவளுக்கு இந்த மாதிரி மரணம் நேர்ந்தால் நானும் அம்மாவைப் போலத் தனியாகவேதான் வாழ்ந்து முடிப்பேன்.”

அவனது குரலில் தெளிவும் உறுதியும் இருந்தன.

தீபாவுக்கு உடல் சிலிர்த்தது. கண்களில் நீர் மல்கி நெஞ்சுக் கூட்டினுள் என்னவோ செய்தது. நிலையை லேசாக்க எண்ணி நகைத்தாள்.

“என்ன?” என்றான் அவன் திகைப்புடன்.

“பின் என்னவாம்? ஒரு காதலிக்கே வழியைக் காணோம் அவளையும் கொன்று அவள் நினைவில் நீங்கள் வாழ்ந்தும் முடித்து விட்டீர்களே” என்று மீண்டும் சிரித்தாள். “சரியான பால்காரி கதைதான்.”

அப்பொழுதுதான் கற்பனை உலகில் மிதப்பதை அவனும் உணர்ந்தான். லேசாகச் சிரித்துவிட்டு “அந்த இளைஞனின் நினைவில் எங்கேயோ போய் விட்டேன் ஜோதி. நான் கடை சியாகப் பேசியதை மனதோடு வைத்துக் கொள். அம்மாவுக்கு தெரிந்தால் வருத்தப்படுவார்கள்” என்று எச்சரிக்கை செய்தான்.

“அட்டே நல்லவேளை சொன்னீர்கள். நானானால் இங்கே இவ்வளவு முக்கியமான சேதி சொல்லிவிட்டீர்களே, ஊரெல்லாம் பரப்ப வேண்டுமே? எங்கே ஒலி பெருக்கி வாங்குவது என்று அல்லவா யோசித்துக் கொண்டு இருந்தேன்” அவள் கண்களை அகல விரித்து சாது போலச் சொன்னாள் தீபா.

அவன் இன்னும் சற்று அதிகமாக சிரித்தபடி “சாரி, சாரி, அவசியமற்று எச்சரித்து விட்டேன் வாபஸ்” என்றான்.

அவன் வருத்தம் மாறிச் சிரிப்பதைக் கண்டு அவள் மனம் துள்ளியது. மகிழ்ச்சியைக் காட்டாமல்” எது வாபஸ்? மனதோடு வைத்துக்கொள் என்றதா? அப்படியானால் இப்போது போய் அம்மாவை எழுப்பிச் சொல்லிவிட்டுமா?” என்று மேலும் அவனை வம்புக்கு இழுத்தாள்.

அவனது குரலில் அடக்கமாட்டாத நகையொலி கலந்தது. “ஒருநாள் என்னிடம் நன்றாக உதை வாங்கப் போகிறாய்” என்று மிரட்டினான்.

“உங்கள் வாடிக்கையாளர்களை எப்படிப் பெருக்கிக் கொள்கிறீர்கள் என்று இப்போது அல்லவா தெரிகிறது” என்று இணைந்து நகைத்தாள் அவள்.

கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கும்போதே இப்படி இரவு நேரத்தில் ஓர் இளைஞனுடன் தனியே அவள் பேசுவதை, அத்தோடு நில்லாது சிரிப்பதை அம்மா கண்டால் எவ்வளவு திட்டு விழும் என்ற நினைப்பு வந்தது. கூடவே தப்புதானே என்றும் தோன்றிற்று. இவ்வளவு நேரம் கூட எப்படிப் பேசிக் கொண்டு இருந்தேன் என்று தனக்குத்தானே வியந்தபடி எழுந்தாள்.

“உள்ளே போகலாமா? பசலில் தனியே ஒருவரிடம் பேசிச் சிரித்தால் கூட என் அம்மா டோஸ் விடுவார்கள் மற்றவர்கள் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள் என்பார்கள்.

“ஆனால் நீ அந்த அன்னையை விட்டே பிரிந்து வந்து விட்டாயே! ஏன் ஜோதி?”

ஏன்?

தீபாவின் புன்னகை மறைந்தது.

சற்றுப் பேசாது இருந்துவிட்டு “ப்ளீஸ்...” என்று கெஞ்சுவது போலக் கைகளை நீட்டினாள்.

“ஆல்ரைட் ஆல்ரைட் விட்டுவிடு” என்று அவனும் எழுந்தான்.

“இனி இதுபோலக் கேட்பதே இல்லை. சரிதானா? ஆனால் உன் உறவினரை எல்லாம் பார்க்க வேண்டும் போல ஓர் ஆவல் எனக்கு” என்று அவளுடன் நடந்தான்.

தன் குடும்பத்தாருடன் அவனைச் சேர்த்து கற்பனை செய்தாள் தீபா. அப்பாவுக்குப் பிடித்துவிடும் அம்மாவுக்கும் தான், பிரபா... அம்மாடி என்று துள்ளி விழுந்தாள் தீபா.

அவளைப் பிடித்து நிறுத்தி “என்ன ஜோதி என்ன?”

என்று வினவினான் அவன்.

“ஏதோ கால்மேல் உராய்ந்து ஓடுவது போல...”

“எலியாருக்கும்” என்றான் சாவதானமாக.

“எலியா!” என்றாள் அவள் நடுக்கத்துடன்.

“ஆமாம், எலியேதான். இங்கே எலி சாதாரணம். தஞ்சை நெற்களஞ்சியம் அல்லவா? அதைத் தின்பதற்கு எலிகள் களஞ்சியமும் இங்கேதான். இதுகூடத் தெரியாமலா மகாராணி இரா உலாவந்தாய்!” என்று மட்டம் தட்டினான் அவன்.

சமாளித்துக் கொண்டு, “இங்கே பூனை இருக்கிறதே எலி இராது என்று நினைத்து விட்டேன்” என்று பதிலுக்கு அவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே மடக்கினாள் அவள். “நான் புலியல்ல. பூனைதான்” என்றவன் “உன் பெயர் ஜோதி அல்ல. உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்” என்றான்.

“தீபாவுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.”

17

“உன் பெயர் ஜோதி அல்ல, உண்மையைக் கண்டு பிடித்து விட்டேன்!”

கரையில் மோதும் கடல் அலைபோல தீபாவின் காதுகளில் அவன் குரல் வேகமாக மோதியது.

உண்மையை எப்படிச் கண்டுபிடித்தான்?

அப்படியானால் அவளைப் பற்றிய எல்லா உண்மைகளையுமே அவன் கண்டுபிடித்து விட்டானா? அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

அந்த அதிர்ச்சியில் அவளுடைய வாய் அடைத்துப் போய் விட்டது. தலைகூட லேசாக வலிப்பது போல இருந்தது.

இதற்குள் ராஜனே “உன் பெயரை நான் சொல்லட்டுமா?” என்றான்.

“என்ன...என்ன சொல்கிறீர்கள்?” அவள் திகைப்பில் திண்டாடினாள்.

“உன் பெயர் ஜோதி அல்ல வாயாடி!”

சொல்லிவிட்டு அவன் குலுங்க குலுங்கச் சிரித்தான்.

அப்போதுதான் அவளுக்கு போன உயிர் திரும்பி வந்தது.

ஒரு கணத்தில் எப்படிப் பயந்து போனாள்.

ஒழுங்காக முச்சுவர முறுவலித்தாள். “ஓகோ உங்களுக்கு சலாம் போடவில்லை என்றால் உடனே வாயாடிப்பட்டம் சூட்டிவிடுவதா? எல்லாம் அம்மா உங்களை வளர்த்திருக்கும் அழகு. அளவு மீறிச் செல்லம் கொடுத்து விட்டார்கள்.”

“அம்மா வளர்த்த வகை சரியில்லை என்றால் வேறு யாரிடம் பொறுப்பைக் கொடுக்கலாம்? என்னிடம் எங்கே குற்றம் என்று தூண்டித் துருவுகிறாயே உன்னிடம் தரலாமா?” அவன் கேலியாகக் கேட்டான்.

“ஆயிரம் ரூபாய் அலவன்கடன் தந்தால்கூட அந்தப் பொறுப்பு வேண்டாம் சாரே?” என்று விளையாட்டாய் மறுத்துவிட்டு வீட்டினுள் சென்றாள் தீபா.

உதடுகளில் ஒரு புன்னகையுடன் அவளையே பார்த்தான் ராஜன்.

அடுத்த சில நாளில் ராஜனிடம் ஒரு மாற்றத்தை தீபா உணர்ந்தாள்.

அவன் வழக்கம் போல அவளுடன் பேசினான். அவளைக் கேலி செய்தான். ஏவினான். சிரித்தான். ஆனாலும் அவனிடம் ஏதோ ஒரு மாறுதல். அது என்ன என்பதை அவளால் நன்றாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவனிடம் வித்தியாசம் இருந்தது என்பது மட்டும் நிச்சயமாகப் புரிந்தது.

முன்பெல்லாம் பேச்சில் அவனை மடக்கிவிட வேண்டும். என்ற போட்டியில் மட்டும் அவள் பேசுவது போல் தோன்றும் ஆனால் இப்போது அவளுக்காக விட்டுக் கொடுத்தான்.

அவளோடு ஒத்து பேசினான். “அரச குமாரி இப்படிப் போலி முத்தா போடுவாள்” “ரிஷிபத்தினி நைலக்ஸ் கட்டுவாளா” என்று கேலி செய்கிறவன். இப்போது “பொம்மைக்கு இந்த ஜிகினா அலங்காரம் நன்றாக இருக்கிறது” என்றான். காந்தி மதிகூட..., “அப்பாடி ஒருவழியாகச் சண்டையை விட்டீர் களே” என்று கூறும் அளவுக்கு இணைந்து பேசினான்.

இவை அனைத்தையும்விட அலுவலக அறையில் தனித்து வேலை செய்யும் பொழுதும், மற்றும் அவனும் அவளுமாகத் தனியே பேச நேர்கையிலும் அவனது பார்வை ஓர் ஆவலுடன் தன் மீது படிவதை அவள் உணர்ந்தாள். என்னவென்று புரியாத குழப்பமும் தயக்கமுமாக அவள் அகன்றுவிடுவது உண்டு. ஆயினும் இந்தப் பார்வையில் தன் மனதில் ஒருவித மகிழ்ச்சி உண்டாவதை அவள் உணர்ந்தாள்.

★ ★ ★

மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் நடத்திய பொருட் காட்சி ஒன்றிற்கு தீபாவை அழைத்துச் சென்றான் ராஜன்.

அங்கே “என் தாயாருடைய கம்பானியன் ” என்றே அவன் அறிமுகம் செய்து வைத்த போதிலும் மற்றவர்களின் பார்வையில் குறுகுறுப்பை உணர்ந்தாள் தீபா.

அதிலும் ஒரு சீனியர் மாணவன் “அவ்வளவுதான் என்று நீங்களே சொல்வதானால் ஒப்புக் கொள்கிறோம் சார்” என்று கேலியாக சொன்னபோது சுற்றியிருந்த அனைவரிடமும் அலையலையாகச் சிரிப்பு பரவியது. தீபாவுக்கோ முகம் ரத்தம் போல் சிவந்து போயிற்று.

முறை மாப்பிள்ளையான வேணுவோடு யாராவது தன்னை இணைத்துப் பேசும்போது எரிச்சல் எரிச்சலாக வருமே; இப்போது அப்படி இல்லையே என்று அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. இனம் புரியாத மகிழ்ச்சியும் உண்டாயிற்று.

வீட்டுக்கு வந்ததும் வழக்கம் போல இரவில் படுத்ததும், அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை அசைபோட்டாள் தீபா. நினைத்த அளவிலேயே தன் முகம் இன்பத்தில் சிவப்பதை உணர்ந்தாள்.

இந்த மாதிரி ஜாடைப் பேச்சுகளைக் கேட்க நேர்ந்தால் பொறுமையற்று எரிந்து விழுவது அவள் பழக்கம் இப்போது மட்டும் துள்ளுவது ஏன்?

மற்றவர் கண் சிமிட்டிச் சிரிக்கையில் நெஞ்சில் பரபரப்பு மிகுந்து இதயம் வேகமாக துடிப்பது ஏன்?

ஒருவேளை...யோசிக்க யோசிக்க தீபாவுக்குத் தலையை வலிப்பது போல் இருந்தது-வலிப்பது போல என்ன? வலிக் கவே தொடங்கிவிட்டது.

முகம் வாட மாத்திரைகளை எடுத்து விழுங்கி விட்டுப் படுத்தாள்.

நெஞ்சைவிட்டு நீங்காத நினைவுகள் மீண்டும் அலை பாய்ந்தன.

புரிகிறதோ, இல்லையோ? இனிமையாக இருக்கிற இதைப் பற்றி ஆராய்ந்து தலைவலியை இழுப்பானேன்?

நடப்பது போல் நடக்கட்டும் என்று நினைத்தபடியே தூங்கிப் போனாள் அவள்.

18

சென்னையில் நடந்த ஆராய்ச்சி கூட்டம் ஒன்றில் கலந்து கொள்வதற்காக வெளிநாட்டு மருத்துவர் குழு ஒன்று வந்தது. கூட்டம் முடிந்த பின் தென்னாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க முனைந்தது. அந்தக் குழு அவர்கள் தஞ்சையை அடைந்தபோது அவர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் பொறுப்பு ராஜன் மீது விழுந்தது.

அறிமுக விருந்துக்கு தீபாவையும் உடன் அழைத்தான் ராஜன். முதலில் தீபாவுக்கு ஒரே யோசனை பொருட்காட்சி அன்றே எல்லோரும் ஒரு மாதிரி சிரித்தார்களே.

ஆனால் அவனோடு செல்ல ஆசையாகவும் இருந்தது ராஜனின் அருகாமையில் இன்னும் சற்று நேரம் கழிக்கலாமே என்று மனம் தவித்தது.

காந்திமதியும் போய் வருமாறு வற்புறுத்தினார். கொஞ்ச நாளாக இவர்கள் இருவரையும் அவர் கவனித்துக் கொண்டு தான் வருகிறார். “நல்ல பொருத்தம்” என்று மனதுக்குள்ளேயே முடிபோடத் தொடங்கி விட்டார்.

காந்திமதியும் சொல்லவே ராஜனுடன் தீபா புறப்பட்டாள்.

★ ★ ★

அந்த வைத்தியர் குழுவில் இரு பெண்கள் இருந்தனர் அவர்களில் ஜீன் என்ற ஒருத்தி. அவளுக்கு இருபது இருபத்

தைந்து வயது இருக்கக்கூடும் என்று நினைத்தாள் தீபா. அவளோ முப்பதுக்கும் மேல் என்றாள். அவளுக்கு தீபாவை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று “ஜோட்டி ஜோட்டி” என்று ஒட்டுதலாகப் பழகினாள்.

“மிஸ்டர் ராஜன்” இதுயார்? உங்கள் மிஸஸ்ஸா?” என்று ஜீன் கேட்ட பொழுது தீபாவுக்கு முகம் சிவந்து விட்டது.

தீபா என்ன சொல்லுகிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ராஜன் சற்று நேரம் பதில் சொல்லவில்லை. தீபா மவுனம் சாதித்தாள்.

எனவே ராஜன் பேசினான். “நோ நோ, என் அசிஸ் டன்ட்” என்றான். அப்படிதான் மற்றவர்களுக்கும் அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

“மிஸ்டர் ராஜன் உங்கள் கேல்பிரண்டு....” என்று ஒரு டாக்டர் ஏதோ சொல்ல வந்தபொழுது, ராஜன் அதை மறுக்க வில்லை. புன்னகையுடன் தூரத்தில் நின்ற தீபாவை நோக்கி னான்.

“ஜோட்டி டாக்டர் ராஜன் வெரி நைஸ்மேன் அவரையே லைஃப்பார்ட்னர் ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள் ஜீன். “எங்கள் நாட்டில் எல்லோரும் அப்படித்தான் அசிஸ்டென் டையோ செகரட்டரியையோதான் ஆண்கள் மணந்து கொள் வார்கள்” என்றாள் விளையாட்டாக.

தீபாவுக்கு இனித்தது. பதில் சொல்லாமல் புன்னகைத் தாள்.

ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்க எல்லோரும் புறப்பட்டார்கள். சர சுவதி மகால், அரண்மனை, கோட்டை எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். பெரிய கோயிலைக் கண்டு அனைவருமே பிரமித்துப் போயினர். தட்சிணாயண உத்தராயண நிழல் தரையில் விழாமல் கட்டப்பட்டு இருந்த கோபுரத்தின் நுட்பமான கலைத் திறன் கண்டு வியந்தனர். ஒரே கல்லால் ஆன நந்தி பிரகாரத்

துச் சித்திரங்கள் அனைத்தையும் காட்டி விளக்கம் கூறி அவர் களை வாயை பிளக்க வைத்தான் ராஜன். முருகன் சன்னதியில் உள்ள சுரங்கத்தில் இறங்கிப் பார்க்க ஆசை கொண்டனர் சிலர். இப்போது வழியை முடி விட்டதைக் கூறினான் அவன்.

மறுநாள் கல்லணைக்குப் போனார்கள். என்ஜினியரீங் படிப்பு தோன்றாத காலத்திலேயே கரிகாலன் என்ற சோழ மன்னன் கட்டிய அணை அது என்று ராஜன் சொல்ல, விருந்தினர் வியந்தனர்.

கல்லணையில் குளித்து மதிய உணவு கொண்டனர். சிறிது ஓய்வுக்குப் பின் திருச்சி சென்றனர். திருவரங்கம், திருவானைக்காவல் பார்த்து விட்டு மலைக் கோட்டைக்கு வந்தனர்.

இதுதான் மலைக்கோட்டை ஏறிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று” என்று ராஜன் கூறவும் தீபாவுக்கு “ஷாக்” அடித்தது. எப்படி மலை ஏறுவது?

டாக்டர் ராமநாதன் சொன்னது அப்படியே அவள் காதில் ஒலித்தது.

“தீபாம்மா உன் இதயத்துக்கு அதிக வேலை கொடுக்கக் கூடாது. கொடுத்தால் அதைக் கட்டுப்படுத்தும் முளைப் பகுதிக்கு அதிக வேலையாகும். ஏற்கனவே கட்டியால் பாதிக்கப்பட்டு வரும் இடம் அது. மேலும் பாதிப்பு ஏற்பட விடக்கூடாது. மனதிலும் பரபரப்புக்கு இடம் தராமல் அமைதி யாக இருக்க வேண்டும்”

“நான் மேலே வரவில்லை” ராஜனிடம்.

“இதென்ன பிகு!” என்று அதிசயித்தான் ராஜன். “ஜோதி, ஜோதி, அழகாக ஏறி வந்தாயானால் ஓர் அழகான பூசணிக்காய் உண்டியல் வாங்கித் தருவேனாம். தொல்லை பண்ணாமல் ஏறிவாம்மா” என்றான் விளையாட்டாக எண்ணி.

“என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என்றாள் அவள்.

“கால் வலிக்கிறதா? நான் உன்னை தூக்கிப் போகட்டுமா?” என்று இவன் கண்களை சிமிட்டினான்.

“உங்களுக்காக அவர்கள் எல்லாம் காத்திருக்கிறார்கள். தயவு செய்து போங்கள்” என்று தீபா கொஞ்சலாகச் சொன்னாள்.

அவள் இவ்வளவு தயங்கவே ராஜன் யோசனையோடு “இது என்ன அசட்டுத்தனம் ஜோதி? அசதியாக இருக்கிறதா?... இல்லையா? பின் ஏன் தயங்குகிறாய்? ஏனென்று அதையேனும் சொல்லு” என்றான் கனிவாக.

என்னவென்று இவனிடம் சொல்வது? உள்ளே திரண்டெழுந்த வேதனையை மறைத்தபடி “வரவில்லை என்றால் விடுங்களேன்” என்று வேறு பக்கம் திரும்பினாள்.

கோபத்துடன் அவளைப் பிடித்துத் திருப்பினான் ராஜன் “இவர்கள் எல்லாம் உன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? இப்போது நீயாக வராவிட்டால் கையைப் பிடித்து தரத் தவறுவென்று இழுத்துப் போய்விடுவேன். மரியாதையாக வா” என்றான் அடிக் குரலில்.

அதற்குள்ளாக “வாட் ஜோட்டி? நேரம் ஆகிறது” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டபடி ஜீன் வந்தாள்.

தீபாவுக்கு தர்மசங்கடமாகி விட்டது, “தலைவலி வந்தாலும் தான் மாத்திரை கைப் பையில் இருக்கிறதே” என்று தைரியம் தோன்றியது. “இதோ வருகிறேன்” என்று ஜீனுடன் மெல்ல மலையில் ஏறத் தொடங்கினாள்.

அருகில் வந்து “இதென்ன ஜோதி திடீரென்று இப்படிச் செய்துவிட்டாய்? பழனியில் மலை ஏறியதாகச் சொன்னாயே? பழநிமலை ஏறியவளுக்கு இது பிரமாதமா?” என்று எரிச்சல் மறையாமலே கேட்டான் ராஜன்.

நின்று “அப்போது...” என்று தொடங்கிய தீபா கப் பென்று அடங்கினாள்.

“அப்போது...” என்று விடாமல் கேட்டான் அவன்.

“ஒன்றுமில்லை” என்று தோளைக் குலுக்கிவிட்டுப் படியேறத் தொடங்கினாள் தீபா.

இடமும் வலமுமாக இங்கும் அங்குமாக சென்று படி ஏறினால் இலகுவாக இருக்கும் என்று யாரோ சொன்ன நினைவு வந்தது. அதுபோலவே மெல்ல ஏறினாள்.

அவளைக் கோபமாக முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு விருந்தினருடன் முன்னே சென்றான் அவன்.

தாயுமானவர் கோயிலை அடைகையில் சற்று முச்சு வாங்கிய போதும் அதிக கஷ்டமாக இல்லை தீபாவுக்கு.

தாயுமானவர் கோயிலில் உள்ள சிலைகளையும் சித்திரங்களையும் எல்லோரும் வெகுவாக ரசித்தனர்.

ஒரு வட்டத்தில் வரைந்திருந்த ஒரு தலை பல உடல் குரங்கின் சித்திரம் அனைவரையும் கவர்ந்தது. “ஒவ்வோர் உடம்புடனும் அந்த ஒரே தலை கச்சிதமாகப் பொருந்துகிறதே” என்று வியந்தனர்.

“கிரேட் ஜோட்டி” என்று பரவசத்துடன் கூவினாள் ஜீன். அஞ்சியதுபோல ஒன்றும் நேராததால் தீபாவுக்கு ஜீனுடைய உற்சாகம் தொற்றிக் கொண்டது.

உச்சிப்பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் செல்லும் வழிப்படிகள் சற்று சரிவாகையால் மாறி மாறி சென்றனர். ஏறுவதும் நின்று சுற்றிலும் உள்ள இயற்கை அழகை ரசிப்பதுமாக எல்லோரும் சென்றனர்.

மணி அருகில் செல்லும் போது, “ஜோட்டி உன்னை யாரோ வெறித்துப் பார்க்கிறான்” என்றாள் ஜீன்.

அவள் காட்டிய திசையில் திரும்பிப் பார்த்த தீபா திகைத்தாள்.

அங்கே அவளை வெறித்துப் பார்த்தபடி சிலையாக நின்று கொண்டு இருந்தான் - வேணு.

19

தீபா வீட்டைவிட்டு வந்து ஆறுமாதத்திற்கு மேலாகிவிட்டது.

இந்த நீண்ட காலத்தில் பெற்றோருடனோ, உற்றாருடனோ அவள் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. தொடர்பு கொள்ள முயற்சிக்கவும் இல்லை.

அம்மா, அப்பாவை, அருமைத் தங்கையை அவள் நினைப்பது உண்டு. ஆனால் அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதக் கூட முயற்சிப்பது இல்லை.

தான் இங்கே இருப்பது யாருக்கும் தெரியக் கூடாது யாருக்குமே தெரியக் கூடாது. அதுதான் தனக்கு அமைதி, அதுதான் தனக்கு சலனமற்ற வாழ்க்கை என்று அவள் நினைத்தாள்.

அறியாதவர் தெரிந்தவர் என்று ஒரு காக்காய் குருவியைக் கூட இந்த ஆறுமாத காலத்தில் அவள் சந்தித்தது இல்லை.

இன்று-

வேணு-

வேறு யாரும் என்றால் கூடப் பரவாயில்லை. அவளது வாழ்க்கை வில்லன், அவன்.

எங்கெங்கோ, எப்படி எப்படியோ தப்பி ஓடும் சினிமாக் கதாநாயகி, கடைசியில் வில்லன் மேலே மோதிக் கொண்டது போல ஆயிற்று!

அவனைப் பார்த்ததும் தீபா அடைந்த அதிர்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அவள் உடம்பே ஆடிப்போயிற்று. முன்னப் பின்னே, அசைய முடியாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

முன்னே சென்று கொண்டிருந்த ராஜன், தீபாவும் ஜீனும் பின்னே நின்றுவிட்டதை உணர்ந்து, திரும்பிப் பார்த்தான்.

தீபாவும் வேணுவும் ஒருவரை ஒருவர் விழித்து நோக்கிக் கொண்டு இருப்பதை கண்டான்.

“ஜோதி”

அவனது குரல் கேட்டு தீபா விழித்துக் கொண்டாள். அவளை அச்சம்-அதிர்ச்சியெல்லாம் ஒரு நொடியில் ஓடிவிட்டன.

“என் பெயர் ஜோதி. நீயானால் ஜோட்டி ஜோட்டி என்கிறாயா?” என்று ஜீனிடம் உரக்கக் கூறிய தீபா, வேணுவை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். பிறகு ஜீனை இழுத்துக் கொண்டு முன்னே விரைந்தாள்.

“அதுயார் ஜோதி உன்னையே வெறித்துக் கொண்டு நிற்கிறான் மடையன்” என்று புருவத்தைச் சுளித்தான் ராஜன்.

“கழுகுக் கண்” என்று நினைத்தபடி “எவனோ வேண்டுமானால் போய் ஊர் பேர் கேட்டுக் கொண்டு வரட்டுமா?” என்று பொய்யான பணிவுடன் வினவினாள் தீபா.

அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு திரும்பி மேலே நடந்தான் ராஜன்.

★ ★ ★

ராஜனிடம் குறும்பாகப் பேசிச் சமாளித்து விட்ட போதிலும் தீபாவுக்கு ஒரே கலக்கமாக இருந்தது.

வேணு பின் தொடர்ந்து வந்து விடுவானோ?

ராஜன் முன்னிலையில் ஏதேனும் கேட்டு உடைத்து விடுவானோ?

இருக்கிற நாளை இப்படியே நிம்மதியாகக் கழித்துவிட்டுக் கடைசியில் பெற்றோரிடம் ஒடிவிடலாம் என்று நினைத்தாளே, வீணாகிவிடுமோ?

எண்ணி எண்ணி அவள் மனம் பதறத் தொடங்கி விட்டது.

எப்படியோ சமாளித்தபடி ஏறி முடிக்கவும் அபாய முரசு அதிரத் தொடங்கிவிட்டது.

தலைவலிக்கத் தொடங்கியதுமே தீபாவின் முகம் வாடியது. “என்ன ஜோதி?” என்று ராஜனின் குரல் அருகில் கேட்டது.

“தலைவலி” நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“படி ஏறினால் தலைவலி வரும் என்றால் சொல்வதற்கு என்ன? என்றும் இல்லாததற்கு ஒன்பதடி பாய்வாய்” என்று கடிந்தபடி பாக்கெட்டில் கைவிட்டுச் சில மாத்திரைகளை எடுத்தான் ராஜன்.

ஒன்றை மட்டும் எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான். “இதை முழுங்கு சரியாகிவிடும்”

“வேண்டாம். என்னிடமே இருக்கிறது” என்று கைப் பையில் இருந்த மாத்திரைகளை எடுத்துத் திரும்பி நின்று பிரித்தாள் தீபா.

“என்ன மாத்திரை பார்க்கலாம்” என்று கை நீட்டிய வனைக் கவனியாதவள் போல, அவசரமாக மாத்திரைகளை வாயில் போட்டுக் கொண்டு கவரைத் தூர வீசினாள்.

மாத்திரையைக் கொண்டு அவன் எதையும் கண்டுபிடித்து விடுவானோ என்ற பயம் அவளுக்கு.

அவன் சினத்தில் முகம் சிவக்க “திமிரைப் பார்” என்று ஆத்திரமாகச் சொல்லிவிட்டு மறுபுறமாக மலையில் இறங்கத் தொடங்கினான்.

பிடிப்புக்கு ஏதுமற்ற சரிவில் அவன் இறங்குவதைக் கண்டு கலங்கிப் போனான் அவள். “அய்யோ வேண்டாம் விழுந்து விடுவீர்கள் வேண்டாமே ஏன்?” என்றாள் பதட்டத் துடன்.

“அதை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று அவள் பறக்கவிட்ட மாத்திரை சுற்றிய கவரைக் காட்டினான் அவன்.

“என்ன நீங்கள்...” எனுமுன் அந்தத்தாள் காற்றில் பறப் பதையும் அவன் மேலும் இறங்குவதையும் பார்த்த தீபாவுக்கு மறுகணம் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

“வேண்டாம் இறங்காதீர்கள்” என்று அவள் கெஞ்சி யதை அவன் காதுலேயே வாங்கக் காணோம். அவன் முகத் தில் காந்திமதி கூறும் “அந்தப் பிடிவாத” த்தைக் காணவும் “வீட்டில் வேறு மாத்திரை இருக்கிறது. அதை எடுத்துத் தருகிறேன்” என்று அழுதுவிட்டாள்.

“வாட் வாட்? என்று விசாரித்தார் ஒரு நண்பர் “சும்மா ஒரு பந்தயம் நான் வெற்றி பெற்றேன்” என்று கூறியபடியே தீபாவை நோக்கினான் ராஜன்.

திரும்பி நின்று அவன் அறியாமல் விழி நீரைச் சுண்டிவிட்டான் அவன்.

★ ★ ★

மலைக்கோட்டையின் உச்சியில் இருந்து திருச்சி நகரத் தின் எழில் கோலத்தைக் கண்டு களித்தார்கள்.

காவிரி ஆறு, ரெயில் பாலம், திருவானைக்காலில், திரு வரங்கம் கோபுரங்கள் எல்லாமே கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தன. வெளிநாட்டினர் வியந்தனர்.

இவ்வளவு அருமையான காட்சிகளைக் காட்டியதற்காக டாக்டர் ராஜனை புகழ்ந்து கொண்டே கீழே இறங்கத் தொடங்கினார்கள்.

தீபா தள்ளாடினாள்.

மாத்திரை வேலை செய்தது.

அதோடு வேணு இன்னும் அங்கே நின்று கொண்டு இருப்பானோ என்ற அச்சம் வேறு.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராஜன் அவளது நடை தடுமாறுவதைக் கவனித்தான். உடனே அருகில் வந்து அவள் கையைப் பற்றிக் கொண்டான். “உதவி தேவையென்றால் என்னை அழைப்பதுதானே?” என்று உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டான்.

அதை அவள் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அவளது கைத் தாங்கலில் இருப்பது அவளுக்கு சுகமாக இருந்தது. என்றென்றும் அந்தக் கைகளின் பிடியிலேயே இருந்து விடமாட்டோமோ என்று கூட நினைக்க வைத்தது. அவளும் அவன் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

அவன் ஆதரவுடன் அவளை அழைத்து வந்தான். கீழே வந்ததும் ஓரிடத்தில் அமரச் சொல்லி ஓய்வு எடுக்கச் செய்தான். “ஜோதி இப்பொழுது தலைவலி எப்படியிருக்கிறது?” அன்புடன் கேட்டான்.

“சரியாகிவிட்டது” அவள் புன்னகை தவழ நன்றியுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

தஞ்சைக்குத் திரும்ப அனைவரும் காரில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

ஜீனுடன் ஏறப்போன தீபாவை அழைத்து தன் அருகில் ராஜன் அமர்த்திக் கொண்டான்.

“கண்ணை மூடிக் கொண்டு சாய்ந்து கொள்” என்று கூறி விட்டு அலுங்காமல் கவனத்துடன் காரை ஓட்டி வந்தான்.

★ ★ ★

தஞ்சைக்கு திரும்பும் போது இரவு ஆகிவிட்டது.

விருந்தினர்களுக்கு சாப்பாடு படுக்க இடம் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க பத்துமணி ஆபிற்று.

சில டாக்டர்களுடன் பேசிக் கொண்டு இருந்து விட்டுப் பதினொரு மணிக்குத்தான் டாக்டர் ராஜன் கிளம்பினான்.

தீபா அதுவரை அங்கேதான் இருந்தாள்.

அவளை அழைத்துக் கொண்டு ராஜன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அவன் மீண்டும் சென்று விருந்தினர்களுடன் தங்கிக் கொள்வதாக ஏற்பாடு.

எனவே அவள் மட்டும் காரில் இருந்து இறங்கி அவனுக்கு “குட்நைட்” கூறினாள்.

காந்திமதி தூங்கி விட்டார். வேலைக்காரி காத்து இருந்தாள்.

தீபா வீட்டுக்குள் வந்தாள்.

உள்ளே வந்த பின்புதான் ராஜனும் தன் பின்னேயே வருவதை உணர்ந்தாள்.

“நீங்கள் போகவில்லையா?”

அவன் அவளை நோக்கிக் கையை நீட்டினான்.

“என்ன வேண்டும்?”

“மாத்திரை”

அடக்கடவுளே? அவன் இன்னும் அதை மறக்க வில்லையா?

“வீட்டுக்கு வந்து எடுத்துத் தருகிறேன் என்றாயே?”

“அதற்கு இதுதான் நேரமா? எவ்வளவு நேரமாகி விட்டது? இன்று எங்கெல்லாம் சுற்றியிருக்கிறீர்கள்? களைப்பாக இருக்காது! போய்ப் படுங்கள். காலையில் எடுத்துத் தருகிறேன்” என்று அவள் சமாளிக்க முயன்றாள்.

“இல்லை எனக்கு இப்பொழுதே வேண்டும்” அவன் பிடிவாதமாகச் சொன்னான்.

“ஏன் இப்படிப் பிடிவாதம் செய்கிறீர்கள்?”

“நீயாக எடுத்துத் தருகிறாயா? அல்லது நானாக எடுத்துக் கொள்ளட்டுமா?”

அவளது அறைக்குள் செல்ல முயற்சித்தான்.

“வேண்டாம் வேண்டாம்! நானே தருகிறேன்,”

அவளே பெட்டியைத் திறந்து ஒரு மாத்திரையை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

மாத்திரையின் பெயரை அவன் படித்துப் பார்த்தான்.

அவன் முகம் சுருங்கியது.

தீபாவை நோக்கினான்.

அவள் ஒரு குற்றவாளியைப் போல தலை குனிந்து நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

20

ராஜன் ஒரு டாக்டர்.

அதிலும் அவனுக்கு கழுகுக் கண்கள்! “கிரிமினல்” முளை! எதையும் துருவித் துருவி ஆராயக் கூடியவன்!

இந்த மாத்திரையைப் பார்த்ததுமே தீபாவுக்கு என்ன என்பதை கண்டுபிடித்துவிட மாட்டானா?

இவளது வரலாறு திறந்த புத்தகம் ஆகிவிடும்.

அதன்பின் அவளுக்கு அமைதியில்லை.

மீண்டும் பழைய நிச்சயமற்ற வாழ்க்கை.

ராஜனின் அன்பை இழக்க நேரிடுமோ?

அவள் ஒரு நோயாளி- மரணத்தின் வாசலில் நிற்பவள் என்பதால் முன்னெவிட அதிகமாக அவன் அன்பு காட்டக் கூடும். அவளைக் கோபித்துக் கொள்ளவே மாட்டான். சே? அதுதானே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அவள் சாகப் போகிறவள் என்பதற்காக அவள் மீது யாரும் தனியாக அன்போ ஆசையோ பற்றோ பாசமோ காட்டக் கூடாது. அது அவளது சாவை நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும். இந்த நினைவு இருக்கிற கொஞ்ச நாளிலும் அவளது அமைதியைக் கெடுத்துவிடும். அதனால்தானே அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

எப்படியோ கையும் களவுமாக பிடிபட்டாகி விட்டது. இனி தண்டனையை அனுபவித்துத்தான் தீர வேண்டும்.

அவனது தீர்ப்பை எதிர்பார்த்து அவள் குனிந்த தலை நிமிராமல் நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

அவனது குரல் கணீர் என்று ஒலித்தது.

“ஏன் இவ்வளவு விரியமான மாத்திரையை சாப்பிடுகிறாய்? தலைவலி குணமானாலும் உடல் பலவீனம் ஆகிவிடுமே! எந்த மட டாக்டர் இதை சாப்பிடச் சொன்னது?

“கண்ணில் சோர்வு தெரியவில்லையா? பதினெட்டு வயதுப் பெண்ணுக்கு ஒரு சிறு குன்றில் ஏறுவதால் இதெல்லாம் வந்துவிடுமா? இதெல்லாம் அந்த மாத்திரையின் பாதிப்புதான். தயவுபண்ணி இனி அதை சாப்பிடாதே ஜோதி” என்றான் ஒரு தவிப்பு கலந்த வேகத்துடன்.

“சாப்பிடுவதற்கு அது என்ன சர்க்கரைப் பொங்கலா’ என்று சிரிக்க முயன்றாள் அவள்.

“விளையாடாதே ஜோதி” என்று கோபமாக அதட்டினான் அவன். “வந்ததற்கு இப்போது எவ்வளவு மெலிந்து விட்டாய் தெரியுமா? அந்த மருந்து மெல்லக் கொல்லும் நஞ்சு அடிக்கடி பயன்படுத்தினால் பத்து ஆண்டு கூட வாழ மாட்டாய்.”

அவள் நெஞ்சில் சுருக்கென வலித்தது.

பத்து ஆண்டு!

அடேயப்பா எத்தனை காலம்!

டாக்டர் கெடுவைத்த பத்து மாதத்தில் கூடப் பாதிக்கு மேல் தீர்ந்து விட்டது;

கண்ணில் வேதனையுடன் பேச இயலாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

“புரிசிறதா ஜோதி? எனக்கு வாக்குக் கொடு இனி அந்த மாத்திரைகளை பயன்படுத்துவது இல்லை என்று”

அதுவெறும் தலைவலி மாத்திரை என்று அவன் புரிந்து கொண்டதை கண்டு சற்று முறுவல் வந்தது. அவளுக்கு அது வேதனைக்கு மாற்றாகவும் இருந்தது. ‘எனக்காக நீங்கள் ஏன் தான் இப்படி கவலைப்பட வேண்டுமோ?’ என்று சிரித்து விட்டு மேலே பேச இடம் தராமல் “குட்நைட்” என்று கூறிக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

★ ★ ★

ஆனால் அவன் விடவில்லை. மறுநாள் காலையில் அவள் தோட்டத்தில் பூப்பறித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது வந்து விட்டான். அந்த மாத்திரையை அலட்சியமாகப் பயன்படுத்தக் கூடாதாம்.

ராமநாதன் சொல்லாததா? லேசாக “போரடிக்காதீர்கள்” என்று நகர முயனறாள்,

அவன் தடுத்தான், “ஜோதி உனக்கு எத்தனையோ விட்டுக் கொடுத்துதேன் நான். நீ யார் என்று தெரிந்து கொள்வதை கூட....”

“முடியவில்லை என்று சொல்லுங்கள்” என்றாள் தீபா துடுக்காக,

“ஏன் முடியாது? உன் போட்டோவைப் போட்டு பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் கொடுத்தால், மறுநாளே தெரிந்து விடாதோ”

“ஓ!” தீபா திகைத்து நின்றாள்.

“உன் விருப்பத்தை மதித்தே பேசாதிருந்தேன். பதிலாக இந்த ஒன்றில் என் பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடு. காலையில் கண்ணாடியில் உன் முகத்தைப் பார்த்தாயா? உன் முகம் வெளுத்து...

களைத்துச் சோர்ந்திருந்த அந்த வேளையிலும் “அந்த மாதிரி டாக்டர் உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் எனக்குத் தெரியாதே” என்று குறும்புடன் கூறிக் கன்னம் குழிந்தாள்.

அவனுக்கு புன்சிரிப்பு மலர்ந்த போதும் விடாமல் “விளையாடாதே ஜோதி” இனி நீ இந்த மாத்திரையை சாப்பிடக் கூடாது; தலைவலி குணமானாலும் உடம்பு பலவீனப்பட்டு கெட்டுவிடும்” என்று திரும்பவும் சொன்னான்.

“கிளிப்பிள்ளை” என்று சிரித்தாள் தீபா.

“இனி இந்த மாத்திரைகளை சாப்பிடாதே உன் உடம்பை பரிசோதனை செய்து நான் வேறு மாத்திரை எழுதித் தருகிறேன்” என்றான் அவன்.

“அய்யாவின் மாத்திரை எமலோக யாத்ரை என்று புகழ் பெற்றதாயிற்றே” என்று சிரித்தாள்.

அவனுக்குக் கோபம் வந்தது ஆற்றாமையுடன்.

“எதற்கும் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே இருக்க வேண்டுமா ஜோதி? சீரியசாகச் சொன்னாள் கூடக் கொஞ்சம் கேட்கக்கூடாதா?” என்றான் .

அவள் புருவங்களை நெற்றிவரை உயர்த்தினாள் “நீங்கள் சொல்லி நான் கேட்பதா? அப்புறம் ஊர் என்ன ஆவது? அதிசயம் நிகழ்ந்து விட்டது என்று மழை பொழிந்து வெள்ளக்காடாகி விடாதா?” என்று அலுத்துக் கொள்வது போலக் கூறிவிட்டு மேலும் பூக்களைப் பறிக்கத் தொடங்கினாள்.

சட்டென அவளை மல்லிகைப் பந்தல் அடியில் இழுத்தான் ராஜன்.

திகைப்புடன் நிமிர்ந்து அவள் முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏந்தி “மெய்யாகவே புரியவில்லையா ஜோதி” என்று அவனையே பார்த்து மிருதுவாகக் கேட்டாள்.

அவன் பார்வையில் அவள் முகம் சிவந்து திணறிப் போனாள்.

“வந்து வந்து...” என்று அவள் திணறும்போதே ஜோதி என்று காந்திமதியின் குரல் அவளை அழைத்தது.

“விடுங்கள்” என்று அவன் கரத்தை விலக்க முயன்றாள் தீபா.

“நீ வாக்குக் கொடு” என்றான் அவன். அசையவிடாமல் அவளைப் பற்றி நிறுத்தியபடி.

“தயவு பண்ணி...” என்று கெஞ்சியும் அவன் முகத்தில் இளக்கம் காணாமல். “முடிந்த அளவு இனி பயன் படுத்தவில்லை” என்றாள். அவன் பிடி தளரவும் உள்ளே விரைந்தாள்.

டாக்டர் குழுவினரை அன்று இரவு தனது வீட்டுக்கு விருந்துக்கு அழைத்து இருந்தான் ராஜன். அதுபற்றிப் பேசத் தான் தீபாவை அழைத்தார் காந்திமதி.

விருந்தில் என்ன என்ன பண்டம், பலகாரம் வைப்பது என்று இருவரும் விவாதித்தார்கள்.

“அம்மா! அவர்கள் நம் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நம் நாட்டு சாப்பாட்டை சுவை பார்க்கத்தான் அவர்கள் விரும்புவார்கள் என்றாள் தீபா.

நம் நாட்டில் என்ன இருக்கின்றது? வெறும் வற்றல் குழம்பும் அப்பளமும்தான்” என்றார் காந்திமதி.

“நம் நாட்டு இட்லியும், சாம்பாரும் உலகப் புகழ் பெற்றவை அம்மா” என்று தீபா பெருமையாகச் சொன்னாள்.

போகட்டும். அவையாவது இந்த உலகத்துக்கு நமது நன் கொடையாக இருக்கட்டும்” என்று காந்திமதி கேலியாகச் சொன்னார்.

நமது நாட்டு அப்பம் இடியாப்பம் புட்டு பணியாரங்களுடன் மேல் நாட்டாருக்குப் பிடித்த கோழி வகைகளுடன் தயார் பண்ணுவது என்று இறுதியில் முடிவு செய்தார்கள்.

“ராஜன் இருந்தால் அவனிடம் சொல்லிவிட்டு, நாம் வேலையைத் தொடங்கலாம்” என்றார் காந்திமதி.

“அவர் தோட்டத்தில்தான் இருக்கிறார் அம்மா” என்றாள் தீபா.

“அவனும் தோட்டத்தில் தான் இருக்கிறானா?” என்ற காந்திமதி குறும்புடன் தீபாவை நோக்கினாள்.

“இல்லை அம்மா...” தீபா தவித்தாள்.

“நீ பூப்பறித்தாய்? அவன் என்ன செய்தான்? உனக்குப் பூப்பறித்துக் கொடுத்தானா?”

“போங்கம்மா உங்களுக்கு எப்பொழுதும் கேலிதான்”
தீபா ஓடிவிட்டாள்.

★ ★ ★

விருந்துக்கான வேலைகள் தொடங்கின.

தீபாதான் மேற்பார்வை.

ஆனால் அவளுக்கு வேலையில் மனம் செல்லவில்லை.

மல்லிகைப் பந்தலுக்குள் அவளை இழுத்து வைத்துக் கொண்டு “புரியவில்லையா, “ஜோதி?” என்று ராஜன் கேட்டானே, அதுதான் மல்லிகையை வட்டமிடும் வண்டுப் போல அவள் காதுகளில் ரீங்காரம் பாடிக் கொண்டு இருந்தது.

அவன் தொட்ட இடமெல்லாம் இப்பொழுது கூடக் குளிர்ந்தது.

எல்லாம் அவளுக்குப் புதிய அனுபவமாகத் தோன்றியது.

அவளது வாழ்க்கையில் ராஜன் எவ்வளவு முக்கியமான இடத்தைப் பிடிக்க முயற்சிக்கிறான் என்பது இப்பொழுது அவளுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது.

அந்த எண்ணமே அவளுக்குப் பெரும் மலைப்பாகவும் இருந்தது.

21

மாலைக் கன்னியை இருள் விழுங்கத் தொடங்கியது.

மல்லிகையும் முல்லையும் மலர்ந்து மணம் வீசிக்கொண்டு இருந்தன.

தோட்டத்தில்தான் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்து இருந்தான் டாக்டர் ராஜன்.

செடி, கொடி, மரக்கிளைகளிலெல்லாம், நவரத்தின மாலைகளைத் தொங்க விட்டது போல, சின்னச் சின்ன வண்ணமின் விளக்குகள் கண் சிமிட்டிக் கொண்டு இருந்தன.

விருந்து தயார்.

விருந்தினரை அழைத்து வர ராஜன் போயிருந்தான்.

“ஜோதி” என்று அழைத்துக் கொண்டு வந்த காந்திமதி அவள் அலங்காரம் செய்து கொள்ளாததை கவனித்தாள் “என்னம்மா” இன்னும் நீ தயார் ஆகவில்லை.

“நான் என்னம்மா...இது போதாது” தீபா சிரித்தாள்.

“போதாது” காந்திமதி அழுத்தமாகச் சொன்னார். “வரு கிறவர்களுக்குக் கவுரமாக நாம் உடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.”

“விருந்து கொடுப்பவர்கள் தான் அப்படி உடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் அம்மா. நான் அவருடைய ஊழியக்காரி!”

“அதாவது வேலைக்காரி என்கிறாய்”

தீபா பதில் சொல்லாமல் நின்றாள்.

“ஜோதி! நீயே சொல் என்றாவது எங்கள் வேலைக்காரி யாக உன்னை நடத்தியிருக்கிறோமா? நானோ, என் பிள்ளை யோ...சொல், ஜோதி”

“அம்மா”

“போ போய் நல்ல சேலையா எடுத்துக் கட்டிக்கொள்” காந்திமதி கட்டளையிட்டார்.

★ ★ ★

தீபா தனது அறைக்குள் வந்தாள்.

அவளது பெட்டியைத் திறந்தாள்.

அவள் கொண்டு வந்த சேலைகள் எல்லாம் நடுத்தரமாக வேலை பார்க்கும் பெண் கட்டக் கூடியவையே, பகட்டாகவோ, பளபளப்பாகவோ எதையும் அவள் தன்னோடு எடுத்து வரவில்லை. அவளிடம் இருந்தது எதுவும் பெரிய விருந்துக்கு ஏற்றது இல்லை.

அவள் பின்னேயே வந்த காந்திமதி இதைக் கண்டார் எனவே தீபாவை வற்புறுத்தித் தன் பட்டுச் சேலை ஒன்றை அணியச் செய்தார். சிவப்பு வண்ணத்தில் இருபுறமும் அகன்ற சரிகைக்கரை உள்ள சேலை. அது தீபாவுக்குப் புதிய அழகு தந்தது.

காந்திமதி தனது பிரோவைத் திறந்தார்;

“தீபா இவற்றை அணிந்து கொள்.”

பளபளக்கும் வைர நகைகளை நீட்டிய பொழுது “அம்மா” என்று தீபா திகைத்துப் போனாள்.

கந்திமதி வற்புறுத்தியதுடன், நிற்கவில்லை. தானே அந்த நகைகளை தீபாவுக்கு அணிவித்துவிட்டார்.

இப்பொழுது தீபா புதுப்பெண் போல திகழ்ந்தாள். காந்திமதி பூரித்துப் போனார்.

அதுமட்டுமா?

“இவளேதான் என் மருமகள்” என்றும் தீர்மானித்தார்.

அப்பொழுது இதயத்தில் ஒரு முள் நெருடியது.

இவள் யார் என்று தெரியவில்லையே; இவளும் சொல்லமாட்டேன்கிறாள்.

★ ★ ★

விருந்தினர்களை அழைத்துக் கொண்டு ராஜன் வந்தான்.

கனகாம்பரமும் மல்லிகையுமாகத் தொடுத்த சரத்தை தலைநிறையச் சூடிக் கொண்டு செஞ்சாந்துப் பொட்டுடன்

அழகுறப் பொலிந்தாள் தீபா. கண்ணாலேயே பாராட்டி விட்டு அவளை அழைத்துச் சென்றான் ராஜன்.

“பியூட்டிஃபுல் என்று அவள் கையைப் பிடித்துப் புகழ்ந்தாள், ஜீன் விருந்தினர் அத்தனை பேரும் தீபாவைப் புகழ்ந்து தள்ளிவிட்டார்கள்.

விருந்து சிறப்பாக நடந்தது; முடிவில் தஞ்சையின் நினைவாக ஆளுக்கு ஒரு நெட்டிமாலை அணிவிக்கப்பட்டது. சிரிப்பும் பேச்சுமாக எல்லோரும் கலையலானார்கள்.

ஜீன் ராஜனிடமும் தீபாவிடமும் வந்தாள். “உங்கள் இருவரையும் எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. ஆகவே, தனிப் பட நன்றி தெரிவிக்க வந்தேன்” என்று தீபாவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள் அவள்.

பிறகு ராஜனின் பக்கம் திரும்பினாள். அவன் முறுவலித்தான். அவன் தோளை அணைத்து அவள் உதடுகளில் முத்தமிடவும் தீபாவுக்கு ஒரு மாதிரியாகிப் போயின.

ஜீனின் தோளுக்கு மேலாகப் பார்த்த ராஜனுக்கு தீபாவின் முகத்தைக் காணவும் சிரிப்பு வந்தது!

விருந்தினர்களை அவர்கள் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு ராஜன் அழைத்துப் போனான்.

“திரும்பி வரும்பொழுது நான் மட்டும் தனியாக வருவேன். நீயும் துணைக்கு வாயேன்” என்று தீபாவை அழைத்தான்.

“ஏன் வழியில் திருடர்கள் பயமா?” என்று அவள் கேலி செய்தாள்.

“ஒரு பேச்சுத் துணைக்குத்தான் வாயேன் ஜோதி” என்றான் அவன்.

“போய்விட்டுத்தான் வாயேன் ஜோதி” என்றார் காந்தியதி.

விருந்தில் வளைய வளைய வந்த அவர்கள் இருவரையும் காந்திமதி பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

“என்ன பொருத்தம்” என்று அவர் இதயம் ஏங்கியது.

“சரி அம்மா” என்று சொல்லிவிட்டு அவனுடன் தீபாவும் கிளம்பினாள்.

★ ★ ★

அவர்கள் திரும்பி வந்து கொண்டு இருந்த பொழுது ஊர் அடங்கிவிட்டது. நடமாட்டமே இல்லை.

ராஜன் காரின் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

“ஜோதி இன்று நீ மிக அழகாக இருக்கிறாய். புதுப் பெண்போல” அவன் பேசத் தொடங்கினான்.

“நீங்கள் புதுமாப்பிள்ளை ஆகிவிடாதீர்கள்” அவள் சிரித்தாள். “எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது சீக்கிரம் என்று அவசரப்படுத்தினாள்.

“ஆமாம்; ஜீன் என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட பொழுது நீ முகம் வாடிப் போனாயே ஏன்?” சிறிய சிரிப்புடன் அவன் வினவினான்.

புரியாதவள் போல “ஒன்றுமில்லையே” என்று வெளிப்புறம் பார்த்துத் திரும்பினாள் தீபா..

“ஒன்...றுமே இல்லையா ஜோதி?” என்று காரை ஓர் ஓரமாக நிறுத்தினான் ராஜன்.

“ஏன் நிறுத்துகிறீர்கள்?” என்று திரும்பினாள் அவள்.

உள் விளக்கைப் போட்டுவிட்டு அவளைக் கூர்ந்து டார்த்தான் அவன்.

பிறகு “முத்தம் எல்லாம் அவர்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை என்று உனக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்டான்.

பதில் சொல்லாமல் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு இருளில் முழுகி இருந்த சாலையின் புறம் பார்வையைத் திருப்பினாள் அவள்.

கார் விளக்கை அணைத்தான் ராஜன்.

“அவர்களுக்குப் பிரமாதமாக ஒன்றும் இல்லைதான் ஆனால் நமக்கு அதன் அர்த்தமே வேறுதான்”.

தீபாவின் தோள்களைப் பற்றி தன் புறம் திருப்பினான்.

ஒரு கையால் அவளைத் தழுவி மறுகையால் முகவாயைத் தூக்கி அவள் இதழ்களில் தன் உதடுகளைப் பதித்தான்.

“தப்பு? தப்பு அம்மா திட்டுவார்கள். காந்திமதி அம்மா என்ன நினைப்பார்கள்? ஊகம் விலக வேண்டும்” விலகியே தீர வேண்டும்” என்று மனதில் ஏதேதோ தோன்றிய போதும் சக்தி எல்லாம் இழந்துவிட்டவள் போன்று அவன் அணைப்பில் கிடந்தாள் தீபா.

பெண்ணாகப் பிறந்து இத்தனை காலமாகத் தேடி காத்திருந்த ஒன்று கிடைத்து விட்டது போல ஓர் அபூர்வ அமைதி அவளுள் பரவியது.

அவளுள் நிறைந்த அந்த நெகிழ்ச்சியை உணர்ந்தவன் போல அவன் அணைப்பு மேலும் இறுகியது.

ஆனால் உடனேயே தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவன் போல அவள் கன்னத்தில் ஒரு தரம் லேசாக முத்தமிட்டு விலகிக் காரை எடுத்தான்.

“இன்னும் தாமதித்தால் எல்லாம் கைமீறிவிடும்” என்று அவன் உல்லாசமாகச் சொன்னபோது தீபாவின் முகம் குங்கும நிறம் கொண்டது.

அன்று இரவு தீபாவுக்கு உறக்கமே வரவில்லை.

உடம்பில் இருந்த சோர்வு மாறி விவரிக்க இயலாத ஆனந்தம் நிறைந்தது.

ராஜனைப் பற்றியே எண்ணங்கள் சுழன்றன. அவனது சினமும் சிரிப்பும் அவளை ஏன் ஆவ்வளவு தூரம் பாதித்தன என்பதெல்லாம் அப்போது விளங்கியது.

அந்த கோபம் தாபம் எல்லாம் தீர்ந்து இப்போது ஒரே உவகை.

“சுகம்! சுகம்! சுகம்!” என்று பாடி விடலாமா என்று கூடத் தோன்றியது.

இந்த இன்பத்தையும் அவள் அனுபவித்துப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்றுதான் அவளது திருமணத்திற்காகப் பெற்றோர் முயன்றார்களோ?

எண்ணும் போதே அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

இந்த இன்பம் எத்தனை நாள்? இந்தக் காதலின் ஆயுள் தான் எத்தனை தினம்?

எண்ணெய் வற்றி அணையப் போகும் தீபம் அவள்.

இதற்கு உயிர்க் காற்றால் என்ன பயன்?

அவளைப் போலவே வீணாகிப் போய்விட வந்த காதல்.

தீபாவுக்குக் கண்ணீர் பொங்கி வந்தது.

கடவுளே ஏன் இப்படிச் செய்து விட்டாய்?

கூடவே அவளுக்கு இன்னொன்றும் நினைவு வந்தது. அன்று ஒருநாள்-ராஜன் ஆபரேஷன் செய்து ஒரு கன்னிப் பெண் தன் காதலன் துடிக்கத் துடிக்க செத்த அன்று பேசிக்

கொண்டு இருந்த பொழுது காதலித்த பெண் மறைந்தால் நானும் அம்மாதிரி இருப்பேன் என்றானே ராஜன்.

அவனது 'வாழ்வையும் கெடுப்பதற்காகவா அவள் இங்கே வந்தாள்.

அவள் அழியப் போகிறவள். அவள் மீது அன்பு காட்டும் ஒரே குற்றத்திற்காக அவனது வாழ்க்கையும் அழிக்க வேண்டுமா?

“காதலினால் மானிடருக்கு வாழ்வு உண்டு” என்று பாராதியார் பாடினாராம்.

வாழ்வு மட்டுமா உண்டு?

காதலினால் வாழ்ந்தவர்கள் யார்?

லைலா-மஜ்னூ!

அம்பிகாபதி-அமராவதி!

ரோமியோ-ஜூலியட்!

அனார்கலி-சலீம்!

சே! இவர்களில் யாருமே வாழவில்லையே! காதல் ஜோதியில் விழுந்த விட்டில் பூச்சிகளாகத்தானே ஆனதாகக் காவியங்கள் கூறுகின்றன.

காவியங்கள்....அட்டா! அழிவற்ற அந்தக் காவியங்களில் இந்தக் காதலர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து கொண்டதானே இருக்கிறார்கள்?

இதைத்தான் “காதல் அழிவற்றது” என்கிறார்களா?”

ஏட்டுச் சுரைக்காய்!

கறிக்கு உதவுமா?

யாரோ ஒரு புலவன் காவியம் பாட வேண்டும் என்பதற்காக ஓர் ஆணும் பெண்ணும் காதலிக்க வேண்டுமாம்.

கண்ணீர் வடிக்க வேண்டுமாம்! கல்லறையில் புக
வேண்டுமாம்?

என்ன வேடிக்கை!

ராஜனுக்கு அந்த வாழ்வு வேண்டவே வேண்டாம்!

காந்திமதி அம்மாவால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளவே
முடியாது.

அன்பு காட்டியவருக்கு நாம் செய்யும் கைமாறா இது?

இல்லவே இல்லை!

அவர்களின் குலவிளக்கு ராஜன்.

ஒரு குலத்துக்கு ஒரு மைந்தன் அவர்.

அவர் வாழ்க்கை பட்டுப் போகக் கூடாது!

அவர் வாழ வேண்டும்!

அருகு போல வேர் ஊன்றி ஆல் போலத் தழைத்து

அப்படியானால் அவர் காட்டும் அன்பு அவர் கொண்ட
காதல்...

எத்தனை இனிமையாக இருக்கிறது!

முத்தம் ஒன்று மீண்டும் தரமாட்டாரா என்று இவளை
ஏங்க வைத்து விட்டாரே.

அழுது அழுது ஆம்மம் ஆண்டுகள் வாழ்வதைவிட இந்த
சுகத்தில் ஒரு நொடி வாழ்ந்து விட்டு பிறகு சந்தோஷமாகச்
சாகலாமே!

தீவிரமாக யோசித்தாள்- தீபா.

யோசித்து யோசித்துக் கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு
வந்தாள்.

23

தீபா எடுத்த முடிவுக்கு அணுசரணையாக மறுநாள் இரண்டு விஷயங்கள் நடந்தன.

எப்போதும் புன்னகையோடும் வரும் ஜூனியர் நர்ஸ் மேரியின் முகம் அழுது வீங்கிப் போயிருந்தது. ஒரு கப் காபியைக் குடிக்க வைத்து என்ன, ஏது? என்று விசாரித்தாள் தீபா.

முதலில் பதிலே சொல்லவில்லை மேரி. பிறகு தீபாவின் பேச்சில் மெல்ல இளகிச் சொன்னாள்.

மேரியுடைய அண்ணன் அவன் வேலை செய்த இடத்தில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் திருடிவிட்டானாம்; கண்டு பிடித்து விட்டார்கள். இப்போது உடனே பணம் கட்டவில்லை என்றால் போலீசில் ஒப்படைத்து விடுவோம் என்கிறார்களாம், சிறை வாசம் நிச்சயம்.

மகன் ஜெயிலுக்குப் போனால் உடனே தூக்குப் போட்டு செத்துவிடுவேன் என்று அழுகிறாளாம் அன்னை. பிறகு மேரி மட்டும் என்ன செய்வாள்? அவளும் தற்கொலைக் கேஸ்தான். அவள் அப்பாவோ ஒருநாளும் குடும்பத்திற்காக ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போட்டவர் இல்லை. இப்போதும் அதே “பார்ப்பமே”தான்.

“நம் டாக்டரிடம் சொன்னாயா மேரி?” என்று விசாரித்தாள் தீபா.

“சாருக்கே தெரியும்” என்றாள் மேரி.

கம்பெனிக்காரர்களே விஷயம் தெரிந்ததும் ராஜனுக்கு டெலிபோனில் சொல்லிவிட்டார்களாம். ஏனெனில் அவன்

தானே சிபாரிசு செய்து இந்த வேலையை வாங்கிக் கொடுத்தவன்.

தப்பு வேலை செய்து விட்டான் என்று தெரிந்ததும் “பேரைக் கெடுத்து விட்டானே முட்டாள்!” என்று சீறினாராம் ராஜன். “நன்றாக ஆறு மாதம் மாமியார் வீட்டில் சாப்பிட்டடும்” என்று கோபத்துடன் போய் விட்டாராம்.

“டாக்டர் சாரை சொல்ல ஒன்று இல்லையே ஜோதி. அக்கா. அவர் முகத்தில் அண்ணன் கரிபூசி விட்டானே” என்று விம்மினாள் மேரி.

அவள் அழுவதைக் காண தீபாவால் தாங்க முடிய வில்லை.

மனதில் கணக்குப் போட்டாள்.

வீட்டில் இருந்து வெளியேறும் பொழுது இரண்டாயிரம் எடுத்து வந்தாள். இங்கே நிறையச் செலவு செய்து விட்டிருந்தாள். எல்லாம் போகக் கையில் ஓர் எண்ணூறு ரூபாய் தேறலாம்.

“மீதி ஆயிரத்து இருநூறு?” தவித்தாள் தீபா.

அப்பாவிடம் கேட்டால் உடனே தருவார். ஆனால் இவள் இருக்கும் இடம் தெரிந்து போகுமே. இன்னமும் முன்று மாதம் மறைந்து வாழ இயலாதே.

ஆனாலும் இந்தப் பெண் மேரியின் துயரம்?

பணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய முயல்வதாகச் சொல்லி அவளை அனுப்பி வைத்தாள் தீபா.

அவள் போன பின் அப்பாவிடம் பணம் பெறுவது எப்படி என்று குழம்பிக் கொண்டு இருந்தாள் தீபா.

அப்போது தோட்டக்காரன் அவளிடம் வந்து ஒரு கடிதத்தை நீட்டினான்.

“ஒருத்தரு உங்ககிட்டே கொடுக்கச் சொன்னாரு ஜோதியம்மா” என்றான்.

“என்னிடமா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டபடியே கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தாள்.

அவள் முகம் சட்டென வெளுத்தது.

சுருக்கமாகவே இருந்தது.

ஜோதியும் தீபாவும் ஒன்றென அறிந்தவன் எழுதுவது உன்னை சந்திக்க விரும்புகிறேன். மாலை ஆறு மணிக்கு சிவகங்கைப் பூங்காவில் காத்திருப்பேன்” . டுதம் வேணுவுடையது என்று அறிந்து கொள்ள அதிக நேரம் ஆகவில்லை அவளுக்கு.

முதலில் கலங்கிப் போனாலும் பிறகு ஒரு தெளிவு பிறந்தது. இதுவும் நல்லதற்குத்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

★ ★ ★

மாலையானதும் தீபா காந்திமதியிடம் சென்றாள்.

“அம்மா இன்று சிவகங்கை பூங்கா வரை போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று அனுமதி கேட்டாள்.

கேள்வி எதுவும் கேளாமல் “சரிதான்” என்று தலையாட்டினார் அந்த இனிய பெண்மணி. “வாத்துகளுக்கு ஏதாவது எடுத்துப் போம்மா” என்றார்.

“ஓ” என்று கிளம்பிய தீபா சற்றுத் தயங்குவது போல நின்றாள்.

“என்னம்மா?”

“இல்லை... திரும்பும்போது இருட்டி விட்டால் பஸ்பிடித்து வருவது கஷ்டமாக இருக்கும்... அதுதான் யோசித்தேன்...” என்று இழுத்தாள் தீபா.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே “ராஜனை வரச் சொல்லுகிறேனே” என்றார் காந்திமதி.

“அய்யய்யோ, வேண்டாம் அம்மா; அவரிடம் சொல்லவே கூடாது....என்னால் அவருக்கு ஏன் வீண் தொல்லை? நானே வந்து விடுகிறேன்” என்று கிளம்பி விட்டாள்.

★ ★ ★

பூங்காவில் அவள் எண்ணி வந்தது போலவே வேணுதான் காத்திருந்தான்.

“தீபா” என்று ஆர்வத்துடன் அழைத்தபடி அருகில் வந்தான்.

“ஊகும் ஜோதி” என்று முறுவலித்தாள் தீபா. “அன்று தீபா” என்று அழைத்துக் குட்டை உடைத்து விடுவாயோ என்று பயந்தே போனேன் அத்தான் நல்லவேளை காப்பாற்றினாய்.”

“இதெல்லாம் என்ன நாடகம்?”

“வாழ்க்கையே ஒரு நாடகந்தானே?”

“என்னாலேதானே உனக்கு இந்த நிலை?”

“இல்லை வேணு. மனிதன் மதியை வென்றான்... மதியால் சந்திரனை எட்டிப் பிடித்தான். ஆனால் விதியாம் மரணத்தை வெல்ல முடியவில்லையே இந்த விதியின் விளையாட்டுதான் இது.”

“உண்மைதான்! விதியின் விளையாட்டுதான். இல்லாவிட்டால் நான் நான் உன் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டு இருப்பேனா தீபா...ஜோதி இப்போது நான் திருந்திவிட்டேன்.”

“மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் அத்தான். நான் இங்கே இருப்பது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?”

“அன்று மலைக் கோட்டையில் உன்னை பார்த்தேனா? நான் ஜோதி” என்று என் காதில் விழும்படி சொல்லிவிட்டு நீ போனாய். இதில் ஏதோ இரகசியம் இருக்கிறது. நாம் குட்டையைக் குழப்பக்கூடாது என்று ஒதுங்கிக் கொண்டேன். உன்னுடன் இருந்த இளைஞர் யார் என்று கண்டுபிடிக்க முயன்றேன். அவர் புகழ் பெற்ற டாக்டர் ராஜன் என்பதை அறிந்தேன். அதன்பின் உன்னைக் கண்டு பிடிப்பது சிரமம் இல்லையே.”

தீபா சிரித்துக் கொண்டாள்.

வேணு பண்பட்டு விட்டதை அவனது பேச்சில் இருந்தே உணர்ந்தாள். அதற்காக அகமகிழ்ந்தாள். அவளது திட்டத்துக்கு அவனை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்று உறுதி செய்து கொண்டாள்.

★ ★ ★

“அப்பா அம்மா எல்லோரும் சுகமா? அத்தையின் கால் வலி நன்றாகிவிட்டதா? பிரபா எப்படி இருக்கிறாள்?” என்று தீபா அடுக்கினாள். பரபரப்புடன் கேட்கும்போதே அவள் கண்ணில் நீர் மல்கியது எல்லோரையும் பிரிந்து எத்தனை நாளாகி விட்டது?

“எல்லோரும் பரவாயில்லை மாமா அனேகமாக வழக்கம் போல் இருக்கிறார். அத்தைதான் திடீரென்று உன்னை நினைத்துக் கொண்டு கலங்கி விடுகிறார்கள். பிரபாதான் உனக்குத் தெரியுமே, திடீரென்று உலகத்தின் உச்சியில் மிதப்பாள். மறுநாளே ‘உம்மணா முஞ்சியாவாள் அம்மாவின் கால் வலி இப்பொழுது கொஞ்சம் குணம் என்று அவனது கேள்விகள் அணைத்திற்கும் நிதானமாகப் பதில் அளித்தான் வேணு.

“அப்புறம்....அத்தான் வந்து...”

“நானே சொல்லிவிடுகிறேன். மாமா அந்த நிலங்கள் முழுவதையும் எனக்குத் தந்துவிட்டார். உன் சிபாரிசுக்கு மிக்க நன்றி . தீ ஜோதி.”

என்று முகம் சிவக்க சிறு வேதனையுடன் சொன்னான் வேணு.

“அன்று வரை நான் ஒன்றைத் தப்பாகவே எண்ணி இருந்துவிட்டேன் ஜோதி. அந்த நிலங்களில் உழைத்து என் அப்பா அனுப்பிய பணத்தில்தான் மாமா, தொழில் செய்து பணக்காரர் ஆனார் என்று என் அம்மா சொல்லியிருந்தார்கள் அதை மெய் என்றே நினைத்தேன் நீ வெளியேறின பிறகு மாமா எல்லாம் சொன்னார். எப்படி அத்தையின் நகைகளை எல்லாம் விற்றுத் தொழில் தொடங்கி முன்னேறினார்; அந்த வருமானத்தில் தரிசாகக் கிடந்த பூர்வீக நிலத்தைத் திருத்தி னார்; கெட்டழிந்து வந்த என் அப்பாவை விவசாயத் தொழிலில் எப்படி ஈடுபடுத்தி வாழ வைத்தார் என்பதையே எல்லாமே தெரிவித்தார். அம்மாதான் அத்தையிடம் கொண்ட பொறாமையில் கதையை மாற்றிச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். நானும் அதை நம்பி மாமாவின் சொத்து அனைத்திலும் எனக்கும் உரிமை உண்டு என்று எண்ணி விட்டேன் என்னை மன்னித்துவிடு” என்று வேண்டினான்.

“அதெல்லாம் விடு அத்தான். நீ என்ன சொன்னாலும் அந்த நிலத்தில் உனக்கு உரிமை இருப்பதாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அத்தோடு அதை மறந்துவிடு” என்றாள் தீபா.

சற்றுநேர அமைதிக்குப் பின், “அன்று நடந்த தவறுக்கு என்னை மன்னித்துவிடு தீபா ஜோதி. அப்பொழுது நான் மிருகமா இருந்தேன். இப்போது...” என்று தடுமாறினான் வேணு.

“போகிறது அத்தான். எத்தனை எத்தனையோ எதிர் பாராமல் நடந்து விடுகிறது. கடவுள் விதித்தபடி நடந்துவிட்

டுப் போகட்டும்” என்றாள் தீபா. “எனக்கு இப்பொழுது ஓர் உதவி செய்வாயா?”

அது என் கடமை கட்டளையிடு.”

“அத்தான் நீ எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேண்டுமே அப்பாவிடம் நான் இருக்கும் இடம் சொல்லாமல் ஓர் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வாங்கி வந்து என்னிடம் தர வேண்டும். பணம் தேவை என்று அப்பாவுக்கு நான் எழுதித் தருகிறேன் செய்வாயா?” என்று கெஞ்சலாகக் கேட்டாள்.

“பணத்துக்கு மாமாவிடம் போக வேண்டியது இல்லை ஜோதி என்னிடமே நெல் விற்ற பணம் நிறைய இருக்கிறது இரண்டாயிரம் வேண்டுமா? இருபதாயிரம் வேண்டுமா? நாளைக் கொண்டு வந்து தரட்டுமா?” என்று அவன் உற்சாகமாகச் சொன்னான்.

“இரண்டாயிரம் போதும்” என்ற தீபாவின் கவனம் வாயில் பக்கம் திரும்பியது.

ராஜனின் கார் தெரிந்தது.

முன் பக்கம் திரும்பி “ரொம்ப நன்றி அத்தான் நாளையே கொண்டு வந்துவிடு. ஆனால் இங்கே வேண்டாம். நான் இருக்கும் வீடுதான் உனக்குத் தெரியுமே.....வீட்டு அருகில் ஆறரை மணிக்கு பணத்துடன் வா. நான் வந்து வாங்கிக் கொள்கிறேன். இப்போது நான் வரட்டுமா? மறந்து விடாதே அத்தான்... வருகிறேன்” என்று மடமடவென்று நடந்தாள்.

அவள் ஏன் இப்படி ஓடுகிறாள் என்று வேணு பார்த்தான்.

டாக்டர் ராஜன் வந்து கொண்டு இருந்தான்.

இந்த சந்திப்பு அவனுக்குத் தெரியக் கூடாது என்று தீபா நினைக்கிறாளா?

வேணும் எதிர் திசையில் விரைந்து சென்று மறைந்தான்.

★ ★ ★

“நில் ஜோதி.”

ராஜனின் குரல் மிக அருகில் கேட்டது.

திடுக்கிட்டவள் போல தீபா திரும்பினாள்.

24

அப்பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

பூங்காவில் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டு இருந்தன.

முன் நிலவுக் காலம், பிறை நிலா உலாக் கிளம்பி விட்டது.

மயில் தோகை விரித்தது போல இலைகளின் நிழல்கள் படர்ந்தன.

அதன் நடுவில் தீபா நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

“வீட்டுக்குப் போனேன்.” நீ இங்கே வந்ததாக அம்மா சொன்னார்கள்.

அவளை நெருங்கி டாக்டர் ராஜன் இதமாகக் கூறினான்.

“அடடா சொல்ல வேண்டாததை சொல்லக் கூடாதவர்களிடம் சொல்லிவிட்டார்களே” தீபா சிரித்தாள்.

“என்ன உறுகிறாய்?” என்றான் அவன் ஒன்றும் புரியாமல்.

“ஒன்றுமில்லை. பேசியதில் நேரமாகி விட்டது வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் போகிறேன்...” தீபா நடந்தாள்.

“காரில் ஏறு போகலாம் ஆமாம் யாருடன் பேசிக் கொண்டு இருந்தாய்?” என்று கேட்டபடி அவளுக்காகக் கார்

கதவைத் திறந்து விட்டான் ராஜன். ஏறி அமர்ந்தபடி “யார்... வந்து யாருடனும் இல்லையே இல்லவே இல்லையே” என்று வேண்டுமென்றே குளறிக் கொட்டினான் தீபா.

“என்ன ஜோதி என்றும் இல்லாமல் இப்படித் தடுமாறு கிறாய்? நேற்றைய நினைவா?” என்று அவன் உல்லாசமாகச் சிரித்தான்.

எதையோ மறைக்க முயன்று அவள் தடுமாறுவதாக அவன் எண்ண வேண்டும் என்று அவள் முயற்சித்தாள்.

அந்த நினைவே எள்ளளவும் இன்றி, அவனிடம் நம்பிக் கையுடன் அவன் நடந்து கொள்ளவும் அவள் விழிகளில் நீர் ததும்பியது.

இவனை வருத்த வேண்டியது இருக்கிறதே என்று வேதனைப்பட்டாள். ஆனால் இந்த வருத்தத்தைப் பார்த்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் வருந்தும்படி ஆகிவிடுமே.

மனதை கல்லாக்கிக் கொண்டு “நினைவில் வைக்கும்படி ஸ்பெஷலாக நேற்று அப்படி என்ன நடந்து விட்டது?” என்று அலட்சியம் செய்யும் குரலில் கேட்டாள்.

காரை இயக்கச் சென்ற ராஜனின் கை ஒரு கணம் அசைவற்று நின்றது. பின்னர் சிரிப்புக் குரலிலேயே “ஒன்றும் நடக்கவில்லை ஒன்றுமே நடக்கவில்லையா? எங்கே என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்” என்றான்.

தீபாவின் நெஞ்சில் இரத்தம் கசிந்தது. ஆனாலும் குரலில் எரிச்சலைக் காட்டி “எனக்கு நேரமாகிறது. நீங்கள் காரை விடாவிட்டால் நான் இறங்கி பஸ்சில் போகிறேன்” என்று கதவைத் திறக்கத் திரும்பினாள்.

“ஜோதி” என்று அதட்டினான் அவன். ஆனால் அவள் மெய்யாகவே இறங்க முயல்வதைக் கண்டதும் குழப்பமும் கோபமுமாகக் காரைக் கிளப்பினான்.

வீட்டை அடைந்ததுமே தீபா மேலே பேச இடம் தராமல் காந்திமதியிடம் சென்றாள். “அம்மா எனக்குப் பசியில்லை நான் தூங்கப் போகிறேன்” என்று தன் அறைக்குள் சென்று தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

ராஜனின் கார் வேகத்துடன் திரும்பிச் செல்வதை நெஞ்சை அழுத்தும் துக்கத்துடன் கவனித்தாள்.

★ ★ ★

மறுநாள் மாலை வேணுவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள் தீபா.

பொழுது முடிந்து கொண்டு இருந்த நேரத்தில் அவனும் தவறாமல் வந்தான்.

“பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறாயா வேணு?”

“உன்னிடம் வாக்குத் தவறுவேனா தீபா...ஜோதி.”

“சரி வா.”

அவனை அழைத்துக் கொண்டு தோட்டத்துக்குள் சென்றாள்.

அடர்ந்த செடிகளின் பின்னே இருவரும் மறைந்தார்கள். மடியில் வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்துத்து அவளிடம் கொடுத்தான் வேணு.

“ஜோதி....”

“என்ன அத்தான்.”

“எஞ்சியுள்ள உன் காலத்தை இன்பமயமாக்க எனக்கு அனுமதி கொடுப்பாயா?”

“தயவு செய்து அந்தப் பேச்சே பேசாதே அத்தான்.”

“என் மீது உனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை ஏற்பட வில்லையா.”

“நம்பிக்கை இல்லாமலா உன்னை இங்கே வரச் சொன்னேன்?”

“பிறகு ஏன் உன் துயரத்தில் பங்கு கொள்ள எனக்கு அனுமதி மறுக்கிறாய்? இருக்கிற கொஞ்ச நாளையும் நீ இன்பமாகக் கழிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இந்தப் பூமியிலேயே உனக்கு சொர்க்கத்தைக் காட்ட ஆசைப் படுகிறேன்.”

“உன் பெருந்தன்மைக்கு மிகவும் நன்றி. ஆனால் என் ஆசை என்ன தெரியுமா?”

“சொல்”

“நீ நல்லவன் உன்னை மணந்து கொள்ளும் பெண்ணின் வாழ்க்கை நிச்சயம் சொர்க்கமாகவே இருக்கும். நீயும் அந்தப் பெண்ணும் நூறாண்டு காலம் வாழ வேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசை.”

சற்று நேரம் பேசாதிருந்தான் வேணு.

யாரும் வருகிறார்களா என்று நோக்குவதுபோல் எட்டிப் பார்த்தாள் தீபா.

“ஜோதி உனக்கு வேறு ஏதாவது உதவி தேவையானால் சொல் செய்கிறேன்.”

“தேவைப்படும் பொழுது நானே சொல்லி அனுப்பு கிறேன்.”

“அத்தை உன்னை எண்ணி எண்ணி கலங்குகிறார்கள்.

இருப்பிடத்தைச் சொல்லாமல் பார்த்ததாக மட்டும் கூறட்டுமா?”

சற்று யோசித்தாள் அவள்.

அவளது திட்டம் பலித்தால் அவளாகவே விரைவில் அங்கிருந்து கிளம்பிடத்தான் வேண்டியிருக்கும்.

அதனால் “நீ சொல்ல வேண்டாம் அத்தான், நானே அப்பாவுக்கு எழுத வேண்டும் என்றுதான் நினைத்து இருந்தேன். சீக்கிரம் எழுதுவேன். எனவே நீ சொல்ல வேண்டாம். மேலும் நீயும் என்னைப் பற்றி எண்ணி வருத்தப்படாதே என்று சமாதானமாகப் பேசினாள்.

“சரிதான் உன் விருப்பம்” என்று கிளம்பிய வேணுவை அவள் உடனே அனுப்பி விடவில்லை.

வீட்டுப் பேச்சை எடுத்து ஒவ்வொருவராக விசாரித்தாள் அனாவசியமாகவும் கதை பேசினாள்.

சற்று நேரத்தில் ராஜனின் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டது.

உடனே “நீ புறப்படு அத்தான்” என்று விரைவு படுத்தினாள்.

முன் வாசல் வழியே செல்ல முயற்சித்த அவனைப் பிடித்து பின் வாசல் வழியே அனுப்பி வைத்தாள்.

அவளும் வீட்டுக்குள் விரைந்து செல்ல முயற்சித்தாள்.

அதற்குள் ராஜன் குறுக்கிட்டான்.

அவளை விழியாலேயே எரித்தான் அவன்.

25

ராஜனும் தீபாவும் எதிரும் புதிருமாக நின்று கொண்டு இருந்தார்கள்.

விளக்கு வைத்த நேரம். காந்திமதி பூசை அறையில் நின்று பாடிக் கொண்டு இருந்தார்.

ராஜன் பார்த்த பார்வை...அதுமட்டும் நெற்றிக்கண் பார்வையாக இருந்தால் தீபா இந்நேரம் மன்மதன் ஆகியிருப்பாள்.

அந்தப் பார்வை அவ்வளவு நெருப்பாக இருந்தது.
 அவன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.
 தீபா சற்றே அதிர்ச்சியடைந்தவள் போலக் காணப்பட்டாள்.

அவனது பார்வையை அவள் சந்திக்கவில்லை.
 அவனைத் தாண்டிக் கொண்டு போகவும் முயற்சிக்கவில்லை.

அவனோடு பேசவும் முடியவில்லை.

“அவனே பேசினான் “யார் அவன்?” என்று அதட்டலாகக் கேட்டான்.

கையில் இருந்த நோட்டுக் கற்றைகளை வேகமாகப் பின்னே மறைத்துக் கொண்டு “யாரைக் கேட்கிறீர்கள்?” என்று சர்வ சாதாரணமாகத் திருப்பிக் கேட்டாள் தீபா.

“கையில் என்ன?”

“வெடுக்” என்று அவன், அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

அத்தனையும் நூறு ரூபாய் நோட்டுகள்.

அவள் குற்றவாளி போல தலைகுனிந்தாள்.

“ஏது இவ்வளவு பணம்?”

அவள் குனிந்ததலை நிமிரவில்லை.

“வந்தவன் தந்தானா?”

இதற்கும் அவளிடம் பதில் இல்லை.

“உனக்கு எதற்காக இவ்வளவு பணம் கொடுத்தான்?”

அவள் சிலையாக நின்றாள்.

அவன் பொறுமை இழந்தான். பொங்கிச் சினந்தான்.

“அடேயப்பா! ஒரு மாலை சந்திப்புக்கே இவ்வளவு பணமா? யார் அந்த கோடசுவரப் பிரபு.”

அவளை வாயைத் திறக்க வைப்பதற்காக அவன் வேண்டுமென்றே குததலாகக் கேட்டான்.

அப்பொழுதும் அவள் ஊமையாக இருந்தாள்.

“சொல் யார் அவன்? எதற்காக உனக்கு இவ்வளவு பணம் கொடுத்தான்.”

ஆவேசத்துடன் அவளைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

வெள்ளிக் காகுகளை அள்ளி வீசுவது போல் அவள் கலகலவென்று சிரித்தாள்.

இவனுக்கோ எரிகிற தீயில் எண்ணெய் வார்த்தது போல இருக்கிறது. “போதும் இந்த பேய்ச் சிரிப்பு நிறுத்து.”

“அவன் யாராக இருந்தாலும் அதைக் கேட்க உங்களுக்கு உரிமை இல்லையே டாக்டர் சார்.” அவள் அலட்சியமாகச் சொன்னாள்.

“ஏன் இல்லை?” அடிபட்ட பாம்பு போல அவன் சீறினான். நீ....நீ...நீ ” மேலே பேச முடியாமல் தடுமாறினான்.

“ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? நான் உங்கள் வீட்டு வேலைக்காரி என்கிறீர்களா? டாக்டர் சாரே! உங்களுக்குக் கொத்தடிமை அல்ல நான். யார் பணம் கொடுத்தாலும் அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வேன். அதைக் கேட்க உங்களுக்கு உரிமையில்லை” அவள் மீண்டும் சிரித்தாள்.

“சிரிக்காதே” அவன் எரிச்சலுடன் கத்தினான். சட்டென்று தோள்களைப் பற்றினான்.

“ஜோதி என்னை நன்றாகப் பார்த்துச் சொல். எனக்கு உன்னிடம் உரிமை இல்லையா?”

அவனது குரலில் ஒருவித ஏக்கம் எதிரொலித்தது.

அதைக் கேட்டதும் தீபாவின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது.

“உண்டு! உண்டு! என் உடல் உயிர் அனைத்தின் மீதும் உரிமையும் உங்களுக்குத்தானே” என்று கதறிவிட வேண்டும் போல அவள் உதடுகள் துடித்தன.

ஆனால்...

இன்று உண்மையைச் சொல்லி கதறிவிடலாம். தாபம் தீர அவன் மார்பில் சாய்ந்து கண்ணீர் மாலை தொடுக்கலாம் பிறகு அவளது வாழ்வு? அவள் உயிருக்குக் காலன் கெடு வைத்துக் காத்திருக்கிறானே! அதன்பின் அவளது வாழ்கை வீணாகிப் போகுமே.

இன்று உண்மையை மறைத்துவிட்டாலோ நஞ்சு என்று அவளை வெறுத்து ஒதுக்குவான். கொஞ்ச நாள் பெண்களே பேய்கள் என்று கூறவும் கூடும். அதன் பின் ஒரு நல்ல பெண்ணை மணப்பான். குலம் விளங்க குட்டி ராஜன்களும் ராணிகளும் பிறப்பார்கள்.

அதரங்களை அழுந்தக் கடித்தாள். ஊற்றெடுத்த கண்ணீருக்கு அணை கட்டினாள். எதையும் சொல்ல முடியாமல் மீண்டும் தலை கவிழ்ந்தாள்.

“சொல் ஜோதி” அவள் தோளைப் பற்றி அவன் திரும்பவும் உலுக்கினான்.

“என்ன சொல்ல வேண்டும்?” அவனை நேருக்கு நேர் பார்க்கத் தைரியம் இல்லாமல் எங்கோ பார்வையைச் செலுத்தினாள் அவள்.

“உன்னிடம் எனக்கு உரிமை இல்லையா?”

“வேலைக்காரியிடம் எஜமானருக்கு இருக்கும் உரிமை ஓர் அளவோடு கூடியதுதான்.

“உன் உரிமையும் அவ்வளவுதானா?”

“அதற்குமேல் என்னிடம் உங்களுக்கு என்ன உரிமையிருப்பதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்.

‘பளார்’

தீபா அப்படி கேட்டு வாயை முடுமுன் அவள் கன்னத்தில் அவன் கை விளையாடியது.

திகைப்புடன் அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவள் கண்களில் மகிழ்ச்சி மின்னல் துள்ளியது!

இன்னோர் அறை விழாதா என்று அவள் ஏங்குவது போலத் தோன்றியது.

ஆனால் அதற்குள் காந்திமதி அங்கே வந்துவிட்டார்.

வரும்பொழுதே அவன் அவளை அறைந்ததைப் பார்த்து விட்டார்.

“ராஜன்!” மகனை அதட்டினார், “உன் முரட்டுத்தனத்துக்கும் ஓர் அளவு உண்டு.”

“என்ன நடந்தது என்று தெரிந்தால் நீங்கள் இப்படிச் சொல்லமாட்டீர்கள் அம்மா.”

“என்ன நடந்து இருந்தாலும் அவளை நீ கைநீட்டி அடித்தது தவறு. அவள் வயதுக்கு வந்த பெண். யார் பெற்ற மகளோ, அவளை அடிக்க உனக்கு உரிமை கிடையாது.”

“உரிமை”

தீபா சொன்ன அதே உரிமை!

அந்த உரிமை அவனுக்கு இல்லையா?

அல்லது அவனே படைத்துக் கொண்டதுதானோ அந்த உரிமை?

அவசரப்பட்டு விட்டதை அவன் உணர்ந்தான்.

அவனது குரல் தாழ்ந்தது.

“ஜோதி! இப்பொழுது நான் உன்னை நம்புகிறேன். நீ பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன். புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது ஏதோ ஒரு காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு நீ அந்த நாடகத்தை ஆடுகிறாய் என்று நினைக்கிறேன். அது என்ன காரணம்? இப்பொழுதாவது என்னிடம் சொல். என்னை மிருகம் ஆக்கிவிடாதே தயவு செய்து சொல்லிவிடு ஜோதி.”

அவனது ஆத்திரத்தை தாங்கிக் கொண்ட தீபாவுக்கு இந்தத் தவிப்பு தாளமாட்டாத சோதனையாக இருந்தது.

மிகவும் சிரமப்பட்டு மனதை அடக்கிக் கொண்டாள்.

“உங்களுக்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை” என்றாள் தெளிவாக.

முகத்தில் அறை வாங்கியவன் போல் ஒருகணம் தள்ளாடினான் ராஜன்.

பிறகு மிகுந்த வெறுப்புடன் ‘சீ’ என்று அவளைத் தள்ளிவிட்டுக் காந்திமதியின் பக்கம் திரும்பினான்.

“அம்மா இன்று இரவே நான் சென்னைக்குப் போகிறேன். அங்கே ஒரு முக்கியமான மாநாடு. நான் திரும்பி வரப் பத்துநாள் ஆகும். நான் திரும்பி வரும்போது....” என்றவன் ஒரு விரலால் தீபாவைக் காட்டினான். “இவள் இந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடாது.”

ஏதோ சொல்ல முயன்ற காந்திமதியைக் கையை உயர்த்தி அடக்கினான். “எதுவும் சொல்லாதீர்கள் அம்மா. தயவு செய்து நான் சொன்னதைச் செய்யுங்கள். நான் வரும் பொழுது இவள் இருந்தால் இவளைப் பார்த்துப் பார்த்தே நான் வெந்து சாம்பலாகிப் போவேன்” என்றவன் பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு வேகமாக வெளியேறிப் போய்விட்டான்.

26

ராஜன் சட்டென்று வெளியேறவும் தீபா அதிர்ந்து போனாள்.

வேகமாக சன்னல் அருகே ஓடினாள்.

சன்னல் கம்பிகளைப் பற்றியபடி அவன் காரில் ஏறுவதையும் கார் கிளம்பிச் செல்வதையும் இமை கொட்டாமல் பார்த்தாள்.

அவள் கண்களில் இருந்து கார் மறைந்ததும் வேர் அறுந்த கொடி போல அங்கேயே தோய்ந்து விழுந்து மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் பெருக்கினாள்.

விம்மலும் பொருமலும் அவளிடம் இருந்து வெளிப்பட்டன.

அவள் அருகே வந்து அவளை ஆதரவுடன் அணைத்துக் கொண்டார் காந்திமதி.

“அம்மா” என்று அவளை கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் தீபா. அவள் மார்பில் முகம் புதைத்து ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள்.

அழட்டும்!

அதுதான் துயரத்துக்கு வடிகால்.

மெதுவாக அவளது கூந்தலை ஆதரவுடன் வருடியபடி காந்திமதி அமர்ந்திருந்தார்.

மெல்ல மெல்ல தீபாவின் விம்மல்கள் குறைந்தன.

காந்திமதி அவளது கண்களைத் துடைத்தார்.

“வாம்மா” அவளது அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அழுகை ஓய்ந்தாலும் மீளாத் துயரத்துடன் காணப்பட்டாள் தீபா.

அடிக்கடி நெற்றியைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டாள். அவளிடம் எதுவும் கேட்டு நிறுபூத்த நெருப்பை ஊதிவிட காந்திமதி விரும்பவில்லை.

ஆனால் தீபாவே “என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் அம்மா” என்றாள்.

“நீ ஒன்றும் தவறு செய்யவில்லையே அம்மா” என்ற காந்திமதி, “இத்தனைக்கும் இந்தப் பணந்தான் காரணமா?” என்று கேட்டார்.

தீபா தலையசைத்தாள். “அம்மா வேணு என்று எனக்கு ஓர் அத்தான். அவர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.”

“நீ இங்கே இருப்பது அவருக்கு எப்படித் தெரியும்.” காந்திமதி வியப்புடன் கேட்டார்.

மலைக்கோட்டையில் வேணுவைப் பார்த்த விவரத்தை தீபா சுருக்கமாகத் தெரிவித்தாள். “உங்கள் பிள்ளையைப் பற்றி விசாரித்து நான் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டார். அவரிடம் நான் தான் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொண்டு வரும்படி சொன்னேன்.”

“உனக்கு எதுக்கம்மா இவ்வளவு பெரிய தொகை என்னிடம் கேட்டு இருந்தால் கொடுத்து இருப்பேனே.”

நர்க் மேரிக்குப் பணம் தேவைப்பட்டதை தீபா தெரிவித்தாள். “தவறு செய்தவர்களுக்கு உதவுவது உங்கள் பிள்ளைக்குப் பிடிக்காது அம்மா. அதனால்தான் நானே பணத்துக்கு முயற்சி செய்தேன்.”

“இதையெல்லாம் ராஜனிடம் சொல்லியிருந்தால் இந்த சண்டையே ஏற்பட்டு இருக்காதே?”

“சண்டை வரவேண்டும் என்பதுதானம்மா என் திட்டம்”
தீபா முறுவலித்தாள். ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்
அடித்துவிட்டேன்”

காந்திமதி வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தார். “ஜோதி
என்னம்மா சொல்லுகிறாய்?”

தீபா பதில் சொல்லத் தயங்கினாள்.

ஆனால் இது ஓர் ரகசியமாக அவளோடு மறைந்து
போவதை அவள் விரும்பவில்லை.

தாய்க்கு தாயாக அன்பு காட்டும் காந்திமதிக்கும் அவள்
மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் ராஜனுக்கும் உண்மை
தெரியட்டும் என்று நினைத்தாள்.

ராஜன் சென்னைக்குப் போயிருக்கிறான். அவன் வரப்
பத்து நாள் ஆகும். அதற்குள் இவள் அப்பாவிடம் புறப்பட்டுப்
போய் விடுவாள். அதன்பின் ராஜனுக்கு உண்மை தெரிந்
தாலும் ஒன்றும் நடந்துவிடப் போவது இல்லை. எனவே தீபா
நடந்ததைச் சொன்னாள்.

“அம்மா உங்கள் மகன் என்னை விரும்புவது போலத்
தெரிகிறது.”

“நானும் கவனித்தேன்.”

“அந்த விருப்பு வெறுப்பாக மாற வேண்டும். அதற்
காகவே இந்த நாடகத்தை நடத்தினேன்.

“ஏனம்மா அவனை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

“என் உயிரோடு ஒன்றிவிட்டாரே அம்மா?”

சொல்லும் பொழுதே தீபா அழுது விட்டாள்.

“பிறகு ஏனம்மா அவனை வெறுக்கச் செய்தாய்?”
காந்திமதி அவளை ஆறுதல் படுத்தியபடி கேட்டார்.

“தீபா பதில் சொல்லாமல் நெஞ்சை பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நான் கூட நினைத்தது உண்டு ஜோதி. உங்கள் இருவரையும் இணைத்துக் காணவேண்டும் என்று. ஆனால் நீ உன்னைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லாததால் என் என் ஆசையை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்க முடியாமல் போய் விட்டது” என்றார் காந்திமதி.

“தீபா பெருமூச்சு விட்டாள்.

“சொல்லம்மா என் மகனை ஏன் உனக்குப் பிடிக்கவில்லை?”

“அவரைப் பிடிக்கவில்லை என்று எங்கேம்மா சொன்னேன் நான்? அவருக்கு வேண்டாதவளாகப் போய்விட வேண்டும்... அவர் என்னை வெறுக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் விரும்புகிறேன்.”

“அதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறேன்.”

“அது....அது.....அது”

தொண்டையில் மீன் முள் சிக்கி கொண்டது போல் தீபா தவித்தாள்.

நினைத்ததை சொல்ல முடியாமல் நெருப்பில் விழுந்த புழுப் போலத் துடித்தாள். மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் உடலை முறுக்கிக் கொண்டாள்.

“அம்மா...” என்று வேதனையுடன் முனங்கினாள்.

காந்திமதி திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“என்னம்மா...என்ன என்று பதட்டத்துடன் அவளை அரவணைத்துக் கொண்டார். “என் கண்ணே! உனக்கு என்னம்மா செய்கிறது;”

“தலை தலைவலி... தாங்கவில்லை அம்மா...”

கொதிக்கிற எண்ணெய்ச் சட்டியில் தூக்கிப் போடப் பட்டதுப் போல தீபா துடித்தாள்.

அப்பொழுது அவளைப் பார்க்க பரிதாபமாகவும் இருந்தது. பயங்கரமாகவும் இருந்தது.

காந்திமதி அப்படியே அவளை படுக்க வைத்தார்.

ஒரு கணம் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்க்கவும் அவருக்கு நினைவு வந்தது.

வேகமாக அவளது கைப் பையைத் திறந்து இரண்டு மாத்திரைகளை எடுத்து வைத்தார்.

அவளது வாயில் போட்டு ஒரு தம்ளர் தண்ணீரை ஊற்றினார்.

அவள் களைப்புடன் கண்களை மூடினாள்.

சற்று கழித்து காந்திமதி போய் பால் கொண்டு வந்தார்.

தீபா தூக்கத்திலேயே “அம்மா...அம்மா...” என்று அரற்றிக் கொண்டு இருந்தாள்.

அவள் தலையைத் தூக்கி மடியில் கிடத்திக் கொண்டு வெது வெதுப்பான பாலை ஊட்டிவிட்டார்.

பாலைக் குடித்த பின்பு தீபா தூங்கிப் போனாள்.

காந்திமதிக்குக் கொஞ்சங் கூட நிலை கொள்ளவில்லை.

இங்கே வந்தபொழுது தீபா எவ்வளவு அழகுடன் இருந்தாள். இப்பொழுது புகை படிந்த ஓவியம் போல இருக்கிறாளே ஏன்?

உடல் மெலிந்து இருக்கிறது. முகம் வெளுத்துவிட்டது. நடமாடும் நோயாளியாகக் காணப்படுகிறாளே ஏன்?

உண்மையிலேயே இவள் நோயாளியா?

இல்லை மனசுக்குள் எதையும் வைத்துக் கொண்டு உருகுகிறாளா?

ராஜன் தன்னை காதலிப்பது தெரிந்ததும் அவனை ஏன் வெறுக்கிறாள்?

சொந்த அத்தானான வேணுவுக்கு எதுவும் கடமைபட்டு இருப்பாளா?

காந்திமதி குழம்பினார்.

எல்லாவற்றையும் விட தீபாவின் உடல்நிலை அவரை பயமுறுத்தியது.

அவளுக்கு எதுவும் நடந்துவிட்டால்...?

ராஜன் இருக்கிறானா என்று “போன்” செய்து பார்த்தார்.

அவன் சென்னைக்கு புறப்பட்டுப் போய்விட்டதாகப் பதில் கிடைத்தது.

அவளுடைய அம்மா-அப்பா யார் என்று கூடத் தெரியவில்லையே.

அந்தப் பெண் தன்னைப் பற்றி எந்த விவரமும் சொல்ல மறுக்கிறாளே.

காந்திமதி கையைப் பிசைந்து கொண்டார்.

திடீர் என்று ஒரு யோசனை.

அவளது பெட்டியைச் சோதனை போட்டால் ஏதாவது கிடைக்குமே!

27

பொல பொலவென்று பொழுது புலர்ந்தது.

வழக்கத்தைவிட சீக்கிரமாகக் காந்திமதி விழித்துக் கொண்டார்.

தோட்டத்தில் கேட்ட பூஞ்சிட்டுகளின் “கீச்சு கீச்சு” பாட்டு அவரை எழுப்பி விட்டுவிட்டது.

இரவில் நன்றாகத் தூங்கவில்லை. இடையிடையே விழித்துக் கொண்டார்.

தீபாவைப் பற்றிய குழப்பம் மனதை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

வழக்கமாகத் தீபா முதலில் எழுந்து அவருக்குக் காப்பி கொண்டு வருவாள்.

இன்று தீபாவைக் காணோம்.

அவள் விழித்து எழுந்து விட்டாளா?

காந்திமதி சட்டென்று எழுந்தார்?

மாடியை நோக்கிச் சென்றார்.

அவர் சந்தேகப்பட்டது சரிதான்.

தீபா இன்னும் எழவில்லை.

தீயில் விழுந்த புழுப்போல படுக்கையில் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தாள்.

தூங்குகிறாளா? விழித்துவிட்டாளா?

“கண்ணு ஜோதி.”

காந்திமதி அவள் தோளை தொட்டார்.

உடல் சுட்டது.

தீபா கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள்.

பார்த்துவிட்டு மீண்டும் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

“என்னம்மா செய்கிறது”

தீபாவால் பேச முடியவில்லை. கையில் தலையைத் தொட்டுக் காட்டினாள்.

“தலை வலிக்கிறதா?”

தீபா தலையை ஆட்டினாள்.

“போன் செய்து டாக்டரை வரச் சொல்லட்டுமா?”

“வேண்டாம்” என்பது போல வேகமாக தலையை ஆட்டிக் காட்டினாள்.

“மாத்திரை வேண்டுமா?”

அவள் தலையை அசைத்தாள்.

அந்த மாத்திரைதான் கேட்கவில்லையே. டாக்டர் வந்து பார்ப்பதுதான் நல்லது.

வேகமாகத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்த தீபா வேண்டாம் அம்மா. மாத்திரை-” என்றவள் அப்படியே கட்டிலில் படுத்து விட்டாள்.

நிலைமை மிகவும் மோசமாகி விட்டது என்று காந்திமதி கலங்கினார்.

இந்நேரம் ராஜன் இல்லையே என்று வருந்தினார்.

வேறு டாக்டரை உடனே வரவழைப்பதுதான் நல்லது என்று எண்ணினார்.

ஆனால் அவள் பிடிவாதமாக டாக்டர் வேண்டாம் என்கிறாளே.

கைப்பையிலோ வேறு மாத்திரை இல்லை...ஒரு வேளை அவளது பெட்டியில் இருக்கலாம் என்று தோன்றியது.

மாத்திரையை எடுக்க எழுந்து சென்றார். தீபாவின் பெட்டியைத் திறந்தார்.

தீபா தன்னுடன் கொண்டு வந்தது இந்தப் பெட்டி ஒன்றுதான்.

“அதில் என்ன இருக்கிறது?” என்று ஒருநாள் கூட காந்திமதி கேட்டதும் இல்லை; கேட்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படவில்லை.

நேற்று இரவுதான் அவளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

“ஆனால் “அது திருட்டுத்தனம்” என்று பிறகு அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

அதோடு அப்பொழுது தீபாவுக்குத் தூக்கம் தேவை பெட்டியைத் திறந்த ஓசை கேட்டு அவள் விழித்துக் கொண்டால், தூக்கம் கெடும். “என் பெட்டியைத் ஏன் திறந்தீர்கள்?” என்று கோபித்துக் கொள்ளவும் கூடும். அவளது அமைதி கெடும் என்று எண்ணினார். ஆனால் இப்போது வேறுவழியில்லை.

காந்திமதி பெட்டியைத் திறந்தார்.

மேலாக மாத்திரை இல்லை.

துணிமணிகளை எடுத்து விட்டுப் பார்த்தார்.

மாத்திரைகள் கிடந்தன அத்தோடு.

என்ன அது?

ஏதோ “மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்” போல இருக்கிறதே’ மகன் கையில் இதுபோல அடிக்கடி காந்திமதி பார்த்து இருக்கிறார்.

கையில் எடுத்து பார்த்தார்.

யாரோ தீபாவாம். அவளது மெடிக்கல் “ரிப்போர்ட்” அது.

காந்திமதி ஓரளவுக்கு ஆங்கிலம் படிக்கத் தெரியும். ஆனால் முழுமையாக அறிந்துகொள்ள இயலாது. அதிலும் அது ஒரு “மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்” அரை குறையாகப் புரிந்து கொண்டார்.

யார் அந்த தீபா?

அவளது “மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்” ஏன் இவளது பெட்டிக்குள் இருக்கிறது.

தலைவலி வரும்பொழுது அவள் மாத்திரை சாப்பிட வேண்டும் என்று அந்த ரிப்போர்ட்டில் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறதே. அதே மாத்திரையைத்தானே ஜோதி சாப்பிடுகிறாள்.

அப்படியானால் தீபாவும் ஜோதியும்...?

★ ★ ★

பெட்டியை மூடிவிட்டு கட்டிலுக்கு வந்தார் காந்திமதி.

வெட்டி போட்ட வெற்றிலைக்கொடி போல சுருண்டு கிடந்தாள் தீபா.

“தீபா எழுந்திரும்மா”

தலையைத் தூக்கிய தீபா மலங்க கலங்க விழித்தாள்.

“தீபா வாயை திறந்து கொள்.”

தூக்கத்தில் நடப்பது போல செய்வது அறியாமலே தீபா வாயைத் திறந்தாள்.

வாயில் மாத்திரையைப் போட்டு தண்ணீர் ஊற்றினார் காந்திமதி.

“படுத்துக்கொள் தீபா”

அவள் மீண்டும் சுருண்டு கொண்டாள்!

சற்று நேரம் அவளது அருகில் அமர்ந்து இருந்த காந்திமதி மீண்டும் எழுந்தார்.

ரிப்போர்ட்டை எடுத்துப் படித்தார்.

நாலைந்துமுறை படிக்க படிக்க கொஞ்ச கொஞ்சமாய் புரிந்தது.

இருபத்தினாலுமணி நேரத்திற்குள் இருமுறை தலைவலி வந்தால் அதில் இருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் மரணம்.

காந்திமதிக்கு இதயமே நின்றுவிடும் போல இருந்தது.

ஒருமுறைக்கு இருமுறை, மூன்றுமுறை படித்துப் பார்த்தார். அவர் புரிந்து கொண்டதை உறுதி செய்து கொண்டார்.

“முருகா”

★ ★ ★

அரைமணி நேரம் ஆகியிருக்கும்.

தூங்கி எழுபவள் போல தீபா விழித்தாள்.

கலைந்து கிடந்த அவளது கூந்தலை ஒதுக்கிக் கொண்டே “இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது தீபா” என்று கேட்டார்.

“அம்மா” வியப்பும் குழப்பமுமாக தீபா பார்த்தாள்.

“எனக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது அம்மா” காந்திமதி கனிவுடன் அவள் தோளை தட்டிக் கொண்டே சொன்னார்.

தீபா விழித்துப் பார்த்தாள்.

“எப்படி அம்மா தெரியும்?” என்று அவளது பார்வை கேட்டது.

காந்திமதி குறுநகையுடன் அவளது பெட்டியைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

“உனக்கு மாத்திரை எடுப்பதற்காகத் திறந்து தேடினேன் அப்பொழுது டாக்டர் ராமநாதனின் ரிப்போர்ட்டையும் பார்க்க நேரிட்டது.”

“என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் அம்மா” தீபா தலைகுனிந்தாள்.

“முடியாது” காந்திமதி அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

“அம்மா”

நீ செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். மரணத்தின் வாசலில் நின்ற நீ அதை மறைத்து இருக்கலாமா?”

“அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது அம்மா?”

“என்னவாம்?”

“சாவு என்னை நெருங்கி வந்துகொண்டு இருப்பதை அறிந்தவர்கள் என்னிடம் இயல்பாகப் பழகவில்லை. அவர்கள் என்னிடம் பேரன்பு காட்டினார்கள். ஆனால் அது அன்பு அல்ல; அனுதாபம். என்னுடன் பாசத்துடன் நடந்து கொண்டார்கள்; ஆனால் அது பிரியம் அல்ல; பரிதாபம்.

“இது இயற்கைதானே அம்மா.”

“ஆனால் அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, அது என் மரணத்தை எனக்கு நிமிடத்துக்கு நிமிடம் நினைவூட்டிக் கொண்டு இருப்பதுபோலத் தோன்றியது. அதனால் நான் அமைதி இழந்தேன். இருக்கிற கொஞ்ச நாளையும் இனிமை யாகக் கழிக்க விரும்பினேன். அதனால்தான் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினேன். பெற்ற தாயினும் மேலாக என்னிடம் பேரன்பு காட்டிய உங்களிடம் கூட உண்மையை மறைத்தேன்.”

“அது உன் சாவை விரைவுபடுத்திவிட்டதே கண்ணே உண்மையைச் சொல்லியிருந்தால், என்மகன் எவ்வளவு பெரிய டாக்டர். அவனே உன்னைக் குணப்படுத்தியிருப்பானே.”

“அது ஏனம்மா?”

“அவருக்கு என் மீது தனி அன்பு. அதை காதல் என்று சொல்லுகிறார். இந்த உண்மை தெரிந்தால் அவர் வாழ்வு வீணாகிவிடும்.”

“அதனால்தான் அவன் உன்னை வெறுக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாயா?”

“ஆமாம் அம்மா. அவர் ஒரு நல்ல பெண்ணை மணந்து அவரது இல்லறம் நன்றாகப் பூத்துக் காய்த்து சிறக்க

வேண்டும் என்பது என் ஆசை. என்னைப் பற்றிய உண்மை தெரிந்தால் அந்த ஆசை ஒருநாளும் நிறைவேறாது அம்மா. அவர் ஒருநாள் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?"

“என்னம்மா சொன்னான்?"

“விரும்பியவர் நினைவை நெஞ்சில் நிறுத்தி வாழ்ந்து முடித்துவிட்டால் அதைவிடச் சிறந்த வாழ்க்கை வேறு எதுவும் இல்லையாம். உங்கள் பிள்ளை ஆயிற்றே.”

அந்தத் துயரத்திலும் தீபா முறுவலித்தாள்.

“இந்த நிலையிலும் தியாகமா?"

காந்திமதி கண்கள் பணித்தன.

“என் கண்ணே! இது இருபத்திநாலுமணி நேரத்தில் வந்த இரண்டாவது தலைவலி ஆயிற்றே. ராஜனை இப்பொழுதே புறப்பட்டு வரச் சொல்லப் போகிறேன்” என்றார் அவர்.

“வேண்டாம் அம்மா” தீபா வேகமாக மறுத்தாள்.

“ஏனம்மா?"

“நான் அணைந்து கொண்டு இருக்கும் விளக்கு-இந்த விளக்கில் விழும் விட்டிலாக அவரை ஆக்கிவிடாதீர்கள்.”

காந்திமதி துயரம் தாங்காமல் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் விம்மினார்.

“அம்மா நான் இன்றே அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன். ஏற்கனவே அவர்களுக்கு நான் வாக்கு கொடுத்து இருந்தேன் - இறுதி நாட்களை அவர்களுடன் கழிப்பதாக” என்றாள் தீபா.

காந்திமதி உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர் விட்டார்.

28

அன்று முழுவதும் தீபா ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டாள்.

மழை பெய்து ஓய்ந்த வானம் போல அவள் மனம் தெளிவாக இருந்தது.

மறுநாள் சிறு வேலைகள் பார்த்தாள்.

காந்திமதி தடுக்கவில்லை. அவளது போக்கில் விட்டு விட்டாள்.

ஆனால் வேலை அதிகம் இல்லை. எனவே தனது பொம்மையை அலங்காரம் செய்வதில் தீபா இறங்கினாள்.

“இன்றைக்கு என்ன அலங்காரம்?”

கேட்டுக் கொண்டே காந்திமதி வந்தார்.

“மீரா” என்றால் தீபா. “காதலில் அவளை மிஞ்ச யாரால் முடியும்? எனக்கு மீராவை மிகவும் பிடிக்கும்.”

அப்பொழுது ஒரு கார் வந்து நின்ற ஓசை கேட்டது.

ராஜன் தான் ஊரில் இல்லையே! சென்னைக்குப் போயிருக்கிறான்.

யாரோ வருகிறார்கள் என்று தனது அலங்கார வேலையில் முழுமுச்சுடன் இருந்தாள்.

“என் கடிதம் நாளைதான் அப்பாவுக்குக் கிடைக்கும் கிடைத்ததும்...” கற்பனையில் மூழ்கியவளாக பொம்மையின் தலையில் முந்தானையைப் போட்டு கொஞ்சமாக முகத்தை மறைத்து, “பின்” குத்தினாள்.

வேகமான காலடி ஓசை கேட்டது.

அதைத் தொடர்ந்து-

காந்திமதியின் திகைத்த குரல் கேட்டது.

தீபா துடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

ராஜனேதான்!

பத்துநாள் கழித்து வருவேன் என்றவன்...தீபா குழம்பி
னாள்.

“என்ன தீபா அப்படிப் பார்க்கிறாய்!”

முறுவலித்தபடியே அவன் அவளை நெருங்கி வந்தான்.

தீபா!

அவனுக்கும் எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதா?

எப்படித் தெரிந்தது?

அவளுக்குத் தெரியாமலே காந்திமதி தகவல் கொடுத்து
அவளை வரவழைத்து விட்டாரா?

சந்தேகத்துடன் காந்திமதியைப் பார்த்தாள்.

“ராஜன்...அவள் பெயர் தீபா என்பது உனக்கு எப்படித்
தெரியும்?” அந்த அம்மா குழப்பத்துடன் மகனை கேட்டார்.

அவனோ அம்மாவுக்கு பதில் சொல்லவில்லை.

“இனியும் என்னை ஏமாற்ற முடியாது தீபா” என்றவன்
இரு கைகளையும் விரித்து அவளை நோக்கி நீட்டினான்.

அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் தீபா.

அவன் புன்னகைத்தான்.

கடலாகப் பொங்கிய தீபா ஓடி வந்து அவன்
அணைப்பில் புதைந்தாள்.

நெஞ்சின் சோகமெல்லாம் எங்கோ மறைய அவன்
மார்பில் ஒன்றினாள்;

கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தியாகராஜனின்
படத்தைப் பார்த்தார் காந்திமதி.

“நம் பிள்ளைபடும் வேதனையைப் பாருங்களேன்” என்று மனதாலேயே முறையிட்டு விட்டுக் கண்களை துடைத்துக் கொண்டார்.

★ ★ ★

சுற்று அமைதி ஆனதும் “உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டாள் தீபா.

அவன் சொன்னான்.

அன்று இரவே காரில் சென்னைக்குப் பயணம் ஆனான் அவன்.

மாநாட்டில் சென்னை டாக்டர் ஒருவர் பேசினார்.

“என்னவெல்லாமோ கண்டு பிடிக்கிறோம். இந்த நோயைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டோம். அந்த நோயை ஒழித்து விட்டோம் என்கிறோம். ஆனால் கடவுள் புதிதாக ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்.” என்று மேலே சொன்னார்; “உதாரணமாக என் நோயாளி ஒருத்தி துடிப்பும் ஆர்வமும் மிகுந்த யுவதி; சித்திரம் நடனம் பொம்மை அலங்காரம் எல்லாமே அவளுக்குக் கைவந்த கலைகள் ஒவ்வொருதரம் அவள் வீட்டுக்குச் செல்லும் போதும் அவளது ஸ்வீட்டி- அதுதான் அவளுடைய பொம்மையின் பெயர்- ஒவ்வொரு புது அலங்காரத்தில் பளபளப்பாள்...” என்று அவர் சொல்லி வரும்போதே ராஜனின் கவனம் அதில் குவிந்தது!.

அவர் மேற்கொண்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு ஏற்பட்ட விபத்தை விவரித்தார். விளைவுபற்றியும் சொன்னார். “வீட்டில் மற்றவர்களின் மன நிம்மதிகாகாக வெளியேறிப் போனாள். இன்றைக்கெல்லாம் பதினெட்டு வயதுதான் இருக்கும். அவளை காப்பாற்ற முடியவில்லையே” என்று வருந்தினார்.

“உன் மாத்திரை தலைவலி சோர்வு மெலிவு எல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தேன். புரிந்துவிட்டது. அவரைத் தனியே கண்டு பேசிவிட்டு வந்தேன்.” என்ற ராஜன் “பைத்தியம் என்னிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டாமா?” என்று ஆற்றாமையுடன் கடிந்து கொண்டான்.

பதில் கூறாமல் அவன் தோளில் நன்றாகச் சாய்ந்து கொண்டாள் தீபா.

“எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது?” என்று எண்ணினாள் அவள் முகத்தில் நிம்மதி பரவியது.

“நீங்கள் பார்த்தது என் டாக்டர் அங்கிளைத்தானே என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம்” என்றான் ராஜன். “அவரது ரிப்போர்ட் எங்கே?”

““அது எதற்கு இப்பொழுது?”

“வைத்திய விஞ்ஞானம் வினாடிக்கு விநாடி முன்னேறுகிறது. ஏதாவது புதுவழி இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்!”

தீபா ரிப்போர்ட்டைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

ஒருவரி விடாமல் ராஜன் படித்தான் ‘எக்ஸ்ரே’ படங்களையும் பார்த்தான்.

“மற்றதெல்லாம் சரிதான் தீபா. உள்ளுறுப்புக்கள் பலம் பெறவே அத்தனை மருந்துகளும் தந்திருக்கிறார்கள் இந்தத் தலைவலி மாத்திரை எனக்கு திருப்தியில்லை” என்றான்.

“அங்கிள் எச்சரித்தார் ராஜன். “இந்த மாத்திரையை ஒரு தரம் தின்பது உன் ஆயுளில் ஒரு நாளைக் குறைப்பது போல வலி தாளவே முடியாது என்றால் மட்டும் சாப்பிடு என்றார் என்றாள் தீபா.

“நீ சாக்லேட் போலத் தின்றாயாக்கும்” என்றான் கோபமாக.

“இல்லை. வலி அதிகமாகிவிட்டதால் தாளமுடியாமல் போகிறது.”

அவன் அமைதி பெற்றவனாக “இனி மாத்திரை கூடாது. புதிய மாத்திரைகள் சில வந்திருக்கின்றன. உள்நுறுப்பு களைப் பலப் படுத்தக் கூடியவை. நான் வாங்கித் தருகிறேன். நீ ஒழுங்காகச் சாப்பிட வேண்டும் என்றான்.

“சரிசார்” என்றாள் தீபா போலிப் பணிவுடன்.

அவள் கன்னங்களை ஆசையுடன் வருடிவிட்டு அவளை விலக்கி நிறுத்தினான்.

“இனி நிறைய வேலை இருக்கிறது. ஆனால் நீ முடிந்த அளவு ஓய்வு எடுக்க வேண்டும். இப்போது பேசாமல் சோபா வில் படுத்திரு” என்று கட்டளையிட்டு விட்டுத் தாயாரைத் தேடிச் சென்றான்.

★ ★ ★

காந்திமதியினது முகத்தைப் பார்த்ததுமே ராஜன் புரிந்து கொண்டான்.

தன்னையே அந்த அம்மாள் நொந்து கொள்வதை அறிந்து அவர் கைப்பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தான், “வருந்த வேண்டாம் அம்மா” என்றான் அன்புடன்.

“உனக்காகத்தான்டா நான் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறேன்” என்று அரற்றினார் அவர்.

“இது என்னம்மா கண்ணீர்? நீங்களும் காதலித்தவர்கள். காதலின் உணர்வுகளை அறிந்தவர்கள். காதலற்று நூறாண்டு வாழ்வதைக் காட்டிலும் காதலுடன் இரண்டு நாள் வாழ்வது போதுமே. அப்படித்தானே நீங்கள் வாழ்கிறீர்கள்” என்று தேற்றினான் மகன்.

உண்மைதான் கண்ணா. ஆனால் பிள்ளை என்று வரும் போது மனம் பித்தாகிப் போகிறதே. அவளை இழந்தபின் நீ

எப்படித் துடிப்பாய் என்பதை நினையாமல் இருக்க முடியவில்லையே!” என்று புலம்பினார் அவர்.

“இழந்தபின்தான் அம்மா அதைப் பிறகு நினைக்கலாம். இப்பொழுது இழக்காமல் காப்பாற்ற வழி தேடலாம் முதலில் நம்பிக்கை வேண்டும். நம்பிக்கையோடு போராடுவோம். தைரியமாயிருங்கள். இனிதான் உங்களுக்குப் பெரிய பொறுப்புக்கள் இருக்கின்றன. தீபாவை ஒரு குழந்தை போலப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றான்.

“அதைவிட எனக்கு வேறு என்ன வேலை இருக்கிறது ராஜா? தீபா பிழைத்து இந்த வீட்டில் விளக்கேற்ற வேண்டும் விளக்கேற்றுவாளா ராஜா?” மிகவும் நம்பிக்கையுடன் மகனிடம் கேட்டார்.

“முயற்சி மட்டுமே நம்பிக்கையில் முடிவு கடவுளின் கையில்” என்றான் ராஜன்.

29

“ஆ! காட்டு”

“ஊகும்”

“அப்படியானால் நீயே இந்த மாத்திரையை வாயில் போட்டுக் கொள்.

“ஊகும்”

“ஆ காட்டவும் மாட்டாய். நீயும் வாயில் போட்டுக் கொள்ளமாட்டாய் பிறகு என்னதான் செய்வது?”

“என்ன செய்வீர்களோ அது உங்கள் சாமர்த்தியம்?”

தீபா செல்லமாக கெஞ்சினாள்.

“அப்படியா” என்ற ராஜன் சட்டென்று அவள் கன்னத்தை கிள்ளினான்.

அவள் எறும்பு கடித்தது போல “ஆகா” என்று அலறினாள்.

அப்பொழுது அவளுடைய செவ்விதழ் வாய்க்குள் ஒரு மாத்திரையைப் போட்டான் ராஜன்!

“எப்படி என் சாமர்த்தியம்?” அவன் சிரித்தான்.

“உக்கும்! எப்படி வலிக்கிறது” அவள் கோபித்துக் கொண்டாள்.

“வலிக்கிறதா?” அவன் அவள் கன்னத்தை தடவி விட்டான்.

“தொடாதீர்கள்” அவள் அவன் கையைத் தட்டி விட்டாள்.

“ஒத்தடம் கொடுக்கட்டுமா? உடனே வலி தீரும்.” அவள் உதடுகளை குவித்துக் காட்டினாள்.

“நீங்கள் சுத்த மோசம்” அவள் நாணத்தால் கன்னங் குழித்தாள்.

“நானா மோசம். நீ ஒழுங்காக மாத்திரை சாப்பிட்டால் ஏன் இந்த வம்பெல்லாம்” என்று அவன் கடிந்து கொண்டான்.

“நீங்கள் கொடுத்தால் நான் சாப்பிடுவேன்” அவனிடம் அவள் அதிகம் உரிமை எடுத்துக் கொண்டாள்.

“பாப்பா ஊட்டிவிட வேண்டும்” என்றவன் வாயைத் திற என்றான்.

அவன் வேண்டுமென்றே நீர்யானை போல “ஆ” என்று வாயைப் பிளந்தாள்.

“உன் வாய்க்குள் அணுகுண்டா போடப் போகிறேன்! வெறும் மாத்திரைதான். அதற்கு வாயை இப்படிப் பிளக்க

வேண்டியது இல்லை” என்றவன் அவளுடைய வாய்க்குள் இன்னொரு மாத்திரை போட்டான்.

போட்டதும் “ஆ” என்று கையை உதறினான்.

அவன் விரலை அவள் கடித்து விட்டாள்.

“என் கன்னத்தை கிள்ளினீர்கள் அல்லவா? ?” அவள் சின்னப்பிள்ளை போலச் சிரித்தாள்.

அவனோ தேள் கொட்டியது போல விரலை கையால் பிடித்துக் கொண்டு துடியாகத் துடித்தான்.

“பல் பட்டுவிட்டதா?” அவள் பயந்து போனாள்.

அவனுடைய விரலைப் பற்றி இதமாகத் தடவி விட்டாள்.

“இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது?”

“இன்னும் வலிக்கிறது. இப்படிச் செய்தால்தான் வலி நிற்கும்.”

“எப்படி?”

அமுதாறும் அவளுடைய இதழ்கள் மீது அவள் விரலை வைத்தான்.

அவள் வெட்கத்துடன் அவன் கையைத் தட்டி விட்டாள்.

ராஜன் விழிகளை அசைக்காமல் அவளை நோக்கினான்.

அந்தப் பார்வையில் ஓர் ஏக்கம் எதிரொலித்தது.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?”

“தீபா”

“உம்.....”

“உன் அப்பா வந்ததும் அவருடன் நீ சென்னைக்குச் சென்றுவிடுவாயா?”

“நேற்றுவரை அப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டு இருந்தேன். என் இறுதி நாட்களை அவர்களுடன் கழிப்பதாக

ஏற்கனவே அவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்து இருந்தேன். ஆனால்...”

“சொல் தீபா.”

“உங்களைப் பிரிந்து ஒரு கணம் கூட என்னால் இருக்க முடியாது போலிருக்கிறதே.

“அப்பாவுக்கு கடிதம் எழுதிவிட்டேன் என்னை அழைத்துப் போக அவர் பறந்து வருவாரே?”

“வரட்டும், அவரை நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன்.”

“ஆனால் நான் அப்பாவுக்கு வாக்குக் கொடுத்து இருக்கிறேனே?”

“அப்பாவுக்கு மகளாக இருந்த பொழுது அந்த வாக்கை கொடுத்தாய்.”

“இப்பொழுது மட்டும் என்னவாம்?”

“என்னுடைய காதலி என்னோடு இருக்கத்தான் விரும்புவாள்.”

“என் மனதை அப்படியே அறிந்து கொண்டு விட்டார்களே?”

“உன் மனதுக்குள் தானே நான் இருக்கிறேன்.”

காதல் பெருக்கில் அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள்.

அவன் அவளை ‘அரவணைத்துக் கொண்டான்.

அப்பொழுது வாசலில் ஒரு கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டது.

தன்னைத் தேடி நோயாளி வந்திருப்பதாக நினைத்து ராஜன் வாசலுக்கு வந்தான்.

ஆனால் காரில் இருந்து சிவராமன் குடும்பத்துடன் இறங்கிக் கொண்டு இருந்தார்.

அமுதா, பிரபா, வேணு, அத்தை டாக்டர் ராமநாதன் ஆகியவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

டாக்டர் ராமநாதனைப் பார்த்ததும் தீபாவின் குடும்பத்தார் தான் வந்துவிட்டார்கள் என்று ராஜன் ஊகித்துக் கொண்டான்.

அதற்குள் சிவராமன் “டாக்டர் ராஜன் வீடு இதுதானே? தீபா எங்கே?” என்று பரபரத்தார்.

“நான் தான் டாக்டர் ராஜன். நீங்கள்” என்று அவன் கேட்கு முன்” நான் சிவராமன். தீபாவின் தந்தை என் மகள் எங்கே?” என்று பதைத்த சிவராமன் “தீபா...தீபா” என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

தந்தையின் குரல் கேட்டதுமே தீபா அவசரமாக எழுந்தாள்.

பசுவின் குரல் கேட்ட கன்றுபோல விரைந்து ஓடி வந்தாள்.

“அம்மா...அப்பா...பிரபா...” யாரை அரவணைத்துக் கொள்வது என்று தெரியாமல் திண்டாடினாள்.

அதற்குள் “தீபா மகளே?” என்று அவளுடைய தாயும் தந்தையும் அவளை கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

பிரிந்தவர்கள் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?”

ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியாக ஊற்று எடுத்தது.

★ ★ ★

இறுக்கமான சூழ்நிலையை மாற்ற ராஜன் முன் வந்தான்.

“மிஸ்டர் சிவராமன், சென்னையில் இருந்து காரிலேயே வந்தீர்களா?” என்று அவரை பேச்சுக்கு இழுத்தான்.

“என்னிடம் விமானம் இல்லையே” என்று சிவராமன் “என்னடா கண்ணா இப்படி இளைத்து விட்டாயே” என்று மகளோடு குழைந்தார்.

“ஏம்மா இப்படி உருக்குலைந்து போய் விட்டாய்?” என்று கண்ணீர் வடித்தாள் அமுதா.

“அக்கா மீண்டும் உங்களை பார்ப்போமா என்று தவித்துக் கொண்டு இருந்தோம்” என்று சொல்லுமுன் பிரபாவுக்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

“உன்னை பார்த்ததை வரும் வழியில்தான் வேணு சொன்னான்” என்று தெரிவித்தார் அத்தை.

“அவள் கடிதம் வந்திருக்காவிட்டால் இப்பொழுது கூடச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன்” என்றான் வேணு.

பேச்சுக் குரல் கேட்டு காந்திமதி உள்ளேயிருந்து வந்தார்.

“அப்பா இத்தனை காலமாக எனக்கு அடைக்கலம் அளித்துக் காத்த அன்னை இவர்கள்தான்” என்று அவரை தீபா அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

“நீ கடிதத்தில் எழுதியிருந்த காந்திமதி அம்மாவா?” என்ற சிவராமன், “உங்களுக்கு கோடி வணக்கம் அம்மா” என்று நன்றிப் பெருக்குடன் கைகுவித்தார்.

“அப்படி நான் ஒன்றும் பெரிதாய்ச் செய்துவிட வில்லையே” என்ற காந்திமதி வேலைக்காரியை அழைத்து சிற்றுண்டி தயார் செய்யச் சொன்னார். “முதலில் எல்லோரும் குளித்துவிட்டு சாப்பிட வாருங்கள். பிறகு உட்கார்ந்து சாவதானமாகப் பேசிக் கொண்டு இருக்கலாம்.”

“எங்களை மன்னியுங்கள் அம்மா” என்றார் சிவராமன் “கண் இமைக்கும் நேரத்தைக் கூட வீணாக்க நாங்கள் விரும்ப வில்லை. இப்பொழுதே தீபாவை அழைத்துக் கொண்டு புறப் படுகிறோம்.”

தீபா நிமிர்ந்து ராஜனை நோக்கினாள்.

“நீங்கள் இரவு முழுவதும் சென்னையில் இருந்து தஞ்சைக்குப் பயணம் செய்து இருக்கிறீர்கள். கொஞ்சமாவது ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதுதான் நல்லது” என்று சிவராமனிடம் சொன்னான் ராஜன்.

“அதோடு” என்று அவன் டாக்டர் ராமநாதனின் பக்கம் திரும்பினான். “டாக்டர் என்னை நினைவு இருக்கிறதா? சென்னையில் சென்ற வாரம் நடந்த மாநாட்டில் நாம் சந்தித்தோம்.”

நினைவு படுத்திக் கொண்ட ராமநாதன் “ஆமாம் ஆமாம்” என்றார்.

“பிரயாணம் செய்வதற்கு முன்பு தீபாவின் உடல்நிலை மனநிலை இரண்டையும் நீங்கள் பரிசோதனை செய்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு அவகாசம் வேண்டும் அல்லவா?” என்றான் ராஜன்.

“சிவராமான் அவர் சொல்வதும் சரிதான்?” என்றார் ராமநாதன், “நமக்கு ஓய்வு வேண்டாம் என்றாலும் காருக்கு ஓய்வு தேவை. டிரைவரை கூப்பிட்டு காருக்கு தண்ணீர் காட்டச் சொல். நாமும் குளித்து சாப்பிடுவோம்.”

ராஜன் வெற்றிப் புன்னகையுடன் தீபாவைப் பார்த்தான்.

அவள் முறுவலித்தாள்.

டாக்டர் ராமநாதன் இதை கவனிக்கத் தவறவில்லை.

30

சிவராமன் அமுதா முதலியவர்கள் குளிப்பதற்கு கிளம் பினார்கள்.

அந்த நேரத்தில் தீபாவை உடல் நிலையை டாக்டர் ராமநாதன் பரிசோதித்துப் பார்த்தார்.

டாக்டர் ராஜன் அவருக்குத் துணையாக உடன் இருந்தான்.

கடந்த ஆறேழு மாத நிகழ்ச்சிகளை ராமநாதன் கேட்டு அறிந்தார்.

தீபா சொன்ன விவரங்களைவிட ராஜன் கூறிய செய்திகள் அதிகம்.

“இன்று மருந்து கொடுத்த பொழுது என் விரலை கடித்துவிட்டாள்” என்று ராஜன் கூறியபொழுது தீபா அவன் கையைக் கிள்ளினாள். பதிலுக்கு கிள்ளினான் அவன்.

குனிந்து குறிப்புகள் எழுதிக் கொண்டு இருந்த டாக்டர் ராமநாதன் அந்தக் காட்சியைக் கண்டும் காணாதவர் போல தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

அவர் எழுதி முடித்து தலை நிமிர்ந்த பொழுது “டாக்டர் இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது?” என்று ராஜன் கேட்டான்.

“நாங்கள் எல்லாம் நினைத்தபடி நோய் முற்றிவிடவில்லை. மன வேதனையால்தான் தலைவலி வந்து இருக்கிறது” என்று ராமநாதன் தெரிவித்தார்.

அதைக் கேட்டு ராஜன் முகம் மலர்ந்தான்.

“அங்கிள், அப்படியானால் ஒரு மாதத்துக்கு மேலும் நான் வாழ்வேனா?” என்று தீபா மகிழ்சியுடன் கேட்டாள்.

“விரிவான சோதனைகள் நடத்தித்தான் அதை முடிவு செய்ய வேண்டும்” என்றார் ராமநாதன், “ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதியாகச் சொல்லலாம், உடனடியாக ஒன்றும் பயம் இல்லை.

“நீங்கள் வைத்த ஓர் ஆண்டுக் கெடு,”

“அதிலும் மாற்றமில்லை. ஆமாம் உனக்கு இங்கே நல்ல ஆதரவு காட்டினார்கள் என்று கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாய். ஆனால் அடிக்கடி மனவேதனைப்பட்டது ஏன்?”

இதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தீபா, ராஜனைப் பார்த்தாள்.

அவன் சொன்னான். “அப்பொழுது எல்லாம் நாங்கள் அடிக்கடி சண்டை போட்டுக் கொள்வோம்!”

“இப்பொழுது எல்லாம் அடிக்கடி விரலைக் கடித்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்! கன்னத்தைக் கிள்ளிக் கொள்ளுகிறீர்கள்! அப்படித்தானே?” என்று ராமநாதன் சிரிக்க ராஜனும் தீபாவும் கூட அந்த சிரிப்பில் கலந்து கொண்டார்கள்.

★ ★ ★

சாப்பாடு முடிந்தது.

அனைவரும் கூடத்தில் கூடினார்கள்.

“ராமநாதன் புறப்பட வேண்டியதுதானே?” என்றார் சிவராமன், “தீபா போய் காரில் ஏறம்மா,”

“பொறு சிவா” என்றார் ராமநாதன். “தீபாவின் உடல் நிலை பிரயாணத்துக்கு தயாராகத்தான் இருக்கிறது அவளது மனநிலைதான் பிரயாணத்துக்கு ஏற்றதாக இல்லை.”

“என்ன சொல்லுகிறாய் ராமா?” சிவராமன் குழம்பினார்.

“சிவா இப்பொழுது அவளுக்கு அமைதி தேவை. மனதில் எள்ளளவும் கவலை கூடாது; மனம் கலங்கி இதயத் துடிப்பு மிகுந்தால் அவளது நோய் வலுப்பெற்று விடும்.”

“என்னோடு இருப்பதைத் தவிர, என் மகளுக்குப் பேரமைதி வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது.”

“ஒரு தந்தை என்ற முறையில் நீ அப்படிச் சொல்லுகிறாய் சிவா,”

“டாக்டர் என்ற முறையில் நீ என்ன சொல்லுகிறாய். ஏதாக இருந்தாலும் சுற்றி வளைக்காமல் சீக்கிரம் சொல் நேரத்தை வீணாக்காதே.”

“நெருக்கடியான நேரத்தில் ஒரு பெண் தன் தந்தையை விரும்புவாளா? தன் கணவனை விரும்புவாளா?” ராமநாதன் அழுத்தமாகக் கேட்டார்.

“இது என்னடா கேள்வி. மணமான ஒரு பெண்ணுக்கு தந்தை இரண்டாவது இடந்தானே” என்ற சிவா சட்டென்று திடுக்கிட்டு “ராமா! இதை....இதை ஏன் கேட்கிறாய்?” என்று கலவரத்துடன் வினவினார்.

“நீ பயப்படுகிறபடி தீபாவுக்குத் திருமணம் நடந்துவிட வில்லை” என்றார் ராமநாதன். ஆனால் தீபாவும் ராஜனும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகிறார்கள். திருமணம் செய்து கொள்ளவும் நினைக்கிறார்கள்.”

“உண்மையாகவா?” வியப்பினால் சிவராமனுக்கு விழி பிதுங்கியது.

“ஆமாம் சிவா உண்மை தெரியுமுன்பே தீபாவை ராஜன் காதலித்து இருக்கிறார். உண்மை தெரிந்த பின்பு அந்தக் காதல் பல மடங்கு பெருகிவிட்டது. மரணம் கூட அவர்களைப் பிரிக்க முடியாது” என்றார் ராமநாதன்.

“இன்றோ நாளையோ என்று இருக்கும் என் மகளை ராஜன் மணந்து கொள்கிறேன் என்று சொல்லுகிறாரா?” சிவ ராமன் நா தடுமாறினார்.

“நீ சரி என்று சொன்னால் நாளையே தீபாவுக்கு மாலை யிட ராஜன் தயாராக இருக்கிறார். தீபாவை மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ள காந்திமதி ‘அம்மாவுக்கும் சம்மதமே’” என்றார் ராமநாதன்.

மணக்கோலத்தில் மகள்!

இதைவிட வேண்டியது ஒரு தந்தைக்கு என்ன வேண்டும்.

“நடத்திவிட வேண்டியதுதான்” என்றார்கள். வேணுவும் அவன் அம்மாவும்.

“ஆனால் ஒரு நிபந்தனை திருமணத்திற்குப் பிறகு தீபா இங்கேதான் இருப்பாள் என்றார் ராமநாதன்.

சிவராமன் திடுக்கிட்டார். “கடைசி நாட்களை எங்களுடன் கழிப்பதாக ஏற்கனவே தீபா சொல்லியிருக்கிறாளே.”

“குழந்தையாக இருந்த பொழுது சொன்னாள். இப்பொழுது ஒருவனுக்கு மனைவி ஆயிற்றே. கணவரின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்தபடி தனது இறுதி மூச்சு நிற்க வேண்டும் என்றுதானே எந்த மனைவியும் விரும்புவாள் என்றார் ராமநாதன்.

அதை மறுக்க முடியாமல் சிவராமன் விம்மினார்.

“எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியுமோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் இப்பொழுது தீபா இருக்க வேண்டும். மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சிதான் அவளுக்கு மாமருந்து. மகிழ்ச்சி அவளை முழுமையாகக் குணப்படுத்தி விடக்கூடும். குறைந்தது அவள் மரணத்தைத் தள்ளியாவது வைக்கும்.” என்றான் ராஜன்.

“அவர் சொல்வது சரிதான்” என்றார் ராமநாதன்.

“ஓர் இரவுப் பயணம். நீங்கள் நினைத்தால் இங்கே வர முடியும். தீபா நினைத்தாலும் உங்களைப் பார்க்க வர முடியும்” என்றார் காந்திமதி.

“சென்னையில் என்றால் பெரிய பெரிய டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றாள் அமுதா.

“ராஜனும் கெட்டிக்காரர்தான். இவரது ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளை நான் படித்து வியந்து இருக்கிறேன் என்றார் ராமநாதன்.

அதே முச்சில் அவரே தொடர்ந்து “தீபாவுக்கு இப் பொழுது நல்ல டாக்டரை விட சிறந்த துணைவன்தான் தேவை. ராஜன் இந்த இரண்டுக்கும் ஏற்றவராக இருக்கிறார்” என்று கூறினார்.

தீபாவிடம் எதுவுமே கேட்காமல் நாம் மட்டும் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறோம்” என்று அதை நினைவு படுத்தினாள்.

தீபா தலைகுனிந்தாள்.

“மவுனம் சம்மதத்துக்கு அறிகுறி” என்று சிரித்தான் வேணு.

“பெரியவர்கள் பேசும் பொழுது நான் என்ன சொல்வது? என்று முறுவலித்தாள் தீபா.

★ ★ ★

மறுநாளே மிகவும் எளிமையாகவும், சுருக்கமாகவும் திருமணம் நடந்தது.

இரவின் தனிமையில், இளமையின் இனிமையில் இருவரும் மலர் தூவிய மஞ்சத்தில் சந்தித்தார்கள்.

தீபா அவனிடம் வெள்ளிப் பால் தம்ளரை நீட்டினாள்.

அதை வாங்கி அருகில் வைத்துவிட்டு அவள் கையைப் பற்றி இழுத்து கட்டிலில் அமர்த்தினான் ராஜன்.

பிறகு ஒரு பெட்டியை எடுத்தான்.

அதில் ஊசி மருந்து!

“தீபா கையைக் காட்டு,”

“எதுக்கு” அவளுக்கு ஒரே வியப்பு!

“தாங்கிக் கொள்ள உனக்கு சக்தி வேண்டும் அல்லவா?”

“எதைத் தாங்கிக்கொள்ள?”

“சம்சார பாரத்தை”

“சம்சாரத்தைத் தாங்கப்போவது நீங்கள்தானே!” அவள் சிரித்தாள்.

“நான் தாங்கப்போவது சம்சாரத்தை அல்ல; சம்சார பாரத்தை உனக்குத்தான் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி தேவை.”

அவள் கையில் அவன் ஊசியை ஏற்றினான்.

“சுருக்” என்றதும் அவள் ‘ஆ’ என்று முனங்கினாள். அவன் தடவிவிட்டான்.

அவள் லேசான சிரிப்புடன் “முதல் இரவில் மனைவிக்கு ஊசி போடும் முதல் ஆள் நீங்களாகத்தான் இருக்கும்” என்றாள்.

அவள் முகத்தைக் கையில் ஏந்தி “வேறு என்ன செய் வார்கள் தீபா?” என்று கெஞ்சலாக வினவினான் அவன்.

அவள் லேசாக முகம் சிவக்கத் ‘தெரியாது’ என்று தலையசைத்தாள்.

“நான் கற்றுத் தருகிறேன் வா” என்று அவள் இதழ்களில் மிக மிக மென்மையாக முத்தமிட்டான்.

31

நாளும் பொழுதும் வெகு வேகமாக ஓடிக்கொண்டு இருந்தன.

காலைப் பொழுது எல்லாம் “எப்பொழுது மாலை வரும்?” என்று ஏங்கிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

இரவுப் பொழுதெல்லாம் “ஏன் தான் விடிகிறதோ” என்று சபித்தார்கள்!

நாட்கள் எல்லாம் நாழியாக ஓடிக்கொண்டு இருந்தன. ராஜன் தீபா தம்பதிகளுக்கு.

இன்பத்தின் எல்லையைக் காண இருவரும் விரைந்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு இடையூறு இல்லாமல் காந்திமதி அடிக்கடி கோவிலுக்குப் போய்விடுவார்.

மணம் முடிந்த நாலைந்து நாளில் தீபாவின் பெற்றோர்கள் சென்னைக்குச் சென்று விட்டார்கள். அன்று அவர்கள் வடித்த கண்ணீர் தஞ்சையின் நஞ்சைகளுக்கு ஒரு போகத்துக்குப் போதும்.

தீபாவும், ராஜனும் ஒருமுறை சென்னைக்குப் போய் வந்தார்கள். சிவராமனும், அமுதாவும் ஒருமுறை தஞ்சைக்கு வந்தார்கள்.

மணம் ஆனதில் இருந்தே மகள் உல்லாசமாக இருப்பதைக் காண- அவள் உடலில் புதிய எழில் மெருகு ஏறியதைப் பார்க்க- அவள் கொஞ்சம் சதை போட்டு இருப்பதைக் கவனிக்க சிவராமன் தம்பதிகளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது மட்டும் அல்ல; புதிய நம்பிக்கையும் அளித்தது.

தீபாவுக்கும் அதன்பின் தலைவலி வரவேயில்லை. அவள் தனது நோயை மட்டும் அல்ல; தன்னையே மறந்து விட்டாள்.

அவளை களிப்புடன் வைத்துக் கொள்வதில் ராஜன் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தான். இருந்தாலும் தனது கடமையையும் மறந்துவிடவில்லை. இரவில் இன்ப மயக்கத்தில் அவள் தூங்கிக் கொண்டே இருக்கும் பொழுது இளங்காலை நேரத்திலேயே அவன் எழுந்து தமது கடமையைச் செய்யத் தொடங்கிவிடுவான்.

கணநேரம் கூட வீணாக்காமல் கடுமையாக உழைத்தான் ராஜன். முளை சிசிச்சையில் பிரபலமாகியிருந்த அத்தனை மருத்துவ மனைகளுடனும்-அவை உலகில் எந்தெந்த முலை

யில் இருந்த போதிலும் அங்கங்கே தொடர்பு கொண்டான். அந்தந்த இடங்களில் இருந்து “எக்ஸ்ரே” படங்களும் சிகிச்சை செய்து நோய் வரலாறு சிகிச்சை பற்றிய குறிப்புகள் முளைக்கட்டி பற்றிய புத்தகங்கள் வந்து குவியலாயின. தீபாவின் “எக்ஸ்ரே” பிரதிகளும் எங்கெங்கோ பறந்து சென்றன.

மற்ற வேலைகள் அனைத்தையும் முடிந்த அளவு ஒதுக்கி விட்டுத் தன் நேரம் முழுமையும் இதிலேயே செலவு செய்தான். சந்தானம் பெரும் உதவியாக இருந்தான். நர்க மேரிகூட “ஜோதிக்கா எனக்கு எவ்வளவு பெரிய உதவி செய்திருக்கிறாள்; அவளுக்காக எதுவும் செய்வேனே” என்று வந்து தன்னால் ஆன உதவி செய்தாள்?

மருத்துவமனையில் கட்டாயமாகச் செலவிட வேண்டிய நேரம் போக முடிந்த அளவு தீபாவின் அருகிலேயே இருந்தான் ராஜன். அவள் கையை மடியில் வைத்து வருடியபடியே குறிப்புகள் எடுப்பான். மாலையில் காரில் உலா அழைத்துப் போவான். அப்படியே அவனது மருத்துவ மனைக்கும் போய் விடுவார்கள்.

அங்கே இரவு வெகு நேரம் கழித்து அவன் வேலை செய்வான். ஃப்ரேமில் “எக்ஸ்ரே” படங்களை மாட்டி ஒவ்வோர் அணுவாக ஒப்பிடுவான். வந்திருந்த நோய்க் குறிப்புகளை தீபாவின் குறிப்போடு இணைத்துப் பார்ப்பான். அப்போதெல்லாம் அவள் அவன் அருகிலேயே அவன் மடியில் தலைவைத்துச் சுருண்டுக் கிடப்பாள்.

மணி பணிரெண்டு அடித்ததும் அவளை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருவான். தீபாவைத் தூங்க வைத்துவிட்டுத் தானும் கோழித் தூக்கம் போடுவான். சரியாக நாலுமணி நேரம் உறங்கிவிட்டு விடிகாலையில் எழுந்து மீண்டும் வேலை

யைத் தொடங்கி விடுவான். இரவே கையோடு கொண்டு வந்த புத்தகங்கள் அல்லது குறிப்புகளை ஆராய்வான்.

★ ★ ★

அன்று ஒருநாள்-

வழக்கம் போல அதிகாலை நாலு மணிக்கு விழித்துக் கொண்டான் ராஜன்.

தன் கைகளுக்குள் ஒடுங்கிக் கிடந்த தீபாவைக் கவலையுடன் பார்த்தான்.

அவளது தூக்கம் கலையாமல் மெல்ல எழுந்து தன் வேலையை தொடங்கினான்.

அன்று மாலையில் மேற்கு ஜெர்மனியில் இருந்து ஏழெட்டு “ரிப்போர்ட்டு”கள் வந்திருந்தன. ஒவ்வொன்றாகப் படித்துப் பார்த்தவன் கடைசியாக ஒன்றைக் கண்டதும் நிமிர்ந்தான்.

பரபரப்புடன் உடன் இருந்த “எக்ஸ்ரே” படத்தைப் பொருத்திப் பார்த்தான்.

தீபாவுடையது போலவே இருந்ததைக் கண்டான்.

அவசரமாக “ரிப்போர்ட்டு” முழுவதையும் படித்தான். துணிச்சலான ஆபரேஷன், ஆனால் நோயாளி பிழைக்க வில்லையே!

நம்பிக்கை இழக்காமல் மேலும் கவனத்துடன் படித்தான்.

அந்த நோயாளியின் இதயம் மிகவும் பலவீனப்பட்டு இருந்தது. ஆனால் “அறுவை”யை தாங்கிக் கொள்ளுவது கடினம் தீபாவுக்கு அப்படி இல்லையே. ராஜன் கொடுத்த மருந்து மாத்திரைகளால் அவள் இதயம் இப்பொழுது வலுப் பெற்று இருந்தது. “எதையும் தாங்கும் இதயம் எனக்கு

உண்டு''. என்று அவளே சொல்லுகிறாளே! அந்த நம்பிக்கை தானே முக்கியம்!

திடுமென ஏதோ உணர்ச்சியில் திரும்பிப் பார்த்தான்.

தீபா அவனையே பார்த்துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள்.

கையில் இருந்ததை அப்படியே போட்டுவிட்டு அவளிடம் சென்றான், “என்னடா?” என்றான் அவள் கையைப்பற்றி.

அந்த நிலையிலும் அவள் கண்களில் குறும்பு எட்டிப் பார்த்தது. ‘நள மகாராஜா அதற்குள் ஓடி விட்டார்களே!’”

“உடம்பு! நன்கு குணமான பிறகு இதை சொல்லிப் பார்” என்று சிரித்தவன் “தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாய் அப் போதும்” என்று மிரட்டினான்.

சிரிப்பு மாறாமலே “குணமாகுமா ராஜன்?” என்று வின வினாள் தீபா.

“சரிதான் பின்னே எதற்காக இந்தப் பாடுபடுகிறோம். ஒழுங்காகக் குணமடையாவிட்டால் எனக்குப் பொல்லாத கோபம் வருமாக்கும்.”

அவளது புன்னகை மேலும் விரிவடைந்தது. அவன் கையைக் கன்னத்தில் வைத்து அழுத்திவிட்டு “இல்லாவிட்டாலும் எனக்கு இப்போது பயம் இல்லை ராஜன் உங்கள் அருகில்...”

“ஸ்டாப் ஸ்டாப்” என்று கையை உயர்த்தினான் ராஜன் “இல்லாவிட்டால் என்கிற பேச்சே இல்லை தெரியுமா? முதலில் மனதில் நம்பிக்கையோடு இருக்க வேண்டும் தீபா.”

“இந்தக் கை இருக்கும் வரை என் நம்பிக்கையும் இருக்கும்” என்று அவன் கையைப் பற்றி தன் மார்போடு சேர்த்து அழுத்திக் கொண்டாள் தீபா.”

32

பம்பரமாக்கச் சுழன்றான் ராஜன்.

டாக்டர் ராமநாதனுடன் தொடர்பு கொண்டான் அவர் பச்சைக் கொடி காட்டினார்.

மேற்கு ஜெர்மனியில் உள்ள மருத்துவ மனையுடன் நலைந்து முறை 'தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான்' 'வாருங்கள் வெற்றி காணலாம்' என்ற நம்பிக்கை ஊட்டினார் அங்குள்ள டாக்டர்.

காந்திமதியிடம் சொன்னான். "நான் இராப்பகலாகக் கும்பிடும் மாரியம்மன் என்னை கைவிடமாட்டாள் என்றார் அவர்.

கடைசியாகத்தான் தீபாவிடம் தெரிவித்தான். "உங்க ளோடு எங்கே வேண்டுமானாலும் நான் வரத் தயார்!" என்ற அவள் அதற்கு ஒரு நிபந்தனை விதித்தாள். "ஆபரேஷன் நடக்கும் பொழுது நீங்கள் கூடவே இருக்க வேண்டும். ஆப ரேஷன் நடக்கும் பொழுதே என் உயிர் போய்விட்டாள் என்ன செய்வது?

"கணவனை மீட்க சாவித்திரி எமனை விரட்டிக் கொண்டு வந்தாளாம். உன்னை மீட்க நான் எமனை விரட்டிக் கொண்டு வருவேன்" என்றான் ராஜன். நான் உன் பக்கத்தில் இருக்கும் பொழுது எமன் கூட உன்னை நெருங்க பயப்படுவான்."

"நாங்கள் இருவரும் மேற்கு ஜெர்மனிக்குப் போகப் போகிறோம்" என்று சிவராமனுக்கு தொலைபேசியில் தெரி வித்தான் ராஜன்.

உடனே சிவராமனும் அமுதாவும் ஓடிவந்தார்கள்.

ஆயிரம் கேள்விகள்! ஆயிரம் அச்சங்கள்!

“தலையில் அறுவை செய்ய முடியாது என்று டாக்டர் ராமநாதன் சொன்னாரே?” என்று கேட்டார் சிவராமன்.

“முன்பு அப்படித்தான் மேற்கு ஜெர்மனியில் இப்பொழுது புதிய முறை ஒன்று கண்டுபிடித்து இருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் ஒரு நோயாளிக்கு அறுவை கூட செய்து இருக்கிறார்கள்.

“அறுவை வெற்றி, நோயாளி மரணம். ஆனால் தீபாவுக்கு அப்படி நேராது. ஏனென்றால் விஞ்ஞானிகள் தோல்வியில் இருந்து பாடம் கற்று வெற்றிக்கு வழிவகுக்கிறார்கள்.

★ ★ ★

“கண்காணாத நாட்டில் சாக என் மகளை அனுப்ப மாட்டேன்” என்று முக்கை உறிஞ்சினாள் அமுதா.

“ஆமாம் மாப்பிள்ளை” எனக்கும் சம்மதம் இல்லை தெய்வம் விதிப்படி நடக்கட்டும்” என்றார் சிவராமன்.

“விதியை மதியால் வெல்லலாம் மாமா?”

“பெற்ற மனம் கேட்கவில்லை அவளை அனுப்ப முடியாது.”

“மாமா இப்பொழுது அவள் என் மனைவி.”

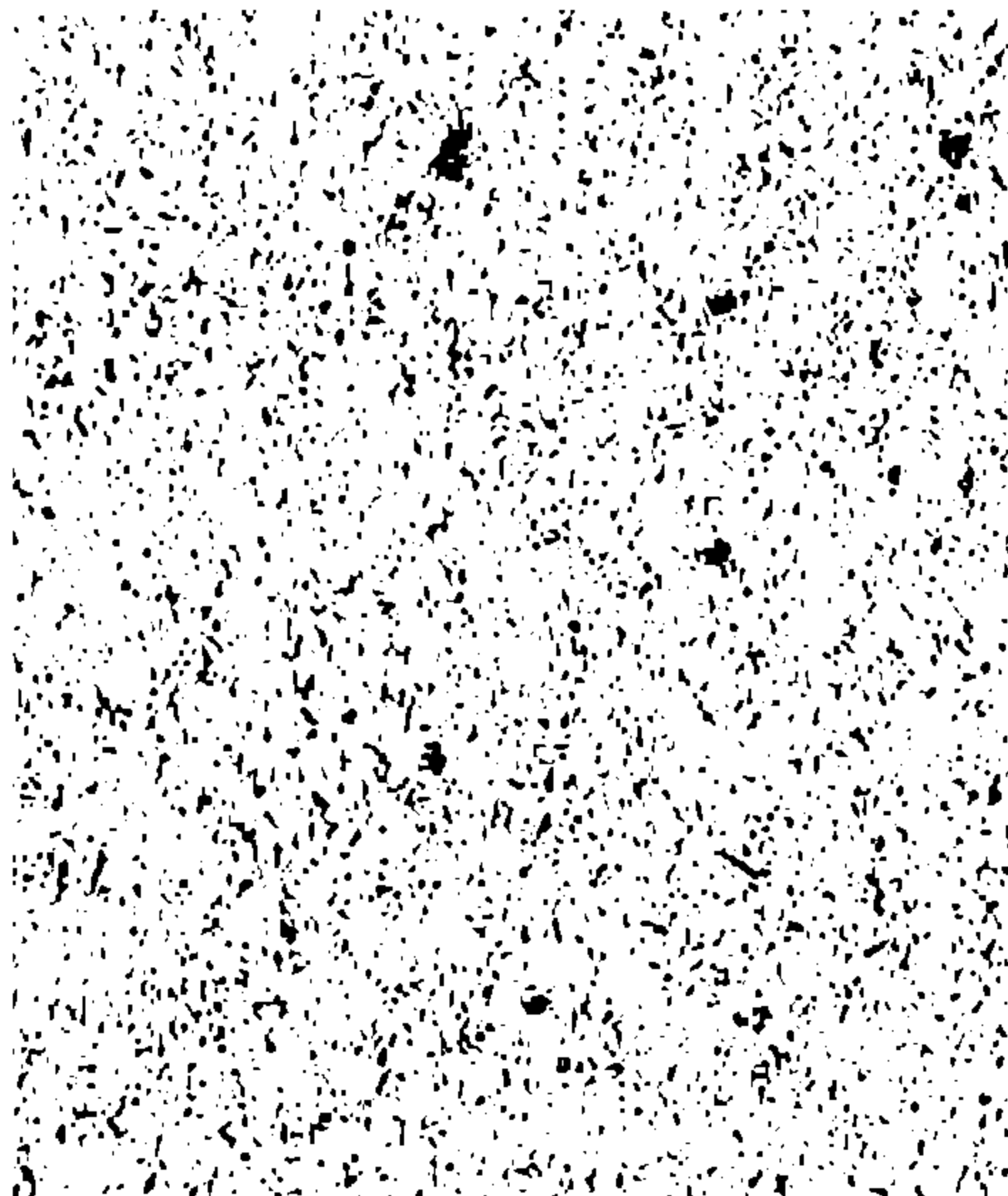
“பெற்ற மனம் படும்பாடு உங்களுக்குத் தெரியாது அமுதா அரற்றினாள்.

ராஜன் மனைவியைப் பார்த்தான்.

“அவரிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது அப்பா என்று தீபா கூறிய பிறகு யாரும் எதுவுமே பேச முடியாமல் போய் விட்டது.

அடுத்த இரண்டு நாளில் சென்னையில் இருந்து புறப்பட்ட ஒரு விமானத்தில் அடுத்தடுத்த இருக்கையில் ராஜனும் தீபாவும் அமர்ந்து இருந்தார்கள்.

இருண்ட வானில் கதிரவன் தோன்றியது போல இருவர் நெஞ்சிலும் நம்பிக்கையின் ஒளி நிறைந்து இருந்தது.

உறங்காத கண்கள்

ரமணிசந்திரன்

